

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΔΙΗ-
ΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΝΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

Ροζίτα

ΣΕΛ. 72
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ΕΤΟΣ 16^{ος}
ΑΡΙΘ. 777

Αυτό το Μικρό Λάθος μπορεί να σας κάνει να φαίνεστε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένα ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεστε νέα και να στολίζει την επιδερμίδα σας με απεριγραπτον ωραιότητα, μια άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σαν γηρά. Το να είστε μελαχρινή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεστε μια πούδρα δια μελαχρινές ή ρα-σέλ σκούρα, εάν πάλι είστε ξανθεία τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ρασέλ, άνοικτης. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε το χρώμα, όπου σας πηγαίνει καλύτερα, είναι να δοκιμάσετε εις το πρόσωπό σας εξ διαφόρων χρωματισμούς και να δώτε ποιόχρωμα σας πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσετε μια πούδρα που κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη θρίσκεσθε εις την ανάγκη να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά άρκει να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι του καφέ mousse de

crème. Εις την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de crème, έπιστημονικώς αναμεμιγμένη, κριθώς εις την πρέπουσαν αναλογία με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, αεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μια απλή χρησιμοποίησις θα σας δώση επί οκτώ δλοκλήρους ώρας το καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις ελέγχεται τη βοθηεία τελευταίως ανακαλυφθέντος μηχανήματος δπερ αποκλείει οιοδήποτε λάθος.

Όμορφότερες απόχρωσεις
λίζουν το χρώμα που επιθυμείτε

- α) FLAME Όποχρωσις νεανικών
- β) LIGHT άνοικτόν, Ζωηρά άρμονική απόχρωσις αίματος.
- γ) MEDIUM μεδασίον. Μια πολύ επιτυχή κατάλληλος διόλας τας όψεις.
- δ) RASBERRY Μια έλκυστική και γοητευτική απόχρωσις κατάλληλος διά μελαχρινές.

Διαρκής παρακαταθήκη και αποθήκη
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Ήλκιοθίκη ψιλικών και ειδών ποικίλων
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11

"Ένα δωμάτιο ταπετσαρισμένο με χαρτί είναι κατά το ήμισυ επιπλωμένο.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - BYZANTINEΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΙΟ ΚΟΥΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΜΕΤΡΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2, Τηλ. 54.737 **ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ** Σκυριανές δρασ. 7.500
Byzantina 16.400. Άγγλικά 28.000 τα 10 κουμάτια

BODOL

Παρκετινή ρευστή Έλβετιανή Χρήσις άπλευστάτη δι' αόριστον τώμα ή μωσαϊκόν. Δεν θέλει ούτε τρέψιμο ούτε λάδι. Δεν γλυστρά. Χρησιμοποιείται επίσης δια δαπέδων κτλ. με θαυμασία αποτελέσματα. Ζητήσατε πληροφορίας.

Τηλέφ. 54-238

Ι. Ν. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ
ΣΩΝΙΕΡΟΥ 17

Η περίφημη Γιαπωνέζα χορεύτρια Σόνω Όσατο.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΙΜΠΡΑΗΜ ΡΑΣΙΜ

ΕΙΧΕ ώραία, κανονικά χαρακτηριστικά και θαυμάσιο σώμα. Τι κρίμα, όμως, που δεν μπορούσε να θγάλη πέρα ένα καλό ρόλο! Ο σκηνοθέτης του θιάσου και οι συνάδελφοί του άπορούσαν μαζί του. Γιατί ο καλλιτέχνης αυτός, στον οποίο είχαν στηρίξει όλοι τόσες έλπίδες όταν πρώτοβγήκε στο θέατρο, πριν από τρία χρόνια, όχι, μονάχα δεν σημείωσε καμμία πρόοδο, αλλά διαρκώς χειροτέρευε. Φαινότανε πλασμένος για έρωτικούς ρόλους. Όστόσο, και όταν ακόμα είχε αντίκρυ του, στην σκηνή, την ωραιότερη κοπέλλα του θιάσου, έπαιζε τον ρόλο του τόσο ψυχρά, ώστε τον κατέστρεφε. Η συνάδελφός του πάγωνε και αυτή, τό κοινόν παρακολουθούσε αδιάφορο τις πιο ώραιες και παθητικές σκηνές του έργου — και ο σκηνοθέτης τραβούσε στα παρασκήνια τά μαλλιά του από την απελπισία του.

Τι συνέβαινε, λοιπόν, με τον καλλιτέχνη αυτόν; Απλούστατα: Άγαπούσε μια κοπέλλα. Από την πρώτη στιγμή που την γνώρισε, την ερωτεύθηκε φρελλά και παράφορα. Όλες ή άλλες γυναίκες έπαψαν πειά να υπάρχουν γι' αυτόν. Τά χείλη του δεν μπορούσαν πειά να ψιθυρίσουν με πάθος έρωτικά λόγια που δεν άπευθύνοντο σ' εκείνη.

Εκείνη τον άγαπούσε; Και ναι, και όχι. Άγάπησε

αυτόν τον καλλιτέχνη που έδειχνε ότι θα καταλάβη μια μέρα εξαιρετική θέσι στο τουρκικό θέατρο. Η προτίμησις που της έδειξε ήταν έπόμενο να την συγκινήση, να την κολακεύση.

Σιγά - σιγά, όμως άρχισε να θλέπη και ή ίδια ότι ο φίλος της δεν ενθουσιάζει πειά τό κοινόν όπως άλλοτε. Δεν μπόρεσε να καταλάβη την πραγματική άφορμή της παράξενης ψυχρότητός τας. Όταν τον έβλεπε να υποκρίνεται με τόση άνορεσία τους ρόλους έρωτευμένου, άναρωτιώτανε, μήπως είχε γελαστή, μήπως ο ήθοποιός αυτός ήταν και στον ιδιωτικό του βίο τόσο ψυχρός. Κι' εκείνο που την θασαρεστούσε περισσότερο, ήταν ότι ή έφημερίδες δεν έγραφαν πειά γι' αυτόν και τά περιοδικά δεν δημοσίευαν την φωτογραφία του.

"Ένα θράδυ, μετά τό τέλος μιας παραστάσεως, που υπήρξε μια νέα οίκτηρα άποτυχία του καλλιτέχνου, ή νέα τον περίμενε έκνευρισμένη έξω από τό θέατρο.

Εκείνος πειά την κοίτη κατ'από της έρριξε, κατάλαβε τι συνέβαινε στην ψυχή της.

— Πάμε, Χάλε; της είπε, χαμογελώντας μελαγχολικά.

Κάθισαν ο ένας στην μια και ο άλλος στην άλλη γωνιά ενός ταξί, που ξεκίνησε άμέσως. Πέρασαν κάμποσες

στιγμές θαρειάς, καταθλιπτικής σιωπής. Ξαφνικά, ο ήθοποιός αρπάξε την Χάλε απ' το χέρι και την ρώτησε:

— Πού αποδίδεις έσύ την άποτυχία μου;

— Γιατί σπάζ το κεφάλι σου να θρής την άφορμή; αποκρίθηκε εκείνη, θυμωμένη. Τό μόνο που έρω εγώ είναι ότι καταστρέφεις πάντοτε και τόν καλύτερο ρόλο που σου δίνουν!

— Δεν νομίζεις ότι έσύ είσαι ή αίτια πού...

— Τι έκανε λέει; 'Εγώ είμαι ή αίτια;... Νόστιμο κι αυτό!... Και τί σου φταίω εγώ αν δεν ξέρεις να παίξης καλά;

— Ναί, βέβαια, δεν φταίς... και όμως φταίς! 'Εχεις κατακτήσει ολόκληρη τη σκέψη μου. Δεν μπορώ πια ούτε να προσποιηθώ τόν έρωτευμένο με μιά άλλη γυναίκα, εκτός από σένα...

Η Χάλε άνασκήκωσε τούς ώμους της. Ήταν φανερό, ότι συζητήσει άρχισε να της γίνεται άνιαρά. Ο ήθοποιός πείσμωνσε κι' αυτός και δεν ξανάνοιζε τó στόμα του. Κι' εκείνο τó θράδυ χώρισαν σχεδόν μαλλωμένοι.

Έκαναν κάμποσον καιρό να ιδωθούν. Στο διάστημα αυτό, ο καλλιτέχνης ξέπεφτε ολόενα και περισσότερο. Ο σκηνοθέτης δεν τού έδινε πια κανένα σοβαρό ρόλο. Για μιά στιγμή, σκέφθηκε ν' άποσυρθί απ' τó θέατρο.

Όσπου μιά μέρα έλαβε ένα γράμμα από την Χάλε. Άνοιξε τόν φάκελλο με λαχτάρα και διάβασε. Ήταν ένα προσκλητήριο γάμου! Η φίλη του τόν καλούσε στους γάμους της!...

Ξέσχισε με λύσσα τó χοντρό γυαλιστερό χαρτί και πέταξε τά κομμάτια ένα - ένα στη φωτιά. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, ή αγάπη του για την Χάλε είχε μεταβληθί σε στάχτη. Κι' ένα θαθύ μίσος την άντικατέστησε.

Για κάμποσον καιρό, χάθηκε από τó θέατρο και άτό τούς καλλιτεχνικούς κύκλους. Κανείς δεν έμαθε ούτε πού πήγε, ούτε και τί απέγινε. Ούτε ο σκηνοθέτης, ούτε τó κοινόν δεν ένδιαφέρθηκαν διόλου για την τύχη του. Τόν είχαν λησμονήσει: μέσα σε λίγες βδομάδες.

Πέρασαν δύο χρόνια.

Μιά μέρα, συνεστήθη ένας καινούργιος θίασος.

Στό προσωπικό του άνήκε μεταξύ άλλων και ο λησμονημένος ήθοποιός.

Κ' ή άπτυχία πού σημείωσε από τις πρώτες κιόλας παραστάσεις, ήταν κάτι τó πρωτοφανές.

Ο καλλιτέχνης αυτός παρουσιάστηκε στο κοινόν έντελώς διαφορετικός απ' ό,τι ήταν άλλοτε.

Θά έλεγε κανείς ότι στό διάστημα πού έλειψε από την σκηνή, είχε τελειοποιηθί στά χέρια ένός άγνωστου διδασκάλου.

Ίσως, όμως, και τó πείσμα να τόν έκανε να θάλη τά δυνατά του να φανή άνώτερος τού έαυτού του.

Όπως και αν έχη τó πράγμα, ή έφημερίδες και τά περιοδικά μόνάχα γι' αυτόν έγραφαν. Και τó κοινόν έτρεχε να προαγοράση εισιτήρια για τις παραστάσεις του.

Η τιμητική του είχε προκαλέσει την περιέργεια κι' εκείνων πού δεν ένδιαφέροντο διόλου για τó θέατρο, γιατί θά την έδινε μ' ένα δρμα πού τόγραψε ο ίδιος.

Η Χάλε δεν είχε πάει

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΒΡΑΣΤΗ ΚΟΛΛΑ

Η θραστή κόλλα είναι απαραίτητη για τó κολλάρισμα τών έλαφρών άσπρорρούχων, για τά θαιτιστένια για καθάκια, για τί νταντέλλες, για τά τούλλινα κουρτινάκια, για τά σεμέν ντέ τάμπλ κτλ.

Για να έπιτύχετε τη θραστή κόλλα πρέπει να κρατήσετε τούς έξής όρους:

1ον. Όσο πιο λεπτό είναι τó άσπρорρούχο πού θέλετε να κολλάρισετε, τόσο πιο πυκνή θά είναι ή κόλλα.

Για τά λεπτά λινά θά θέλετε μιά κουταλιά κόλλα σε τριακόσια δράμια νερό. Για τίς χοντρές νταντέλλες τις έταμιν κτλ. θά θέλετε δύο κουταλιές της σούπας. Για τά τούλλινα, τις φιλες μπατίστες κτλ. θά θέλετε τρείς κουταλιές της σούπας. Θά προσθέσετε δε και μιά κουταλιά της σούπας σουσαμόδαλο για να γλυστράη τó σίδερο.

2. Όταν θράση καλά ή κόλλα και πάρη χρώμα στα χερά, τη θάγατε από τί φωτιά και την περνάτε από ένα λεπτό τούλπάνι και θουτάτε μέσα ένα - ένα ό,τι έχετε για κολλάρισμα, άρχίζοντας από τó λεπτότερο.

3. Άφήνετε τ' άσπρорρούχα να στεγνώσουν έντελώς και λίγη ώρα πριν τά σιδερώσετε τά μουσκεύετε σάν κοινά άσπρорρούχα.

4. Σιδερώνετε σε τάβλα τού σιδερώματος με σίδερο πολύ ζεστό θάζοντας από πάνω από τ' άσπρорρούχο ένα λεπτό πανί για να μην κολλήση ή κόλλα στο σίδερο.

Τó σίδερο πρέπει να είναι άπολύτως καθαρό και λείο. Άν δεν είναι καθαρό πρέπει άμέσως να τó τρίψετε ή επάνω σε χοντρό άλάτι, ή σε κερί ή και σε λεπτό γυαλόχαρτο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ... ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τό μεγαλύτερο μαρτύριο τών κυρίων είναι τó ξύρισμα. Άλλοι πονούν, άλλων άγριεύει τó δέρμα, άλλοι θγάζουν σπιθούρια.

Λοιπόν ο πρώτος κανών πού πρέπει να τηρήται είναι να ξυρίζεται κανείς πριν φάη. Μετά τó φαγητό τó δέρμα γίνεται έξαιρετικά ευαίσθητο, έστω κι' αν έχη πιη κανείς μόνον ένα φλυτζάνι καφέ.

Δεύτερον, πρώτο να πλένεται κανείς κι' ύστερα να ξυρίζεται. Οι άτμοι τού ζεστού νερού, μαλακώνουν τó δέρμα. Πριν απ' τó ξύρισμα κάνει καλό να τριβή κανείς τó πρόσωπό του μ' ένα σπουγγάρι όχι πολύ μαλακό.

Άν ξυρίζεται κανείς με ξυράφια είναι καλύτερο να έχη δύο ζευγάρια, ώστε ν' αφήνι τó άσάλι να ξεκουράζεται μιά βδομάδα. Τό ίδιο ισχύει και για τά ξυραφάκια. Άν χρησιμοποιή κανείς ένα ξυραφάκι μιά φορά κάθε έβδομάδα μπορεί να τó διατηρήση. Μετά τó ξύρισμα πολλοί συνηθίζουν να θάζουν στο πρόσωπό τους μιά πετσέτα μουσκεμένη σε ζεστό νερό και σπιμμένη καλά. Αυτό δροσίζει και φρεσκάρει τó πρόσωπο, αλλά κατόπιν πρέπει να θάλη λίγη λοσιόν οινόπνευματούχο.

Άν τó δέρμα είναι έξαιρετικά ευαίσθητο, τότε μετά τó ξύρισμα όφελει πολύ τó δέρμα μιά έλαφρά έπάλειψι με Ίντουλ ή δερματίνη.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Ε. Μ. ΤΑΝΤΑ. — 'Εφ' όσον οι γιατροί πού σας έξήτασαν από κοντά χαρακτηρίζουν τó σημάδι σας ως άνεξάλειπτο, εγώ δεν μπορώ να έχω καμιά γνώμη. Τό μόνο πού θά σας συνιστώ είναι να χρησιμοποιήσετε μιά κρέμα όκρ, ή όποια να κάνει όμοιομορφο τó χρώμα τού προσώπου σας και πάνω απ' αυτήν να θάζετε τó ρουζ και την πούδρα σας ή όποια πρέπει επίσης να έχη χρώμα έλαφρά όκρ. Έτσι τó σημάδι θάκρυφθί σε σημείο πού να μη φαίνεται σχεδόν καθόλου. Για τά σπυρία σας συνιστώ να πλένεσθε με νερό στο όποιον έχετε διαλύσει μιά κουταλιά σόδα και κατόπιν να θάζετε την έξής λοσιόν:

Eau de roses

75 gr.

Alcool camphé

25 gr.

ΜΙΝΙΟΝ. Θά σας συνιστώ να δημοσιεύετε μιά άγγελία στην έφημερίδα 'Εστία'. Είναι ο πιθανότερος τρόπος για να άποκτήσετε την θέσι πού θέλετε. Άναφέρετε τά προσόντα σας και τούς όρους σας, αν πηγαίνετε δηλαδή σε έπαρχία, αν αναλαμβάνετε δασήφο: παιδιά και όποιαδήποτε ηλικίας κτλ. Ο μισθός μιάς παιδαγωγού κυμαίνεται μεταξύ 1000 — 2000 δραχ. ανάλογως τών ικανοτήτων της. Πρέπει όμως προηγουμένως να λάβετε όπ' όφιν σας ότι είναι ένα έπάγγελμα πού απαιτεί μεγάλη άποχή σοματική και ψυχική ύπομονη και μεγάλη αγάπη στά παιδιά. Άν δεν έχετε καμιά πείρα από παιδιά, θά είναι κάπως δύσκολο να αναλάβετε την διαπαιδαγώγησι τους.

ΞΑΝΘΙΑΝ ΠΡΑΣΙΝΟΜΜΑΤΑΝ. — Άφού σας έδλαψε τó φάρμακο να τó διακόψετε. Κάθε θράδυ πριν κοιμηθίτε θάζετε επί ένα τέταρτο στά μάτια σας κομπρέσες με χλιαρό τριανταφυλλόνερο, και κατόπιν αλείφετε τα με κρέμα. Πρωτίως έχετε όπ' όφιν σας ότι είναι άπαραίτητο να κοιμάσθε όκτώ ώρες την ήμερα, να μην κουράζετε τά μάτια σας με τεχνητό φωτισμό και να μη ράβετε, ούτε να γράφετε, ούτε να διαβάσετε τó θράδυ, όταν ο φωτισμός είναι άνεπαρκής.

ΧΡΥΣΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ. — Στην ηλικία σας τó σωμα άναπτύσσεται άκόμη, ώστε δεν μπορεί κανείς να όρση ποιά πρέπει να είναι τó κανονικό ύψος. Πάντως όχι κατώτερο τών 1,50 μ. και όχι άνωτερο τών 1,60. Τό ίδιο μπορεί να λεχθί και για τó θάρος και περί κομψότητας κανέτι μου τη χάρι να μην συζητήτε άκόμα. Έχετε καιρό μετά τέσσερα χρόνια. Τό κυριώτερο για σας είναι να έχετε γερό και γυμνασμένο σωμα με όσο τó δυνατόν περισσότερους μυώνες και όσο τó δυνατόν λιγώτερο λίπος. Κάνετε γυμναστική, τρώτε όγιεινές και θρεπτικές τροφές, ζήτε όσο τó δυνατόν περισσότερο στο ύπαιθρον και να πηγαίνετε περιπάτους.

Σας είναι άπαραίτητος 9 ώρων ύπνος τó ήμερονύκτιον. Τα κοινά μπορεί να φοράτε 4-5 πόντους κατά προτίμηση όμως πέτσινο και ποποτία χωρίς πολλά γανιρίσματα. Τό μήκος τών φορεμάτων σας εξαρτάται από τó ύψος σας και την άνάπτυξί σας.

Πάντως τά φορεμάτά σας πρέπει να είναι μιά παλάμη κάτω από τά γόνατα. Όσο για τó χτένισμα τó ώρσιότερο είναι να σηκώνετε τά έμπρός μαλλιά ψηλά, με χαριότρα αν έχετε μακρύ πρόσωπο και χωρίς χαριότρα αν τó πρόσωπό σας είναι στερόγυλο. Επάνω στο μέτωπο τά στρίβετε σε ένα ή δύο ρουλά και άφήνοντας έξω τ' αυτιά. Τά πίσω μαλλιά τ' αφήνετε ελεύθερα να πέφτουν στους ώμους. Άν είναι σγουρά τ' αφήνετε λίγο φουντάνα. Άν είναι ίσια να στρίβετε προς τά μέσα, ώστε να κάνουν μιά μπούκλα έσωτερική. Άν έχετε προσωπικά μπεμπέδικα έσ' σας πηγαίνε πολύ μιά κορδέλλα δεμένη γύρω στο κεφάλι, πού να συγκρατή τά μαλλιά πίσω από τ' αυτιά και να δέμη σε φιόγκο επάνω στην χωρίστρα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η εικόν τού σημερινού μας έξωφύλλου παρουσιάζει την γόησσα τού Γαλλιού Κινηματογράφου Ντανιέλ Νταριέ.

Ένα καυτερό δάκρυ κύλισε στο χλωμό μάγουλό της.

ΙΜΠΡΑΗΜ ΡΑΣΙΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ!

(Μετά την απελευθέρωσιν)

Γ'

ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ υπήρξε αδελφός του Παπαδιαμάντη στην εξωτερική εμφάνισι. Κι' όπως ο Σκιαθίτης διηγηματογράφος προκάλεσε κάποτε τον οίκτο του Συγγρού, ο οποίος τον συνάντησε στη λεωφόρο Κηφισιάς και θέλησε να τον... έλεηση, έτσι κι' ο Τερτσέτης την έπαθε κάποτε, όμοια κι' απaráλλαχτα, στο Παρίσι.

Βρισκόταν στη γαλλική πρωτεύουσα ο ποιητής του «Φιλήματος» και περπατούσε κάποιο δειλινό πάνω-κάτω σε μία απ' τις γέφυρες του Σηκουάνα, όταν έπερασε πλάι του κάποιος Παρισινός άστος, σφόδρα καλόβουλος, αναμφιβόλως, έλεμων και φιλόφρωνος.

Ο Παρισινός αντίκρυσε τον Τερτσέτη. Τον είδε πενιχρά ντυμένον, τον είδε ατιμέλητο, συγκινήθηκε απ' τη γλυκειά του όψι και έβγαλε — ο Θεός θά του το έξη ανταποδώσει ήδη — έβγαλε λέμε και του έδωσε ένα φράγκο !...

Ο Τερτσέτης πήρε την έλεημοσύνη, χαμογέλασε κι' ευχαρίστησε τον έλεήμονα Γάλλο.

Το περιστατικό αυτό είναι ακριβές. Το ανέφερε ένας από τους φίλους του Τερτσέτη, ο άειμνητος Στεφάνου, όταν μίλησε γι' αυτόν στον Παρνασσό.

Ας σταματήσουμε όμως προσωρινώς τα βιογραφικά του Τερτσέτη κι' ας έρθουμε στον «Ρήγα» του.

Ο «Ρήγας» εξέδόθη στα 1844 στην Αθήνα. Έτυπώνετο στο τυπογραφείο «Μνημοσύνη» του άλχημονή του Χ. Νικολαΐδου Φιλαδέλφως. Το μέγεθός του ελάχιστον. Πόντοι 15 το ύψος του επί 10. Σελίδες 27. Περιεχόμενον — τί άλλο προκειμένου περί του Τερτσέτη; — πατριωτικόν. Βάσις έξορμήσεως του εκδότου και συγγραφέως, προκειμένου να μίληση προς τους συγχρόνους του επί οποιουδήποτε θέματος, ή Ε π α ν ά σ τ α σ ι ς.

Ο Τερτσέτης εθαύμαζε την Έπανάστασι. Την είχε ζήσει. Είχε μεθύσει με τους καπνούς της. Είχεν εισπνεύσει το άρωμα της μαρτυρίας. Είχε γνωρίσει τους ήρώας της και τους εσέβετο και τους αγαπούσε φανατικά. Ήσαν τά είδωλά του. Μετά την λάμψιν και το μεγαλείον της αρχαιοτήτος, ή λάμψις και ή φλόγες του 21.

Έχουμε μπροστά μας το φυλλάδιον του μηνός Αυγούστου του 1844.

Ο Τερτσέτης μιλάει σ' ολόκληρο άρθρο του, σ' εικοσιπέντε σελίδες για την Ελλάδα. Και το άρθρον συνεχίζεται στο προσεχές φυλλάδιον. Στο άρθρο αυτό ο Τερτσέτης δείχνει όλο του το ενδιαφέρον για τα έλληνικά πράγματα. Νουθετεί τους Έλληνας, τους φέρνει παραδείγματα ιστορικά, μιλά με την ειλικρίνεια του ανθρώπου που έχει κάμει πάντοτε το καθήκον του στη ζωή του και μπορεί σ' υνεπώς να συμβουλεύη και τους άλλους.

Απευθύνεται στους βουλευτάς. Και γράφει:

«Ο Έλληνας βουλευτής καθήμενος εις την βουλευτικήν έδραν άς άγροικία την σάλπιγγα που ήχησε διά νυχτός εις το στρατόπεδον του Καρπενησιου, άς βλέπη τους περιόητους στρατηγούς Καρσισάκην και Νικηταράν με γένεια κρυσταλλία-

σμένα εις την Αράχωβαν να θάπτουν εις το χιόνι εις το αίμα τον θάρσαρον νικητήν του Μεσολογγίου άς άκούη τά τρία πευλάκια που θρηνηλογούν τον τύριον του Διάκου...»

Στη σελίδα 22, υπό τον τίτλον «Αδικημένοι Έλληνες», ο Τερτσέτης γράφει τά εξής δίκαια, συμποντικά και λογικώτατα:

«Θά έλθη καιρός εις τον όποιον ο έλληνικός πάρος θά τιμηθί πολύ περισσότερο από ό,τι δεξιολογείται την σήμερον...»

«Γράφει ο γέρον Κελοκοτρώνης εις τα άπομνημονεύματά του, ότι «οι πόλεμοι μεταξύ των Ευρωπαίων είναι εμφύλιοι Πόλεμοι» και ή γνώμη του μεγάλου Έλληνος έχει μεγάλην έρδότητα. Έπεριδιάθεσα διά τας σαρκας ώρας τά πεδία της μάχης του Βατερλόου, δεν έτρέπεται να ειπώ ότι εθαύμασα περισσότερο την Γερμαν της Τριπολιτσάς.

«Δέν δύναμαι να δικαιολογήσω ούτε ν' άποπειρώσω την κακόνειαν, την άπονιάν των πολιτικών άδικητών της Έλληνικής Κυβερνήσεως, οι όποιοι εις τας έτη ειρήνης δέν έκαμαν εις τον τόπον, εις τον τερμημένον έδαφος της Ελλάδος (της γεννητήρας των θαυμαστών κατεργωμάτων) δέν έκαμαν πού πρᾶγμα ανάλογον της ήσύχου έποχής, ένα δρόμον έκαμαν, διά την κατασκευήν του όποιου δέν έχρηζοντο ειμή σφυριά και πέτρες και οι όποιοι δρόμοι θέλε χρησιμοποιεί καν ως δείγμα της καλής των παιδείσεως, άν είχαν, έπειδή θά ήταν άρχη και καλή άρχη άληθινού πολιτισμού, ο καλός δρόμος ήθελε έσει εύκολιαν εις το έμπόριον, εις την συχνην άνταρσιν των κατοίκων, οι άνθρωποι, αύταις ή πυρεσώτραις του Δευκαλίωνος, δέν άκτινοβολούν παρά με τισμίζιν και όχι άραιά και που να θλέπονται και να ναστρέφονται.

«Δέν σχολιάζω τώρα αυτά τά γενικά άδιήματα, προθυμοποιούμαι μόνον ν' αναφέρω ζώντας άδικητους Έλληνας, από το στόμα των όποιων άκούω την διήγησιν του βίου των. Έκδέτω εις το παρόν φύλλον ένός άπλου στρατιώτου χωροφύλακος τάς ένδουλειάς εις την πατρίδα. Αυτός εύρέθη σχεδόν εις όλους τους κινδύνους των πολέμων, δέν έλαβε χάλλινεν άριστείαν. Προχθές είδα στον δρόμο με πενιχρά φορέματα και δισημένον στην λύπη τον όπλαρχηγό Δημητζίλειον. Αυτός είναι, έλεγα, ο ένδοξος, ο φρόνιμος ο πατριώτης στρατιωτικός, που άφου έπεςε το Μεσολόγγι και ο πελπίσθη ή Ρούμελη έστρεψε την έλληνικήν σημαίαν εις το Δεσφίνι» ούτε γράμματα προσκυνημένον, τά όποια εδιάθεσα, ούτε φέβος και δώρα έχθρου τον έπεισαν να προδώση την σημαίαν, την όποιαν μάλιστα έξώρθη άσινδόνι θανάτου. Ταλαίπωρη Ελλάς! Τά άληθινά σου τέκνα θρέφονται με τά δάκρυά σου, παραλογούν ή παραμιλούν εις τους δρόμους! Είδε να μην ήτο ο έπίλαρχηγός Δημητζίλειος αυτός όπου είδα και να με γέλασεν ή φυσιογνωμία άν όμως ήτον αυτός, έλπίζω να τμήσω το άκέλευδον φύλλον μου με την βιογραφίαν του:

ΕΚΔΟΥΛΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΛΑΤΖΗ

Έγεννήθη εις τον Βάλον κατά τά 1803, ήτον λοιπόν 17 έτών εις την άρχήν του Έθνικού πολέμου, και τώρα είναι έτών 40· εις αυτό το διάστημα της ηλικίας του, από τά 11 έτη έως εις τά 40 ένινδύνευσεν, έπεινάσεν, έπληγώθη ύπέρ της σωτηρίας του έθνους του· δέν απέθανεν από τά πολλά παθήματα, αλλά ή και ύπηρετεί ακόμα ως άπλος στρατιώτης την πατρίδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο Μήτρος ο Μητράρας, κτηνοτρόφος από τους καλούς και αγαθούς, μόλις είχε γυρίσει από την χώρα, που πήγε και ξεπούλησε κάτι ζουγούρια και κάτι «στέρφες» παληόγιδες για τις γιορτές.

— Νά φάη να χαρή ού κόμους!

Πήρε τά χρήματα και ψώνισε για το νοικοκυριό τους ό,τι του παρήγγειλε ή Μητράνα: λίγο χασέ για την προίκα της Μαριώς, διάνες για τά κορίτσια, παπούτσια προκομμένα, για το μικρό Μητρόπουλο, λάχανα και πράσσα. Πήρε και κρέας πρόβειο και λίγο χοιρινό, ως μια όκκα και παρπάνω για να φάνε ταχυνά.

Τους είχε ξελυγώσει ή νηστεία. Φασόλια και φασόλια στο τετράγωνο. Και τούτα, δίχως λάδι...

— Πότε ν' άνοιξουν ή γιορτές!

Κ' ήρθαν ή γιορτές και μαζί με τις γιορτές έφθασε κι' ο Μήτρος φορτωμένος ψώνια από τη χώρα. Γεμάτος ο ντουρβάς.

Μάν σαν έφθασε, νυχτούτσικα ακόμα, ο Μήτρος στο σπίτι, δέν ήτανε κανείς. Χτυπάει, ξαναχτυπάει την πόρτα, τσιμουδιά!

«Η γάτες μόνον, που μυρίσανε το κρέας, θγήκαν να τον ύποδεχθούνε νιαουρίζοντας. Κατάλαβε ο Μήτρος.

— «Η φαμίλια θά είν' στην έκκλησία... Τέτοια χρονιάρα ήμέρα, ποιος μένει στο σπίτι του... Γιορτή δεσποτική...» Ας πάω, είπε, ν' ανάψω και εγώ ένα Κερί.

Πετάξε από το παράθυρο, μέσα στον «όντα», τά ψώνια, τά παπούτσια, τά πράσσα και τά λάχανα, τις διάνες, τον χασέ, κι' έκράτησε, μοναχά, το κρέας.

— Πού να το θάλω, σκέφθηκε, πού θά μου το φάνε ή γάτες!

Και πάλι καλοσκέφθηκε.

— Ας το κρατήσω στον ντουρβά κι' ας πάω, μ' αυτό στην έκκλησία. Μέσα από σακκοβλι, καθώς είμαι και σκεπαμένος, με την κάππα, κανείς δέν θά το καταλάβη... Και τράθηξε, μέσα στην έκκλησία, κάνοντας μετάνοιες και σταυρούς, σταυρούς μεγάλους, άπλωτους...

Γεμάτη ή έκκλησία από κόσμο, κόσμο θηλυκό, καντήλια άναμμένα, λαμπάδες και κερί.

«Η πό καλές - καλές» γυναίκες του χωριού, ή κυρία άστυνόμου, ή κυρία του τηλεφωνη-
το, ή κυρία του άγρονόμου, ή κυρία του άγροτικού γιατρού και όλος ο προωδευμένος κόσμος του χωριού, είχαν φορέσει τά λεπτά τους, τά έλαφρά τους φορέματα...

Και κοντά σ' αυτές και όλη ή άνωτέρα τάξις του μεγαλχωριού. «Όλες είπαμε, ή «καλές - καλές» ακολουθούσανε την μόδα και φορούσαν εύρωπαϊκά. Τά είχανε πετάξει όλα και ήσαν — όπως κά-
νουνε και στην Αθήνα — σχεδόν γυμνές. «Όξω όλα!... «Όξω ή πλάτες, δώ τά πόδια, τά στήθη... Ξεγυμνωσιά μεγάλη, τόσο μεγά-
λη, όπου έκανε τον παπά του χω-
ριού, τον γέρο - Καραλίθανο, να νευριάζεται και να φωνάζη συνε-
χώς:

— Ντροπή να έρχεσθε στην έκ-
κλησία με φανερά τά κρέατά

«Όλος ο προωδευμένος κόσμος του χωριού.

σας!... Έκκλησιά είναι εδώ, δέν είν' κρεοπωλείο!... Είναι άμαρτία, είπα, και ντροπή. Σκεπάστε, γρήγορα, τά κρέατά σας.

Μά την ήμέρα εκείνη, ή μέρα μεγάλης εορτής, και έπιδείξεως, ή ξεγυμνωσιά το είχε παρακάνει και το θέαμα έκανε πιο άγριον ακόμα τον παπά, τον έκανε να θγαίνη κάθε λίγο και στιγμή, στην Ωραία Πύλη και να φωνάζη:

— Τι κρέατα είναι αυτά, πιύ φέρατε σήμερα στήν έκκλησία; Δέν ντρέπεστε λιγάκι, είπα!...

Ο Μήτρος ο Μητράρας τά έχασε ακούγοντας αυτά τά λόγια.

Νόμισε πως ο παπας, έμάλωνε για το κρέας το δικό του.

— Μωρέ, πού στην όργη το είδε, σκέφθηκε, εγώ το έχω μέσα στο σακκοβλι!...

Και το ψηλάφησε από δω κι' απ' εκεί, μήπως εξέξη και φαίνεται, από πουθενά, αλλά το κρέας ήταν μέσα στο σακκοβλι, τυλιγμένο και από πάνω ή καπότα το σκέπαζε καλά.

— Πού το είδε ο παπας!... Μυρωδιά το πήρε, σαν τις γάτες! σκεφτόταν ο Μήτρος.

Μά δέν ήσυχάζε ο παπα - Καραλίθανος.

— Τι κρέατα, είπα, είναι αυτά, που φέρατε εδώ πέ-
ρα;... Γιατί την περάσατε την έκκλησία!...

— Πίσω μου σ' έχω Σατανά!... σκεφτόταν ο Μή-
τρος ο Μητράρας, μά, πού στην όργη το θέλει;...

Κι' όλο μαζεμότανε και όλο και σφιγγότανε στην κα-
πότα και όλο και κρατούσε το σακκοβλι του σφιχτά
κρυμμένο, κάτω από την άμασάλη του.

— Ούτε Θεό φοβάσθε, ούτε άνθρωπος ντρέπεσθε!...
Γιά να σκανδαλίζετε τον κόσμο... Ελεγε και ξανάλεγε
ο παπας από την Ωραία Πύλη, όλα των γυναικών καρ-
φι δέν τους καίγεται, μόνον ο Μήτρος ο Μητράρας
κοκκινίζει κι' άναθε και σ' α-
πογύριζε εκεί που στεκότανε,
σαν να τον ψήνανε στη σχά-
ρα.

— Πίσω μου σ' έχω Σατα-
νά!...

Τού έρχότανε να φωνάξη να δικαιολογηθί πως δέν έφ-
κε τη νοικοκυρά του σπίτι και
πως για να μη φάνε το χοι-
ρινό ή γάτες, το πήρε μαζί
του στην έκκλησία, αλλά ό-
πως το είχε κρυμμένο, σκεπα-
σμένο, κανέναν δέν σκανδαλί-
ζε απ' τους νηστεύοντας... Και
ούτε το έκανε έπιτήδες!...

Αλλά ήταν τόσο θυμωμένος ο
παπας, πού δέν τόλμησε ο Μη-
τράρας να μιλήση.

Μά πάλιν ο παπας έπρόθα-
λε και φώναζε:

— Αφού δέν ντρέπεσθε κρα-
τάτε τά κρέατά σας άνοιχτά.
Τό αίμα, κύμα, άνέθηκε στού
(Συνέχεια στη σελίδα 66)

Τι φέρατε, Εσσι εδώ, φέρα τά κρέατά σας!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΤΣΙΟ

(Ι ραμμειη από τον πιο στενο του φίλο,

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μά ένας άνθρωπος, όταν περάσει τα πενήντα, όπως ο ντ' Αννούτσιο τότε, δεν μπορεί να πάρη εμφάνισι ήρωος κι' έτσι κι' ο δεύτερος ντ' Αννούτσιο, ψεύτικος όπως κι' ο πρώτος, χτυπούσε άσχημα στα μάτια κ' ή πόζες του ως πολεμιστού είχαν πάλι κάτι το κωμικό. Από το 1920, που άρχισε η τρίτη περίοδος, ο ντ' Αννούτσιο παράτησε σιγά - σιγά όλα τα ψεύτικα και τεχνητά μέσα, με τα οποία θέλησε να εξαλείψη μιὰ αδικία της φύσεως απέναντί του και προσπάθησε να γίνη φυσικός.

Με τόν τρόπο αυτό, αν δεν πέτυχε τίποτε άλλο, έδιωξε τουλάχιστον από πάνω του κάθε τι το κωμικό.

II

Οι έχθροι του ντ' Αννούτσιο. — Ο αυτοκράτωρ Ηλιογάλας. — Η 52 έμβες του αεροπέρου φόν Μέλτερ και το ρουμπίνι του πειητού. — Ο ποιητής προστατεύει έναν τενόρο. — Ένας Βραζιλιανός της επικής του δόν Πέντρο. — Τα αινίγματα του Ζήνωνος. — Ο ντ' Αννούτσιο κ' η μαριενέττες

Πολλοί έχουνε πη ότι η δόξα ενός ανθρώπου είναι ανάλογη προς τον αριθμό των έχθρων του. "Αν είν' αλήθεια αυτό, τότε η δόξα του ντ' Αννούτσιο ήταν άπειρα, γιατί οι έχθροι του ήταν άναριθμοι. "Ας δούμε λοιπόν κατά κατηγορίες ποιό ήταν έχθροι του:

- 1) Τα 99 % των καλλιτεχνών, γιατί αισθανόντουσαν πως τους ξεετέλιζε και τους έμείωνε η δόξα του.
- 2) Οι ήλιθιοι του κόσμου ολοκλήρου, γιατί δεν τον καταλάβαιναν.
- 3) Οι φανατικοί καθολικοί γιατί έγραψε το «Ιντερμέτζο» και το «Παιδί της Ήδονης» έργα που εκρίθησαν πολύ τολμηρά.
- 4) Οι άθεοι, γιατί έγραψε τον «Άγιο Σεβαστιανό» και την «Ενατένισι του Θανάτου», έργα που εκρίθησαν ως πολύ θρησκευτικά.
- 5) Όλες η γυναίκες τις οποίες του παρουσίασαν και στις οποίες δεν έκανε κόρτε.
- 6) Οι σύζυγοι, οι οποίοι έβλεπαν σ' αυτόν, έναν ύποψο φίλο της γυναίκας τους.
- 7) Οι άγαμοι, γιατί τα θιβλία του έκαναν τις γυναίκες πολύ απαιτητικές στον έρωτα.
- 8) Οι πολυάριθμοι πιστωτές του.
- 9) Οι χρεώστες του, γιατί, επειδή ήταν πολύ λίγοι, αισθανόντουσαν διπλό τον ξεετελισμό του χρέους των.
- Και 10) Όλοι εκείνοι στους οποίους δεν έδινε αυτόγραφα.

Οι έχθροι του, καθώς βλέπετε, γνωστοί και άγνωστοι, ήταν αρκετά εκατομμύρια ανθρώπων.

Ας παριθμίσουμε τώρα και τους φίλους του ή τουλάχιστον τα πλάσματα, στα οποία μπορούσε να βασίζεται:

- 1) Οι σκύλλοι του και τ' αλογά του.
 - 2) Καμιά δωδεκαριά σίγουροι φίλοι.
 - 3) Οι υπηρέτες του.
 - 4) Μερικές χιλιάδες φανατικοί λάτρεις του: παλιοί λεγεωνάριοι του Φιούμε ή θαυμαστές του έργου του.
 - Και 5) Μιά μόνο γυναίκα: εκείνη δηλαδή που νόμιζε κάθε τόσο πως αγαπιόταν αποκλειστικά απ' αυτόν.
- Τώρα που πιστοποιήσαμε την τεραστία δυσαναλογία μεταξύ του αριθμού των έχθρων του και του αριθμού των φίλων του, κανένας δεν θα ξαφνιαστή ίσως μαθαίνοντας ότι ο ντ' Αννούτσιο, κατά τη διάρκεια της μακρύας και πολυτάραχης ζωής του, κατηγορήθηκε διαδοχικά για πολυγαμία, για κλοπή, για ένοχους έρωτες, για απόκρυφα πάθη, για σιμωνία, για δολοφονία, ακό-

μα και για... άνθρωποφιλία, όπως θα δού με στην συνέχεια της αφήγησής μας. Δεν θα κάνη επίσης σέ κανένα εντύπωσι το ότι έλεγαν και ξανάλεγαν κατά κόρον, ότι ο ντ' Αννούτσιο ήταν ένας άνθρωπος χωρίς ήθικη, ότι τον συντηρούσαν η γυναίκες, ότι ευχαριστιώταν εξαιρετικά με τη διαλύη τις οικογένειες, ότι άπατούσε και τους πιο άκόμα φίλους του, ότι άπαρνιόταν τα παιδιά του, ότι στα πάθη και τις διαστροφές ξεπερνούσε κι' ακόμα τον αυτοκράτορα Ηλιογάλα.

Ο ντ' Αννούτσιο μπορούσε εύκολα ν' άπαντήσει τις συκοφαντίες, ν' άποκρούση τις διαβολές και ν' άπαντήσει την αλήθεια. Προτίμησε ως τόσο να μην άπτηση στους έχθρους του και τους συκοφάντες του με τρία επιχειρήματα: με το καταπληκτικό έργο του, με την περιφρόνησί του και τη σιδερένια ύγεια του.

Τα τρία αυτά επιχειρήματα είναι μοναδικά θέματα ελάχιστα συντελούν, ώστε να μās κάνουν να γουστουμε τον χαρακτήρα του και την ιδιοσυγκρασία του. Έτσι για τους περισσότερους ανθρώπους, τόσο τα τερήματά του όσο και τα πραγματικά του ελαττώματα — και όχι αυτά που του καταλόγιζαν οι έχθροι του — θά μείνουν για πάντα μυστήριο.

Αν και συχνά ανήγγελλε, ότι σκόπευε να γράψη «έξομολογήσεις» του, ώστόσο ο ντ' Αννούτσιο έμεινε στα μιλούσε για τον έαυτό του και δεν έγραψε σχεδόν τίποτε σχετικώς. Έτσι τολμώ να πώ ότι η πιο πλήρη και πιο ελκυστική ανάλυσις του έαυτού του που έμεινε, θρίσκεται σε μιὰ επιστολή που έστειλε στον Κασάρρα Φοντάνα στις 20 Μαΐου 1879, δηλαδή όταν ακόμα ήταν μόλις 16 χρόνων.

Ίδου τί γράφει στην επιστολή του αυτή:

«Έχω στο θάθος της καρδιάς μου έναν άπειρο πόθο για να κλάω. Συχνά με κυριεύει μιὰ θαθεία μελαγχολία που με νά κλαίω. Δεν μπορώ να υποφέρω κανένα ζυγό. Θυμώω και γίνω πολύ γρήγορα, όπως πολύ γρήγορα συγχωρώ. Είμαι ελαφρύς, περιφρονώ τρομερά τους άνάνδρους. Διάκειμαι κατά κανόνα σ' έχθρικά πρὸς ό,τι κάνει όλος ο άλλος κόσμος. Είμαι τρέλλος, ευμενός με την τέχνη και με τις άραιες γυναίκες. Έχω έτοιμα προσωπικά γούστα, είμαι πολύ επίμονος στις ιδέες μου, είμαι μέχρι σκληρότητος, σπάταλος μέχρι θαθμοί άφαντάτου, ένδοξου μέχρι τρέλλας».

Έκτός απ' τη θεαίωσί του πως ήταν πολύ επίμονος στις ιδέες του, που μοι φαίνεται ότι ελάχιστα άνατο κρίνεται στην πραγματικότητα, όλα τ' άλλα είναι άβέβαια και άκριθέστατα.

Όποιος θά ήθελε να μελέτηση τον χαρακτήρα του ντ' Αννούτσιο και να δγάλη απ' αυτήν την μελέτη λογική εξήγησι των πράξεών του, θά έπρεπε ενίοτε να πάρη ως θάσι της έρεύνης του την παραδοχή ότι ο ντ' Αννούτσιο, κατά τη διάρκεια της ζωής του, μέσος του τόσες αντιθέσεις, ώστε ο ίδιος γράφει κάποτε: «Δεν υπάρχει πλάσμα πιο εύμετάβλητο από μένα, ούτε πιο εύρο από μένα, πιο ανήσυχο από μένα, ούτε πιο γαλήνιο από μένα».

Τα προτερήματά του και τα ελαττώματά του ήταν σε θαθεία ριζωμένα μέσα του, ώστε καμιά δύναμις κανένα περιστατικό, δεν θά μπορούσε, ούτε να τ' άριζώσει, ούτε καν να τ' μεταβάλη εν μέρει.

(Ακολουθεί)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η προτόκος κόρη του Βασιλέως της Αγγλίας, η χαριτωμένη Έλισάβετ, σε διάφορες πόζες της: 1) Την στιγμή που παίζει με τα σκυλλά της. 2) Στο προαύλιο των άνακτόρων. 3) Στον κήπο με το αγαπημένο σκυλλάκι της. 4) Ο Μίτσο, το σκυλλάκι που αγαπάει περισσότερο απ' όλα η Έλισάβετ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΕΜΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιά νύχτα, ένα νεαρό κι έργατικό αντρόγυνο, ο Ροντινέ και η Λώρα, καθώς ξαναγουρίζουν στη λαϊκή πολυκατοικία, όπου κατοικούν, βλέπουν φλόγες να θγαίνουν από ένα μαγαζί του Ισογείου, τό μακαλικό της κυράς Φουλόν. Πράγματι, πυρκαϊά έχει εκραγή εκεί μέσα ή μάλλον πρόκειται περί έμπερημοι, γιατί λίγη ώρα πριν φτάσουν ο Ροντινέ κι η γυναίκα του, μία μυστηριώδης γυναίκα σήγκε κρυφά από τό πίσω μέρος τού μπακαλικού και κρύφτηκε στην αλή. Ο Ροντινέ ξυπνάει τούς άλλους ένοίκους, οι όποιοι μαζί με τούς πυροσβέστες, καταβάλλουν άπεγνωσμένες προσπάθειες για να σώσουν την κυρά Φουλόν και την κόρη της τη Μαρία. Την τελευταία τέλος, την σώζει με κίνδυνο της ζωής του ο Ροντινέ, μισοπεθαμένη σχεδόν. Μά την κυρά Φουλόν την θγάζουν άπανθρακωμένη.

Εν τώ μεταξύ, ή μυστηριώδης γυναίκα έχει άνακατευθί με τό άλλο πλήθος, που παρακολουθεί την πυρκαϊά, μά, έπειδή τό κομψό παρουσιαστικό της και ή καταπληκτική όμορφιά της προκαλούν την περιέργεια, φεύγει. Της πέφτει όμως, χωρίς να τό άντιληφθή, ένα χρυσό τσαντάκι, γεμάτο χρυσά νομίσματα, που τό παίρνει ένας έργατης, ο Μαρσέλ Μπαρρέρ, ο όποιος την παρακολουθεί. Έκείνη τόν παρασύρει ως τη Λαχαναγορά κι' εκεί μέσα στο πλήθος κατορθώνει να τό ξεφύγει μπαίνοντας σ' ένα αμάξι. Την επομένη της πυρκαϊάς ή Λώρα κι' ο Ροντινέ άποφασίζουν να υλοθετήσουν την όρφανή κόρη της κυράς Φουλόν και να τη μεγαλώσουν μαζί με τό δικό τους παιδάκι, τόν Μαυρίκιο. Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, φτάνει στην πολυκατοικία ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος, ο όποιος ζητάει με άγωνία πληροφορίες για την κόρη της κυράς Φουλόν και όταν μαθαίη πως την έσωσε ο Ροντινέ και την έπηρε στο σπίτι του, δείχνει μεγάλη χαρά και γράφει ένα γράμμα στο Ροντινέ, στο όποιο του συνιστά να προσέχη πολύ τη μικρούλα Μαρία, γιατί κίνδυνος θανάτου την άπειλεί, και τού άφήνει ένα χιλιόφραγκο για τά έξοδα που θ' άντιμετωπίσει.

Επειτα από μερικές μέρες, οι Ροντινέ και ή μικρή Μαρία, που, όπως έχει εξακριβωθή εν τώ μεταξύ δέν ήταν πραγματική κόρη της κυράς Φουλόν, μά ένα παιδί ξένο που της τό έμπιστεύθηκε κατά πάσαν πιθανότητα κάποια κυρία, ή όποια είχε συμφέρον να τό εξαφανίσει, μετακαμίζουν σ' ένα άλλο σπίτι στη Μονμάρτη, έπιτηδες για, να χάσει τά ίχνη τους ή μυστηριώδης διώκτρια της Μαρίας. Έκεί όμως άρρωσταίνει ξαφνικά ο μικρός Μαυρίκιος.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

— Μά έσύ παλληκάρι μου, τού είπε ο γιατρός, έχεις λιγώτερο θάρρος κι' άπ' τη γυναίκα σου!

— Άλλά, γιατρέ μου... Τό παιδί μου!... Τό δυστυχισμένο!... Άν ξέρατε...

Κι' έπειδή ο γιατρός έμενε σιωπηλός, ο Ροντινέ εξακολούθησε μ' άπόγνωση:

— Όστε χάθηκε τό παιδί μου;

— Όχι!

— Πέστε μου την αλήθεια...

— Θά έχης θάρρος;

Ο Ροντινέ κλονίστηκε...

— Όστε είναι τόσο τρομερό! τραύλιζε.

Συμπεριλαμβανομένης όμως άμέσως, πρόσθεσε:

— Έχετε δική... Είμαι άντρας... Καί πρέπει να δεχτώ τό πρώτο χτύπημα, γιατί, άν τό δεχτή ή γυναίκα μου, θά πεθάνη... Μιλήστε γιατρέ... Θα σπατήσω να φανώ γενναίος...

— Λοιπόν, έχουν σημειωθή στη συνοικία πολλά κρηματά διφθερίτιδος... Φοβάμαι λοιπόν μήπως ο γιος σας προσεβλήθη από την τρομερή άρρώστια...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τραύλιζε ο Ροντινέ.

— Ο πυρετός τού γιουδ σας, εξακολούθησε ο γιατρός, παρουσιάστηκε με την ίδια ένταση, όπως και τή διφθερίτιδα. Ο μικρός όμως φαίνεται πως έχει κακράσι... Κ' έτσι άν δέν κάνετε καμμιά άνοησία, φανήτε ψυχραιμοί και ήρεμοι κι' ακολουθήστε τή γραμματίς οδηγίης μου, υπάρχουν έλπίδες, και πάλι μάλιστα, να τόν σώσουμε... Θα ξαναρθώ αύριο τρώϊ, πολύ νωρίς.

Η νύχτα εκείνη ήταν τρομερή, τόσο για τό μικρό άρρωστο, όσο και για τούς γονείς του.

Ο πυρετός τού Μαυρικίου μεγάλωνε όλοένα, και κι' ή έξασθένειά του.

Η Λώρα ούτε σκέφτηκε καν να κοιμηθί. Μαζύ με τόν Ροντινέ άγρυπνοῦσαν κοντά στο άγαστημένο τους παιδί.

Η μικρούλα Μαρία ή Έρριέτα είχε θελήσει να κοιμηθί κι' αυτή, μά την είχαν άναγκάσει να παραμείνι στο κρεβάτι όπου κοιμόταν συνήθως ο Μαυρίκιος.

Κατά τη μία ή ώρα, ο Ροντινέ, άποκαμωμένος από τή δουλειά της ήμέρας κι' από την άγωνία του, δέν μπορούσε ν' άντισταθί στον ύπνο που τού έκλεινε τά μάτια.

Αποκοιμήθηκε στην καρέκλα του.

Η Λώρα όμως έμενε άγρυπνη... Καθισμένη κοντά στο κρεβάτι τού γιουδ της ήταν θυσιμένη στίς πιο άνηγρές σκέψεις...

Εξαφνα άνασκήρτησε, ακούγοντας άνάλαφο θόρυβο θημάτων πίσω της. Γύρισε τότε τό κεφάλι και είδε τή Έρριέτα κοντά της, τυλιγμένη στο κάτασπρο ντυτάκι.

— Τι τρέχει; τή ρώτησε ή Λώρα τρομαγμένη από τή άπρόοπτη αυτή εμφάνισί της.

— Είναι ώρα, μαμά, να καυτηριάσουμε τό λαμόνι Μαυρικίου, άπάντησε ή Έρριέτα. Θέλεις να σέ βοηθήσω;

Εξαίρετική συγκίνησις κυρίευσε τή δυστυχισμένη τέρα, μόλις άκούσε αυτά τά λόγια.

Γιά όλα λοιπόν φρόντιζε ή πολυαγαπημένη και άπνότερη εκείνη μικρούλα;

— Ναι, τής άπάντησε ή Λώρα. Άλλά έπειδή τά χέρια μου θά τρέμουν ίσως, θά τόν καυτηριάσης έσύ κι' έσύ θά σέ βοηθήσω...

Ετσι, σχεδόν μόνη, ή Έρριέτα περιποιήθηκε τόν Μαυρίκιο με την ίδια ψυχραιμία κι' έπιτηδείότητα που άνηγόταν τώ δόκτορα Σωνύ.

Δυό τρείς μέρες πέρασαν κι' όλοι νόμιζαν πως ή κατάσταση τού μικρού είχε βελτιωθή. Η Λώρα δέν έπαυε άναπαυθί ούτε στιγμή στο διάστημα αυτό. Άγρυπνη σε κοντά στο γιοδ της, ενῶ ή μικρούλα, Έρριέτα φρόντιζε για όλα στο σπίτι. Παρευρισκόταν άκόμα και τή συμβούλια των γιατρώδ και τούς βοηθούσε...

Χωρίς αυτήν τί θά γινόμαστε; Ρωτούσε ή Λώρα τόν Ροντινέ, ο όποιος έλάχιστα μπορούσε να τή βοηθήσει, γιατί ήταν όποχρεωμένος να λείπει όλη την ήμέρα στη δουλειά του.

— Μου φαίνεται πως ο μικρός μας άρρωστος είναι καλύτερα, είπε ο γιατρός Σωνύ, τώ θράδυ της τρίτης ήμέρας. Τό μόνο που με άνησυχεί είναι ότι ο πυρετός δέν λιγοστεύει... Προσέχετε τόν πολύ άπόψε... Είναι ίσως ή κρίσιμη θραδυά...

Πράγματι, κατά τίς τρείς τή νύχτα, τό παιδί άνασχηκόθηκε στο κρεβάτι του πολύ ταραγμένο. Ήταν κατάκόκκινο και φανόταν σαν να πνιγόταν. Ή άναπνοή του ήταν πολύ διασμένη και τά χείλη του είχαν γίνει μελανά.

— Πνιγιομαι, μαμά μου!... Πνιγιομαι!... Τραυλίζε, φέρνοντας τό χέρι του στο λαιμό του...

Και σχεδόν άμέσως ένας ξερός κι' άσυγκράτητος θήχας άρχισε να τόν ταραζή σαν καλάμι που τό χτυπάει δυνατός άνεμος.

Και ή τρομερή κρίσις εξακολούθησε...

— Μαμά!... Μαμά!... φώναζε κάθε τόσο ο Μαυρίκιος άσθμαίνοντας. Πεθαίνω!... Μαμά!... Άέρα!... Πνιγιομαι...

Μόλις ξημέρωσε, ο Ροντινέ έτρεξε να φέρη τόν γιατρό, ο όποιος μόλις μπήκε στον άντιθάλαμο και άκουσε τό θήχα τού παιδιού, γήγνε κατάχλωμος.

— Να αυτό που φοβόμουν! Ψιθύρισε μαζεύοντας τά φρόδια του και με τήν άγωνία ζωγραφισμένη στα χαρακτηριστικά του.

— Γιατρέ!... Γιατρέ!... Τραυλίζε κλονιζόμενος ο Ροντινέ. Μήπως παρουσιάστηκε ή διφθερίτις;

— Άλλοιμονο, ναί!...

— Όστε θά πεθάνη;

— Πρέπει ν' άνοίξουμε άμέσως τό λαιμό, γιατί σέ λίγο θά είναι ίσως άργά!...

Η Λώρα, ή όποια είχε πλησιάσει στην πόρτα, άκουσε τίς τελευταίες αυτές λέξεις.

— Να σήσετε τό λαιμό τού παιδιού μου! Φώναξε δαγκώνοντας μ' άπόγνωση τά χέρια της. "Ω! Όχι, ποτέ!...

— Όστε προτιμάτε να πεθάνη από άσφυξία;

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τραυλίσε ή δυστυχισμένη μητέρα. Τι σού έκανα, Θεέ μου, και με θασανίζεις έτσι;

Η Έρριέτα μόλις άκουσε τίς φωνές της θετής της μητέρας, έτρεξε άμέσως.

— Μητρούλα μου!... Καλή μου μητέρα!... "Αφ' ου τό γιατρό να κάνει ό,τι πρέπει... Πήγαινε στο δωμάτιό σου γιατί δέν θά έχης θάρρος να δής αυτά τά πράγματα... "Εγώ θά μείνω και θά τόν βοηθήσω...

Η Λώρα, πνιγμένη από τούς λυγμούς της άκολούθησε τή συμβούλη της Έρριέτας.

Εν τώ μεταξύ, ο γιατρός εξέτασε τόν Μαυρίκιο. Τέλος, σήκωσε τό κεφάλι του και είπε στο Ροντινέ:

— Γρήγορα, τρέξε σέ δυό συναδέλφους μου, τούς όποιους έιδοποίησα από χθές. Δός τους τό επισκεπτήριο μου και θάρθουν άμέσως...

Ο Ροντινέ έφυγε τρέχοντας και μετά έκοι λεπτά έφθασε ο ένας μόνον άπ' τούς γιατρούς που είχε προσκαλέσει, γιατί ο άλλος έλειπε και θά γύριζε στο σπίτι του τό μεσημέρι.

— Άς κάνουμε άμέσως τή χειρουργική επέμβαση, είπε ο δόκτωρ Σωνύ στο συναδέλφό του. Δέν έχουμε καιρό να περιμένουμε...

— Μά μού φαίνεται ότι δέν είμαστε αρκετοί δυό, είπε ο άλλος γιατρός.

— Η μικρούλα θά μάς βοηθήσει, είπε ο

δόκτωρ Σωνύ, δείχνοντας τήν Έρριέτα.

Ο συναδέλφος του τόν κύταξε εξαφνιασμένος.

— Άστείευστε; είπε. Αυτή ή μικρούλα;...

— Ίσως είναι μικρή στην ήλικία και στο άνάστημα. Μά έχει μυαλό και καρδιά γυναίκας... Έξ άλλου, δέν πρέπει να διατάξουμε... Κυττάχτε τόν άσθενή...

Πραγματικά, ο Μαυρίκιος άνέπνεε με μεγάλη δυσκολία. Τά χείλη του είχαν γίνει πιο μελανά, ο ιδρώτας πλημμύριζε τό πρόσωπό του και θραχνοί θρήνοι διαδεχόντουσαν τούς παροξυσμούς τού θήχα που τόν έπνιγε.

Τότε ο άλλος γιατρός δέν δύστασε πειά κι' έτοιμάστηκε να βοηθήσει τό συναδέλφό του.

Η χειρουργική επέμβασις δέν θάστηξε πολύ κι' έγινε με άξιόλογη έπιδεξιότητα από τό δόκτορα Σωνύ.

Μόλις λίγες σταγόνες αίματος φάνηκαν στα χείλη της μακρυάς τρύπας που είχε άνοίξει στο λαιμό τού μικρού άρρώστου και μέσα στην όποια είχαν θάλει έναν άσημνιο σωλήνα.

Όταν τελείωσε ή επέμβασις, ο δόκτωρ Σωνύ γύρισε πρὸς τόν Ροντινέ, ο όποιος στεκόταν δρθιος με τά μάτια κλειστά και κατάχλωμος, γιατί δέν είχε τό θάρρος να δή τούς γιατρούς που εξέσκιζαν τίς σάρκες τού παιδιού του... και τού είπε:

— Κύριε Βαλορις!

Ο Ροντινέ άνασκήρτησε.

— Έλάτε να δήτε, πρόσθεσε ο γιατρός. Πρέπει να μάθετε να καθαρίζετε τό σωλήνα...

Με υπεράνθρωπες προσπάθειες, ο σύζυγος της Λώρας πλησίασε. Ένα νέο ρίγος όμως τόν δόνησε ολόκληρο τά χείλη του άρχισαν να τρέμουν και τό πρόσωπό του έγινε άκόμα πιο χλωμό.

— Θεέ μου!... Τραυλίσε κλονιζόμενος.

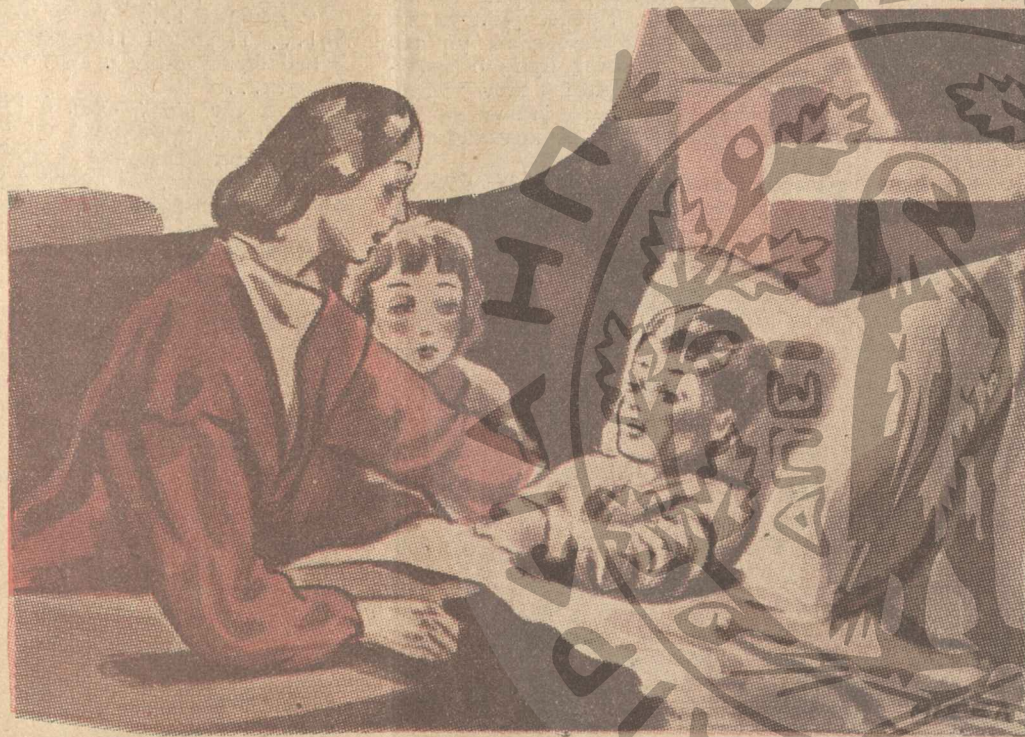
— Μά τί επάθατε; Έκανε άνυπόμονα ο γιατρός. Η χειρουργική επέμβασις τελείωσε και πέτυχε έντελώς.

— Και έγινε με θαυμαστή έπιτηδείότητα, έπρόσθεσε ο άλλος γιατρός.

Ο δόκτωρ Σωνύ χαμογέλασε ευχαριστώντας τόν συναδέλφό του και εξακολούθησε:

— Τώρα, κύριε Βαλορις, μπορείτε να ήσυχάσετε και να έχετε πολλές έλπίδες... Βλέπετε, ο μικρός σας άναπνέει, τό πρόσωπό του ξεφλογίζεται, θά κοιμηθί σχεδόν ήσυχας... "Ολ' αυτά είναι πολύ εύχάριστα και σεις κυριεύσατε από γελοιές άδυναμίες, τή σωματική που φάνεθε τόσο έξυπνος άντρας...

— "Ω! συχωρήστε με, γιατρέ... Άλλά είναι τρομερό για μένα να βλέπω τό παιδί μου κατάκοιτο, σ' αυτή τήν κατάσταση.

— Μαμά!... Μαμά!... Πεθαίνω!... Πνιγιομαι!...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μιά νύχτα, ένα νεαρό κι εργατικό αγρόνιο, ο Ροντινέ και η Λώρα, καθώς ξαναγυρίζουν στη λαϊκή πολυκατοικία, όπου κατοικούν, βλέπουν φλόγες να θγαίνουν από ένα μαγαζί του Ισογείου, το μπακάλικο της κυράς Φουλόν. Πράγματι, πυρκαϊά έχει εκραγή εκεί μέσα ή μάλλον πρόκειται περί έμπερσμου, γιατί λίγη ώρα πριν φτάσουν ο Ροντινέ κι η γυναίκα του, μία μυστηριώδης γυναίκα θγήκε κρυφά από το πίσω μέρος του μπακάλικου και κρύφτηκε στην αλή. Ο Ροντινέ ξυπνάει τους άλλους ενοίκους, οι οποίοι μαζί με τους πυροσβέστες, καταβάλλουν απεγνωσμένες προσπάθειες για να σώσουν την κυρά Φουλόν και την κόρη της τη Μαρία. Την τελευταία τέλος, την σώζει με κίνδυνο της ζωής του ο Ροντινέ, μισοπεθαμένη σχεδόν. Μά την κυρά Φουλόν την θάβουν απανθρακωμένη.

Εν τώ μεταξύ, η μυστηριώδης γυναίκα έχει ανακατευθί με το άλλο πλήθος, που παρακολουθεί την πυρκαϊά, μά, επειδή το κομψό παρουσιαστικό της και η καταπληκτική όμορφιά της προκαλούν την περιέργεια, φεύγει. Της πέφτει όμως, χωρίς να το αντιληφθί, ένα χρυσό τσαντάκι, γεμάτο χρυσά νομίσματα, που το παίρνει ένας έργατης, ο Μαρσέλ Μπαρρέρ, ο οποίος την παρακολουθεί. Έκείνη τον παρασύρει ως τη Λαχαναγορά κι' εκεί μέσα στο πλήθος κατορθώνει να το ξεφύγι υπαινόντας σ' ένα αμάξι. Την επομένη της πυρκαϊάς η Λώρα κι' ο Ροντινέ αποφασίζουν να υιοθετήσουν την όρφανή κόρη της κυράς Φουλόν και να τη μεγαλώσουν μαζί με το δικό τους παιδί, τον Μαυρίκιο. Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, φτάνει στην πολυκατοικία ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος, ο οποίος ζητάει με αγωνία πληροφορίες για την κόρη της κυράς Φουλόν και όταν μαθαίνει πως την έσωσε ο Ροντινέ και την έπηρε στο σπίτι του, δείχνει μεγάλη χαρά και γράφει ένα γράμμα στο Ροντινέ, στο οποίο του συνιστά να προσέχη πολύ τη μικρούλα Μαρία, γιατί κίνδυνος θανάτου την απειλεί, και του αφήνει ένα χιλιόγραμμο για τα έξοδα που θ' αντιμετωπίσει.

Επειτα από μερικές μέρες, οι Ροντινέ και η μικρή Μαρία, που, όπως έχει εξακριβωθεί εν τώ μεταξύ δεν ήταν πραγματική κόρη της κυράς Φουλόν, μά ένα παιδί ξένο που της το εμπιστεύθηκε κατά πάσαν πιθανότητα κάποια κυρία, η οποία είχε συμφέρον να το εξοφάνισι, μετακομίζουν σ' ένα άλλο σπίτι στη Μονμάρτη, επίτηδες για να χάσει τα ίχνη τους η μυστηριώδης διώκτρια της Μαρίας. Εκεί όμως άρρωσταίνει ξαφνικά ο μικρός Μαυρίκιος.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μά έσύ παλληκάρι μου, του είπε ο γιατρός, έχεις λιγότερο θάρρος κι' απ' τη γυναίκα σου!

— Άλλά, γιατρέ μου... Τό παιδί μου!... Τό δυστυχισμένο!... Άν ξέρατε...

Κι' επειδή ο γιατρός έμενε σιωπηλός, ο Ροντινέ εξακολούθησε μ' απόγνωσι:

— Όστε χάθηκε τό παιδί μου;

— Όχι!

— Πέστε μου την αλήθεια...

— Θά έχης θάρρος;

— Ο Ροντινέ κλονίστηκε...

— Όστε είναι τόσο τρομεροί τραύλισε.

Συνερχόμενος όμως άμέσως, πρόσθεσε:

— Έχετε δίκη... Είμαι άντρας... Καί πρέπει να δαχτώ τό πρώτο χτύπημα, γιατί, άν τό δεχτή ή γυναίκα μου, θά πεθάνη... Μιλήστε γιατρέ... Θά σπαθήσω να φανώ γενναίος...

— Λοιπόν, έχουν σημειωθεί στη συνοικία πολλά κρούσματα διφθερίτιδος... Φοβάμαι λοιπόν μήπως ο γυίος σας προσεβλήθη από την τρομερή άρρώστεια...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τραύλισε ο Ροντινέ.

— Ο πυρετός του γυιού σας, εξακολούθησε ο γιατρός, παρουσιάστηκε με την ίδια ένταση, όπως και οι διφθερίτιδα. Ο μικρός όμως φαίνεται πως έχει γρηκράσι...

Κ' έτσι άν δεν κάνετε καμιά άνοησία, ό φανήτε ψύχραιμοι και ήρεμοι κι' ακολουθήσετε πιστά γράμμα τις οδηγίες μου, υπάρχουν έλπίδες, και πολλές μάλιστα, να τον σώσουμε... Θά ξαναρθώ αύριο το πρωί, πολύ νωρίς.

Η νύχτα εκείνη ήταν τρομερή τόσο για τό μικρό άρρωστο, όσο και για τους γονείς του.

Ο πυρετός του Μαυρικίου μεγάλωνε όλοένα, όπως κι' η έξασθένησί του.

Η Λώρα ούτε σκέφτηκε καν να κοιμηθί. Μαζί με τον Ροντινέ άγρυπνούσαν κοντά στο άγαπημένο τους παιδί.

Η μικρούλα Μαρία ή Έρριέτα είχε θελήσει να πάει μισή κι' αυτή, μά την είχαν άναγκάσει να παραμείνει στο κρεβάτι όπου κοιμώταν συνήθως ο Μαυρίκιος.

Κατά τη μία ή ώρα, ο Ροντινέ, άποκαμωμένος από τη δουλειά της ημέρας κι' από την άγωνία του, δεν μπορούσε ν' άντισταθί στον ύπνο που του έκλεινε τα μάτια κι' άποκοιμήθηκε στην καρέκλα του.

Η Λώρα όμως έμενε άγρυπνη... Καθισμένη κοντά στο κρεβάτι του γυιού της ήταν θυμισμένη στις πιο άνηρες σκέψεις...

Εξαφνα άναίσκηρτησε, ακούγοντας άνάλαφο θόρυβο θημάτων πίσω της. Γύρισε τότε τό κεφάλι και είδε τη Έρριέτα κοντά της, τυλιγμένη στο κάτασπρο υγισμάλ.

— Τι τρέχει; τη ρώτησε ή Λώρα τρομαγμένη από τη άπρόοπτη αυτή εμφάνισί της.

— Είναι ώρα, μαμά, να καυτηριάσουμε τό λαιμό του Μαυρικίου, άπάντησε ή Έρριέτα. Θέλεις να σέ βοηθώ;

Εξαιρετική συγκίνησης κύριεψε τη δυστυχισμένη μητέρα, μόλις άκουσε αυτά τά λόγια.

Γιά όλα λοιπόν φρόντιζε ή πολυαγαπημένη και επινότατη εκείνη μικρούλα;

— Ναι, της άπάντησε ή Λώρα. Άλλά επειδή τά χέρια μου θά τρέμουν ίσως, θά τόν καυτηριάσης έσύ κι' έσύ θά σέ βοηθήσω...

Ετσι, σχεδόν μόνη, ή Έρριέτα περιποιήθηκε τό Μαυρίκιο με την ίδια ψυχραιμία κι' έπιτηδειότητα που είχα καταπληξίσει τό δόκτορα Σωνύ.

Δύο τρεις μέρες πέρασαν κι' όλοι νόμιζαν πως ή κατάσταση του μικρού είχε βελτιωθεί. Η Λώρα δεν είχε άναπαυθί ούτε στιγμή στο διάστημα αυτό. Άγρυπνούσε κοντά στο γυιό της, ενώ ή μικρούλα, Έρριέτα φρόντιζε για όλα στο σπίτι. Παρευρισκόταν ακόμα και στο συμβούλιο των γιατρών και τους βοηθούς...

Χωρίς αυτήν τί θά γινόμαστε; Ρωτούσε ή Λώρα τον Ροντινέ, ό οποίος έλάχιστα μπορούσε να τη βοηθήσει γιατί ήταν όποχρεωμένος να λείπει όλη την ήμέρα στη δουλειά του.

— Μου φαίνεται πως ο μικρός μας άρρωστος είναι καλύτερα, είπε ο γιατρός Σωνύ, τό θράδυ της τρίτης ήμέρας. Τό μόνο που με άνησυχεί είναι ότι ο πυρετός δεν λιγοστεύει... Προσέχετε τον πολύ άπόψε... Είναι ίσως ή κρίσιμη ήραδιά...

Πράγματι, κατά τις τρεις τή νύχτα, τό παιδί άνασπώθηκε στο κρεβάτι του πολύ παραγμένο. Ήταν κατάκόκκινο και φαινόταν σαν να πνιγόταν. Η άναπνοή του ήταν πολύ διασμένη και τά χείλη του είχαν γίνει μελανά.

— Πνίγομαι, μαμά μου!... Πνίγομαι!... Τραυλίζει, φέροντας τό χέρι του στο λαιμό του...

Και σχεδόν άμέσως ένας ξερός κι' άσυγκράτητος θήχας άρχισε να τόν ταραζή σαν καλάμι που τό χτυπάει δυνατός άνεμος.

Και ή τρομερή κρίσις εξακολούθησε...

— Μαμά!... Μαμά!... φώναζε κάθε τόσο ο Μαυρίκιος άσθμαίνοντας. Πεθαίνω!... Μαμά!... Άέρα!... Πνίγομαι...

Μόλις ξημέρωσε, ο Ροντινέ έτρεξε να φέρη τό γιατρό, ό οποίος μόλις μπήκε στον άντιθάλαμο και άκουσε τό θήχα του παιδιού, γίνηκε κατάγκλωμος.

— Νά αυτό που φοβόμουν! Ψιθύρισε μαζεύοντας τά φρόδια του και με την άγωνία ζωγραφισμένη στα χαρακτηριστικά του.

— Γιατρέ!... Γιατρέ!... Τραυλίζει κλονιζόμενος ο Ροντινέ. Μήπως παρουσιάστηκε ή διφθερίτις;

— Άλλοίμονο, ναί!...

— Όστε θά πεθάνη;

— Πρέπει ν' άνοίξουμε άμέσως τό λαιμό, γιατί σέ λίγο θά είναι ίσως άργά!...

Η Λώρα ή όποια είχε πλησιάζει στην πόρτα, άκουσε τις τελευταίες αυτές λέξεις.

— Νά σιχστε τό λαιμό του παιδιού μου! Φώναξε δαγκώνοντας μ' απόγνωσι τά χέρια της. "Ω! όχι, ποτέ!..."

— Όστε προτιμάτε να πεθάνη από άσφυξία;

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τραυλίζει ή δυστυχισμένη μητέρα. Τι σου έκανα, Θεέ μου, και με θασανίζεις έτσι;

Η Έρριέτα μόλις άκουσε τις φωνές της θετής της μητέρας, έτρεξε άμέσως.

— Μητρούλα μου!... Καλή μου μητέρα!... Άφησε τό γιατρό να κάνει ό,τι πρέπει... Πήγαινε στο δωμάτιό σου γιατί δεν θά έχης θάρρος να δής αυτά τά πράγματα...

— Εγώ θά μείνω και θά τόν βοηθήσω...

Η Λώρα, πνιγμένη από τους λυγμούς της ακολουθήσε τη συμβουλή της Έρριέτας.

Εν τώ μεταξύ, ο γιατρός εξέταζε τόν Μαυρίκιο. Τέλος, σηκωσε τό κεφάλι του και είπε στο Ροντινέ:

— Γρήγορα, τρέξα σέ δύο συναδέλφους σου, τους όποιους εϊδοποίησα από χθές. Δός τους τό έπισκεπτήριο μου και θάρδον άμέσως...

Ο Ροντινέ έφυγε τρέχοντας και μετά έκοι λεπτά έφθασε ο ένας μόνον απ' τους γιατρούς που είχε προσκαλέσει, γιατί ο άλλος έλειπε και θά γύριζε στο σπίτι του τό μεσημέρι.

— Άς κάνουμε άμέσως τη χειρουργική επέμβαση, είπε ο δόκτωρ Σωνύ στο συναδέλφό του. Δεν έχουμε καιρό να περιμένουμε...

— Μά μου φαίνεται ότι δεν είμαστε άρκετοί δύο, είπε ο άλλος γιατρός.

— Η μικρούλα θά μās βοηθήσει, είπε ο

δόκτωρ Σωνύ, δείχνοντας την Έρριέτα.

Ο συναδέλφος του τόν κύτταζε εξαφνιασμένος.

— Άστείεύεστε; είπε. Αυτή ή μικρούλα!...

— Ίσως είναι μικρή στην ήλικία και στο άνάστημα. Μά έχει μυαλό και καρδιά γυναίκας... Έξ άλλου, δεν πρέπει να διατάζουμε... Κυττάχτε τόν άσθενή...

Πραγματικά, ο Μαυρίκιος άνέπνεε με μεγάλη δυσκολία. Τά χείλη του είχαν γίνει πιο μελανά, ό ιδρώτας πλημυρίζε τό πρόσωπό του και θραχνοί θρήνοι διαδεχόντουσαν τους παροξυσμούς του θήχα που τόν έπνιγε.

Τότε ο άλλος γιατρός δεν δύσασε πειά κι' έτοιμάστηκε να βοηθήσει τό συναδέλφό του.

Η χειρουργική επέμβασις δεν έάσπηξε πολύ κι' έγινε με αξιόλογη έπιδεξιότητα από τό δόκτορα Σωνύ.

Μόλις λίγες σταγόνες αίματος φάνηκαν στα χείλη της μακρυσ τρύπας που είχε άνοίξει στο λαιμό του μικρού άρρώστου και μέσα στην όποια είχαν θάλει έναν άσημένιο σωλήνα.

Όταν τελείωσε ή επέμβασις, ο δόκτωρ Σωνύ γύρισε πρós τό Ροντινέ, ό όποιος στεκόταν όρθιος με τά μάτια κλειστά και κατάγκλωμος, γιατί δεν είχε τό θάρρος να δη τούς γιατρούς που εξέσκιζαν τις σάρκες του παιδιού του, — και του είπε:

— Κύριε Βαλορίς!

Ο Ροντινέ άνασκήρτησε.

— Έλάτε να δήτε, πρόσθεσε ο γιατρός. Πρέπει να μάθετε να καθαρίζετε τό σωλήνα...

Με υπεράνθρωπες προσπάθειες, ο σύζυγος της Λώρας πλησίασε. Ένα νέο ρίγος όμως τόν δόνησε όλόκληρο τά χείλη του άρχισαν να τρέμουν και τό πρόσωπό του έγινε ακόμα πιο χλωμό.

— Θεέ μου!... Τραυλίζει κλονιζόμενος.

— Μά τί έπάθατε; έκανε άνυπόμονα ο γιατρός. Η χειρουργική επέμβασις τελείωσε και πέτυχε έντελώς.

— Και έγινε με θαυμαστή έπιτηδειότητα, έπρόσθεσε ο άλλος γιατρός.

Ο δόκτωρ Σωνύ χαμογέλασε εύχαριστώντας τόν συναδέλφό του και εξακολούθησε:

— Τώρα, κύριε Βαλορίς, μπορείτε να ήσυχάσετε και να έχετε πολλές έλπίδες... Βλέπετε, ο μικρός σας άναπαύει, τό πρόσωπό του ξεφλογίζεται, θά κοιμηθί σχεδόν ήσυχος...

— Όλ' αυτά είναι πολύ εύχάριστα και σεις κυριεύσατε από γελοίες άδυναμίες, τη στιγμή που φαινεσθε τόσο έξυπνος άντρας...

— Ω! συγχωρήστε με, γιατρέ... Άλλά είναι τρομερό για μένα να βλέπω τό παιδί μου κατάκοιτο, σ' αυτή την κατάσταση.

— Μαμά!... Μαμά!... Πεθαίνω!... Πνίγομαι!...

“Αφθονα δάκρυα κυλούσαν απ’ τὰ μάτια του και ήταν φανερό πώς κατέβαλλε αφάνταστες προσπάθειες για να συγκρατήσει τούς λυγμούς του.

— Τί διάβολο ! είπε ο γιατρός. Έμεις σὰς λέμε να κάνετε θάρρος... Για όνομα του Θεού ! Φανήτε ανδρας !... Άλλοιώς σέ ποιόν θέλετε να δώσω τις οδηγίες μου;

— Σέ μένα, κύριε δόκτορ ; είπε η μικρούλα Έρριέτα, η όποία είχε παρακολουθήσει την έγχειρση.

Ο γιατρός γύρισε.
— Δόξα σοι ο Θεός ! είπε. Άλήθεια, σέ ξέχασα, μικρούλα μου, και είχα μεγάλο άδικο. Πλησίασε... Θά σου δείξω πώς θγάζουν, πώς καθαρίζουν και θάζουν πάλι στην θέσι του τόν δεύτερο σωλήνα που είναι μέσα στον πρωτο. Είμαι βέβαιος, ότι αν συμβή τίποτε δυσάρεστο κατά την άπουσία μου, θά φανής Ικανή να τό αντιμετώπισης μόνη σου...

Ο γιατρός έτοιμαζόταν να καθοδηγήση την Έρριέτα όταν έξαφνα, φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας, η Λώρα πιο χλωμή από φάντασμα, αλλά ίσα κι’ αποφασιστική, με μάτια που έλαμπαν από θάρρος.

— Γιατρέ, είπε, φτάνει πειά ή τόση μου ανανδρεία... Συγχωρήστε με... Αλλά ύπήρχε κίνδυνος να μου ’ρθή συγκοπή, αν παρακολουθούσα την έγχειρση... Τώρα που άκουσα πώς έχετε έλπίδες, άνέκτησα τις δυνάμεις μου και τό θάρρος μου... Μπορεί να θασισθώτε σέ μένα !... Δεν θά φανώ πειά αδύνατη... Θά άκούσω έγώ τις οδηγίες σας...

Ο γιατρός, πολύ συγκινημένος, ύποκλίθηκε.
— Πολύ καλά, κυρία, είπε. Πλησιάστε... Κι’ έπειδή ακούσατε τί είπα στον σύζυγό σας θά καταλάβετε ότι για την ώρα ο γυιός σας πηγαίνει καλλίτερα...

— Ναί, τό ξέρω και σὰς εύχαριστώ...
Προχώρησε δυό θήματα, αλλά, βλέποντας τό παιδί της που κοιμόταν κατάχλωμο κι’ εξασθενημένο από κάταστρο κρεββάτι του, κλονίστηκε.

— Παιδάκι μου !... Μαυρίκιέ μου !... φώναξε απλώνοντας τό χέρια της.

— Λοιπόν !... Λοιπόν ! είπε ζωηρά ο γιατρός που είναι λοιπόν τό θάρρος σας, κυρία ;

Η Λώρα προσπάθησε να έπιβληθί στον έαυτό της. Για μία στιγμή τά μάτια της θόλωσαν και ή φλέβες του μετώπου της έξονκώθηκαν. Άμέσως όμως κατόπιν έκύτταξε τόν γιατρό με βλέμμα γαλήνιο, αλλά γεμάτο άνεργητικότητα ;

— Είμαι έτοιμη, είπε.

— Πολύ καλά, της απάντησε εκείνος. Κυττάξτε, είναι ακίνητος... Αυτός έδω ό πρώτος σωλήνας πρέπει να μένη ακίνητος στην θέσι του. Πρέπει μάλιστα να προσέχετε, ώστε ή κινήσεις του άσθενους να μη τόν μετακινήσουν από την πληγή... Αυτός όμως ο δεύτερος, σωλήνας, ό οποίος προσαρμόζεται στον ρωτο, πρέπει απεναντίας να καθαρίζεται συχνά για να μη τόν φράζουν ή μεμβράνες του λάρυγγος. Με καταλάδετε ;

— Μάλιστα.

— Θά ξαναγυρίσω σέ δυό ώρες και θά ήδη πώς θά τόν καθαρίσω έγώ... Τό απόγευμα όμως θά σὰς θάλω να τόν καθαρίσετε μπροστά μου για να συνηθίσετε ως τό θράδυ.

— Εύχαριστώ, γιατρέ.

— Καί κάτι άλλο ακόμη. Στο δωμάτιο αυτό ο άέρας πρέπει να έχη πάντα την ίδια θερμοκρασία και να κυκλοφορή έλεύθερα, χωρίς να γίνεται ψυχρότερος. Αυτό πού σὰς λέω είναι σπουδαιότατο, γιατί πιθανόν να προσβληθούν οι πνεύμονες από την πληγή του λάρυγγος...

— Θά θάλω ένα παραπέτασμα μπροστά στο κρεβάτι...

— Πολύ καλά... Σκεπάστε και την πόρτα μ’ ένα χοντρό μάλλινο ύφασμα.

— Θά τό κάνω άμέσως.

Τό απόγευμα, τό θράδυ και τό πρωί της άλλης ήμέρας πέρασαν πολύ καλά.

Η έλπίδα ότι ο Μαυρίκιός της θά νινόταν καλά, έδινε θάρρος στην δυστυχισμένη μητέρα, διπλασίαζε τις προσπάθειές της κι’ έκανε εύκολες τις περιποιήσεις πού έπρεπε να παρέχη στον γυιό της.

Έξ άλλου, κι’ η Έρριέτα ήταν πάντα κοντά της και την βοηθούσε στο κάθε τι. Βλέποντας την άφοσίωι της μικρούλας, η Λώρα ανακτούσε όλη της την θέλησι.

“Αν και ή καρδιά της ήταν σπαραγμένη, ώστόσο καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε να φανή λιγώτερο θαρραλέα απ’ αυτήν την μικρούλα...

Κατά τό θράδυ της άλλης ήμέρας, νέα έπιπλοκή ρουσιώστηκε στην κατάστασι του μικρού άρρώστου, άναπνοή του έγινε πάλι σφυριχτή και ή δύσπνοια ξανάπιασε.

Καθάρισαν με μεγάλη προσοχή τόν σωλήνα, με τις άποτέλεσμα. Τότε έσπευσαν να είδοποιήσουν γιατρό, ό οποίος έτρεξε άμέσως.

Χωρίς να προσφέρη ούτε λέξι, έσκυψε πάνω στο κρεβάτι του άρρώστου και, προσαρμόζοντας τά χέρια του στον σωλήνα, άρχισε να ρουφά με δύναμι.

“Όταν σηκώθηκε ήταν κατάχλωμος κι’ έφτυσε σέ λεκάνη μία μακρυά υπόλευκη και ματωμένη μεμβράνη.
— Γρήγορα ! είπε. Δόστε μου θορικό δξύ κι’ ένα πτηρι νερό...

Η Έρριέτα έτρεξε άμέσως και του έφερε, δι, είχε στήσι.

— Θεέ μου !... ψιθύρισε η Λώρα, με αυτό πού κάνετε, γιατρέ, έκθέτετε τη ζωή σας.

— Έκείνος ύψωσε τούς ώμους του.

— Λαβαίνω τις προφυλάξεις μου, είπε άπολυμάνοντας τό στόμα του.

— Αλλά πολλές φορές, οι έσωτερικοί γιατροί τών νοσοκομείων πεθαίνουν μ’ αυτόν τόν τρόπο...

— Δεν έχει σημασία, φτάνει να σώσουν τόν άρρωστο. Αυτό είναι τό καθήκον μας... Άν πέσουν ή ματά του, τόσο τό χειρότερο για μäs...

Η Λώρα, κατασυγκινημένη, έκλαιγε.

— Φτάνουν ή συγκινήσεις ! είπε ο γιατρός. Ο μικρός πηγαίνει καλλίτερα. Η μεμβράνη εκείνη, την όποία έφήρεσα, έφραζε τόν σωλήνα... Τώρα ο κίνδυνος έξιλιπε...

— Καί δεν ύπάρχει φόβος να ξανασβή κι’ άλλη μεμβράνη ;

— Δεν μπορώ να πω όχι... Αλλά, για κάθε έπόμενο, θά μείνω έδω λίγες ώρες την νύχτα για μεγαλύτερη ασφάλεια.

Ευτυχώς καμμιά νέα έπιπλοκή δεν παρουσιάστηκε και ο γιατρός έφυγε κατά τά μεσάνυχτα αφήνοντας τον άρρωστο του να κοιμάται πολύ ήσυχος.

Την άλλη μέρα ή θελτίωσις της καταστάσεως του Μαυρικίου εξακολούθησε:

— Καθώς φαίνεται, είπε ο γιατρός, δεν ύπάρχουν πια άλλες μεμβράνες. Η τελευταία ήταν άσφαλώς εκείνη που έφραζε τόν σωλήνα. Πιστεύω ότι δεν μäs δοθούν άρα μές νέων άνησυχιών, αλλά όπωσδήποτε πρέπει να είμαστε πάντα προσεχτικοί... Άν δεν άγρυπνήτε και συμβή τίποτε, ίσως πάθη κεραυνοβόλο άσφυξία και πεθάνη.

Η νύχτα ώστόσο πέρασε τόσο ήσυχα, ώστε ο Ροντινέ και ή Λώρα, γεμάτοι χαρά, έλεγαν:

— Σώθηκε !... “Υστερ’ από μερικές μέρες θά σπυρθη !... Τί χαρά ! Τί εύτυχία !...

Και άγκαλιάζαν ο ένας τόν άλλο γεμάτοι έλπίδα και εύτυχία...

Κατά την μία ή ώρα, ο Ροντινέ, κατάκοπος από τή κουράσι και την άγωνία της ήμέρας, πήγε να πλαγιάσει.

Η Λώρα θίασε την Έρριέτα να κάνει τό ίδιο.

— Έγώ, είπε, θά κοιμηθώ αύριο τό θράδυ... Μά κι’ απόψε τό παιδάκι μου είναι τόσο καλά πού θά πω έναν ύπνο στο κάθισμα...

Η Έρριέτα έκανε μία κίνησι σαν νάθελε να διαμαρτυρηθί.

— “Ω ! μη φοβάσαι, είπε η Λώρα χαμογελώντας, τόσο έλαφρύ ύπνο...

Έξ άλλου, ο Μαυρίκιος ήταν πραγματικά πολύ καλλίτερα. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, χαμογελούσε στήν ήρωική άφοσίωσι της Έρριέτας... Η ανάρρωσι του προχώρησε γρήγορα. Άλλά, ενώ είχε γίνει πειά σχεδόν καλά, έπεσε άρρωστη η Έρριέτα, στην όποία είχε μεταδώσει την άρρώστεια.

Η Λώρα λίγο έλειψε να τρελλαθί από την όδύνη της και την άπελπισία της.

Μά ή άγγελική μικρούλα είχε μεγάλο κουράγιο κι’ έλεγε στον θετό άδελφό της, ό οποίος με τη σειρά του άγρυπνούσε κοντά στο κρεβάτι της:

— Μην πικραίνεσαι, Μαυρίκιέ μου... Είμαι τόσο εύτυχισμένη, ώστε δεν πιστεύω ν’ άρρωστήσω θραειά, ά ρού ο Θεός άκουσε τις προσευχές μου και σέ έκανε καλά...

— Σū με έκανες καλά, Έρριέτα μου, αφού σū έπήρες την άρρώστεια μου, άδελφούλα μου, άπαντούσε ο Μαυρίκιος κλαίγοντας.

Η Λώρα άπελπισμένη μεμόταν και καταριώταν τόν

της Λώρας άποσύρθηκε για να κοιμηθί.

Η Λώρα έμεινε μόνη στο κρεβάτι του άρρώστου και, κουρασμένη καθώς ήταν δεν άργησε ν’ άποκοιμηθί στην καρέκλα της.

Έξαφνα, κατά τις τρεις ή ώρα, ή μικρή Έρριέτα πού κοιμόταν έξαιρετικά έλαφρά, ξύπνησε άκούγοντας μία κραυγή, συνοδευομένη από την πτώσι ένός σώματος.

Πετάχτηκε από τό κρεβάτι της και χωρίς να ρίξη τίποτε πάνω της, έτρεξε στο δωμάτιο του άδελφού της.

Ο Μαυρίκιος ρόγχαζε στο κρεβάτι του σαν να πνιγόταν κι’ ή Λώρα κοιτόταν στο πάτωμα !

— Θεέ μου ! φώναξε η Έρριέτα όρμώντας προς τό κρεβάτι. Φαίνεται πώς παρουσιάστηκε και άλλη μεμβράνη. Η μαμά τρώαζε τόσο, πολύ, άκούοντας στον ύπνο της τόν Μαυρίκιο να ρογγάξη, ώστε λιποθύμησε χωρίς να προφθάσι να μäs φωνάξη.

Και χωρίς να προσφέρη λέξι ή να τρέξη να είδοποιήση τό Ροντινέ, ό οποίος κοιμόταν στο πλαγινό δωμάτιο, ή Έρριέτα ρίχτηκε άπάνω στον άδελφό της.

Μετά πέντε λεπτά, όταν ή Λώρα συνήλθε από τη λιποθυμία της και σηκώθηκε, είδε ένα παράδοξο θέαμα.

Σκυμμένη πάνω απ’ τό κρεβάτι, ή Έρριέτα ροφούσε από τόν σωλήνα πού ήταν έφαρμοσμένος στον λαιμό του Μαυρικίου με όλη την δύναμι τών πνευμόνων της, όπως άκριώς είχε διη να κάνει ο γιατρός.

Μέσα στη λεκάνη πλάι της φαινόταν μία ματωμένη και υπόλευκη μεμβράνη σαν αυτή, πού είχε θγάλει ο γιατρός, αλλά πιο μικρή.

“Όταν ή μικρούλα την έφτυσε, θλέποντας ότι ή δύσπνοια του Μαυρικίου εξακολουθούσε, κατάλαβε, όταν θά ύπήρχε και άλλη και γι’ αυτό εξακολούθησε και πάλι να ρουφά με δύναμι.

Η Λώρα ώρμησε σαν τρελλή προς αυτήν.

— “Ω ! φώναξε έξαλλη. Έγώ θά έπρεπε να θρίσκω-μαι στην θέσι σου, παιδί μου... Έγώ, ή κακή μητέρα... ή δειλή... ή άνανδρη... Άν πάθης τώρα τίποτε, Έρριέτα μου, δεν θά είμαι έγώ ή ύπαίτιος του θανάτου σου...

Χωρίς να διακόψη καθόλου την ήρωική της πράξι, ή Έρριέτα έγεννε με τό χέρι της στην μητέρα της να σωπάση...

— “Οχι ! είπε ή Λώρα. Τραθήξου, σέ παρακαλώ... Θά εξακολουθήσω έγώ... “Οχι, προς Θεού Έρριέτα, μη συνεχίσης !... Θεέ μου ! Θεέ μου !... Άν πάθης τίποτε !... Υπάκουσε, κόρη μου... Τό άπαίτω...

Έπειτα από μία στιγμή, ή Έρριέτα ύπάκουσε...

“Αλλά στα μάτια της φαινόταν τώρα μία θριαμβευτική λάμψις και τό πρόσωπό της άχτινοβολούσε από στοργή και άφοσίωσι.

Μέσα στα μισάνοιχτα χείλη της φαινόταν μία καινούργια μεμβράνη.

Η άναπνοή του Μαυρικίου είχε γίνει τώρα γίνει γαλήνια, θαθεία, εύκολη...

Η Λώρα γονάτισε, πνιγμένη από τούς λυγμούς της.

— “Α ! φώναξε κλαίγοντας. Σώθηκε... τό παιδί μου !... Και τό έσωσες έσύ, γλυκέ μου άγγελε...

Η μικρούλα συνήλθε γρήγορα από την συγκίνησι, την όποία της προκαλούσαν τά δάκρυα της θετής της μητέρας. Έφτυσε την μεμβράνη και φώναξε:

— Γρήγορα, μητέρα ! Δώσε μου νερό και θορικό δξύ !...

Ο Μαυρίκιος, μετά την δραματική εκείνη νύχτα, ξέφυγε πειά από κάθε κίνδυνο και σώθηκε κι’ αυτό, χάρις στην ήρωική άφοσίωσι της Έρριέτας...

Η ανάρρωσι του προχώρησε γρήγορα.

“Αλλά, ενώ είχε γίνει πειά σχεδόν καλά, έπεσε άρρωστη η Έρριέτα, στην όποία είχε μεταδώσει την άρρώστεια.

Η Λώρα λίγο έλειψε να τρελλαθί από την όδύνη της και την άπελπισία της.

Μά ή άγγελική μικρούλα είχε μεγάλο κουράγιο κι’ έλεγε στον θετό άδελφό της, ό οποίος με τη σειρά του άγρυπνούσε κοντά στο κρεβάτι της:

— Μην πικραίνεσαι, Μαυρίκιέ μου... Είμαι τόσο εύτυχισμένη, ώστε δεν πιστεύω ν’ άρρωστήσω θραειά, ά ρού ο Θεός άκουσε τις προσευχές μου και σέ έκανε καλά...

— Σū με έκανες καλά, Έρριέτα μου, αφού σū έπήρες την άρρώστεια μου, άδελφούλα μου, άπαντούσε ο Μαυρίκιος κλαίγοντας.

Η Λώρα άπελπισμένη μεμόταν και καταριώταν τόν

έαυτό της λέγοντας:

— “Αχ ! έγώ έπρεπε να έκτεθώ σ’ αυτόν τόν κίνδυνο... Γιατί να χάσω τό θάρρος μου; Γιατί να λιποθυμήσω, όταν είδα τόν θάνατό να πλανιέται πάνω απ’ τό κρεβάτι του Μαυρικίου μου... Σήμερα, ή κόρη μου, τό φώς μου, δεν θά ήταν άρρώστη...

Τέλος ο Θεός εύσπλαχνίστηκε τούς δυστυχισμένους εκείνους γονείς...

Η άρρώστεια της Έρριέτας δεν παρουσίασε τά ίδια σοβαρά συμπτώματα, όπως ή άρρώστεια του άδελφού της και δεν μετετράπη σέ διφθερίτιδα...

Μία καλή θεραπεία από τόν δόκτορα Σωνύ πού τόν βοηθήσε πολύ ή θέλησι και ή νοημοσύνη της μικρούλας νίκησε την καινούργια αυτή δοκιμασία...

Και πριν περάση μήνας, ο Μαυρίκιος και ή Έρριέτα πού είχαν συνδεθί ακόμα πιο στενά, από πριν, διέσχίζαν την συνοικία πιασμένοι από τό χέρι, ώμορφοι κι’ άξιαγάπητοι κ’ οι δυό, ενώ γύρω τους όλοι έλεγαν με συμπάθεια:

— Δέστε τα τί νόστιμα και χαριτωμένα πού είναι !... Δεν έχουν τό ταίρι τους...

“Εκείνο πού είχε μεγαλώσει ακόμα περισσότερο μετά την δοκιμασία αυτή, ήταν ή μητρική πραγματικά στοργή πού ένοιωθε ή Λώρα για τη θετή της κόρη. Τώρα, στην πρώτη άφοσίωσι πού ένοιωθε ή νέα γυναίκα, είχε προστεθί και ή εύγνωμοσύνη.

Η Έρριέτα δεν ήταν πειά μόνο ή άγαπημένη κι’ άφωτισμένη φίλη της πεθαμένης κόρης της Ρόζας, ή φίλη πού είχε γλυκάνει τις τελευταίες στιγμές της φτωχής μικρούλας, αλλά και ο σωτήρας του πολυαγαπημένου της μοναχογιου, ή εύλογημένη ήρωίδα, ή όποία τόν είχε σώσει με κίνδυνο της ζωής της.

IX

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

“Ενα χειμωνιάτικο θράδυ, ή δρεξι του Ροντινέ ήταν μεγαλύτερη απ’ τη συνηθισμένη και τό ψωμί σώθηκε πριν από τό τέλος του δείπνου. Η Έρριέτα λοιπόν έτρεξε για ν’ αγοράση άλλο.

“Αντί όμως να ξαναγυρίση άμέσως, όπως πάντα, άπεναντίας άργησε πολύ.

— Δεν είναι παράδοξο να της συνέθι τίποτε... Έλεγε ή Λώρα κατάχλωμη και με τά χαρακτηριστικά της αλ-λοιωμένα από την άγωνία...

Και κύτταζε απ’ τό παράθυρο ζητώντας να διαπεράση με τό βλέμμα της τό θαθύ σκοτάδι πού απλωνόταν έξω ή καθόταν στην καρέκλα της, έχοντας τεντωμένα τ’ αυτιά της και σκιρτώντας στον παραμικρό θόρυβο πού άκούγε.

Τέλος, δεν μπόρεσε να κρατηθί και είπε στον άεζυγό της:

— Σέ παρακαλώ, Ροντινέ, πήγαινε να δής τί τρέχει...

Αυτό είναι έξαιρετικό για την Έρριέτα, ή όποια περπατάει τόσο γρήγορα, δεν σταματάει πουθενά και είναι τόσο γνωστική...

Ο Ροντινέ έτοιμαζόταν να συμμορφωθί με την υπόδειξι της συζύγου του, όταν έξαφνα ή έξω πόρτα, του διαμερίσματος άκούστηκε ν’ ανοίγη και να κλείνη πάλι.

Η Λώρα σηκώθηκε άμέσως και φώναξε:

— Έρριέτα, σū είσαι ;

— Ναί, μητέρα, απάντησε ή μικρούλα.

Και παρουσιάστηκε στην τραπέζια με τό ψωμί κάτω από τή μασχάλη της.

Τό άξιολάτρευτο, λεπτό, και πάντα τριανταφυλλένιο πρόσωπό της ήταν φριχτά πελιδνό και τά μάτια της είχαν μία άλλόκοτη έκφρασι.

— Τί έχεις ; φώναξε με άγωνία ή Λώρα, ή όπο έλεγε συνηθίσει να διαβάξη στοπρόσωπο της μικρούλας αν σέ άνοιχτό θιέλλο, σου συνέθι τίποτε...

— “Οχι, απάντησε ή μικρούλα, δεν έχω τίποτε...

— “Ω ! δεν μού λές την αλήθεια... Είμαι βέβαιη...

Η Έρριέτα έσπασε τό δαχτυλό της και της ψιθύρισε πινανά:

— Σώπα, μαμά... Θά σου τά πω όλα, όταν θά μείνουμε μόνες...

— Λοιπόν, συμβαίνει τίποτε...

— Ναί, αλλά σιωπή...

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΟΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΝΤΩΝΗ ΒΩΤ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τά παλιά τά χρόνια κείνα κάθε θράδυ συναντούσε στης 'Αθήνας τὰ στενά ένα δόλιο κανταδόρο στο σκοτάδι για μιάν ώμορρη μικρή νά εξαγρυπνά.

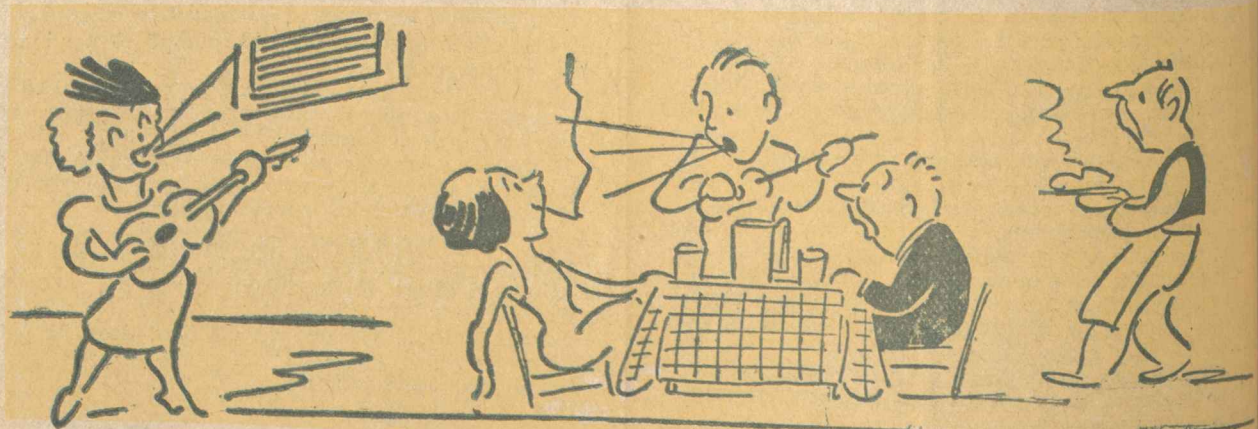
Ένῳ τώρα θγαίνει εκείνη για καντάδα. Κι' αν' εκείνος δέν προβάλλει νά τή δῇ, ἔχει κι' ἄλλα παραθύρια στήν ἀράδα... Τί, ἐχάθηκε ὁ κόσμος δηλαδή;...

“Αλλά χρόνια σέ ταβέρνα οὔτε γι' ἀστεῖο μιά γυναίκα δέν ἐπάταγε ποτέ. Τό πολὺ - πολὺ στοὺς χαροπλοαστεῖο κι' ὄχι πάλι ντεκολτέ.

Τώρα αὐτὴ μεσ' στής ταβέρνας τὰ κανάτια τὸν ντιζερ ν' ἀκούση δίπλα της γυρεύει μόλις ἔρθῃ τὸν ρουφάει με τὰ μάτια κι' αν' εἶν' ὡμορφος... τὰ ξημερώματα τὸν κλέβει.

Τὸν καλὸ της, τότε, μιά σὰ συναντοῦσε εἶχε λόγια μετρημένα καὶ δειλὰ καὶ με δίχως τρέλλες πάντα τοῦ μίλουσε με τὰ μάτια χαμηλά.

Ένῳ τώρα μόλις δίπλα της τὸν νιώνει τὴ δειλὴ οὔτε καμώνεται ποτέ. Καὶ αν' κάτι ἀκόμη μπρός του χαμηλώνει εἶνα, ὅμοι, μοναχὰ τὸ ντεκολτέ.

Στὰ παλιά τά χρόνια... ἀγαπημένοι παντρεύοντοσαν καὶ ὄλο με φιλιὰ ἐκαθόνταν μέρα - νύχτα ἀγκαλιασμένοι στὴ ζεστή τους τὴ φωλιά.

Τώρα κάνουνε τὸ γάμο, σὲ καλὸ τους, με τραπέζια καὶ με γλέντια φιλικὰ καὶ τὸ ἄλλο τὸ πρῶτ' με μιάς κ' οἱ δύο τους ψιθυρίζουνε γλυκά:

«Κουράστηκα νὰ σ' ἀγαπῶ», μωρ' τί καιρὸ καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος δύσῃ, για τὸ ταξίδι φεύγουνε τοῦ γάμου σοβαροί... ἔκεινος για τὴν Αἴγυπτο κι' αὐτὴ για τὸ Παρίσι.

Τότε μιά κανένα νεῖο σὰν ἀγαποῦσε ἕναν ἔρωτα τοῦ εἶχε φλογερό, κι' αν' ἐκείνος ξαφνικά τὴν παρτοῦσε μεσ' στο δάκρυ αὐτὴ πνιγόταν για καιρὸ.

Ένῳ τώρα θλιψι αὐτὴ δέν ἐκδηλώνει, παρ' αν' δὴ μιάν ἀπιστία του, αὐθαρεῖ με πέντ' ἔξη πιστολιές τὸν διορθώνει καί... πηγαίνει ἕναν ἄλλονε νὰ ἐρῇ.

ΑΝ. ΒΩ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΜΑΡΙ-ΡΟΖ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. -- Στὸ μέγαρο τοῦ εἰσαγγελέως Λεμεριέ - Σαμπλιέ στὴ Αἴλλη, δίδεται μιά χριστουγεννιάτικη ἐορτὴ για τὰ γενέθλια τῆς κόρης τοῦ Μαρί - Ρόζ. Ἐξάφνα ὁ εἰσαγγελεὺς λαβαίνει μιά ἀνώνυμη ἐπιστολή, στὴν ὁποία τοῦ γράφουν, ὅτι ἡ Μαρί - Ρόζ δέν εἶναι κόρη του κι' ὅτι ἡ σύζυγός του Ἑλένη ἔχει ἐραστή, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ. Μαινόμενος ὁ εἰσαγγελεὺς κατεβαίνει στοὺς σαλόνι καὶ ὁλέπει μιά ἐπισκέπτρια, τὴν κόρησά Φαννύ, ν' ἀπαχαιρετῇ τὴν γυναίκα του καὶ τὴν κόρη της καὶ νὰ τὴς τρομάξῃ καὶ τὴς δύο λέγοντας, ὅτι ὑπάρχουν στὰ περίγυρα ἀσέλγανοι ποὺ κλέβουν τὰ παιδιὰ. Τὰ λόγια αὐτὰ, ποὺ ἐπλώθηκαν σκοπιμῶς για νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ εἰσαγγελεὺς, τὸν κάνουν νὰ συλλάβῃ ἕνα σατανικὸ σχέδιο... Προσποιεῖται ὡς τόσο, τὸν ψυχραῖο, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ὁλων τῶν καλεσμένων, καληνυχτίζει τὴν γυναίκα του για ν' ἀποσυρθῇ δῆθεν στο διαμέρισμά του, μὰ παραμονεύει τὰ πάντα. Σὲ λίγο, ἕνας ἀγνώστος νέος, ὁ Πιέρ Λακούρ, ἐμφανίζεται στοὺς σαλόνι καὶ ἱκετεύει τὴν Ἑλένη, μὲ τὴν ὁποία καθὼς φαίνεται, τὸν συνδέουν παλαιοὶ δεσμοί, ὄχι ἐνοχοί, ὅμως, νὰ τὸν δεχθῇ στο διαμέρισμά της για νὰ τῆς πῇ διάφορα σοβαρὰ πράγματα. Ἐκεῖνη ἀρνείται στὴν ἀρχή, μὰ στο τέλος τοῦ λέει ὅτι θὰ τὸν περιμένῃ σὲ λίγο στὴν κἀμαρὴ της. Μὰ, καθὼς ὁ νέος διευθύνεται πρὸς τὸ δωμάτιό της, ἔξαφνα παρουσιάζεται μπροστά του ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ πῇ ὅτι μῆκε στο σπῆτι για νὰ κλέψῃ. Ὁ νέος για νὰ σώσῃ τὴν Ἑλένη, τὸ ὁμολογεῖ αὐτὸ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἰσποιεῖ τὴν ἀστυνομία, στὴν ὁποία καὶ τὸν παραδίδει ὡς κλέστη. Κατόπιν πηγαίνει στὴν κἀμαρὴ τῆς Μαρί-Ρόζ, τὴν παίρνει καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν πιστὸ του ὑπὸρρέτη, πηγαίνει καὶ τὴν παραδίδει στὸν ἀσέλγανο Τορκουάτο, ὁ ὁποῖος ἔχει κατασκευάσει λίγους πῖλὸς ἀπὸ τὴν πόλι. Τοῦ δίνει 10.000 φράγκα καὶ τοῦ ἀναθέτει νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ. Ὁ Τορκουάτο παίρνει τὴν φτωχὴ μικρούλα καὶ φεύγει ἀμέσως με τὸ ἀεροπλάνο του, τράβωντας για τὴν Ἰταλία. Πρὶν φύγῃ ὅμως παρουσιάζεται μπροστά του ἡ κόρησά Φαννύ, ἡ ὁποία τοῦ μετράει ἄλλες δέκα χιλιάδες φράγκα καὶ τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ, ὅτι θὰ ἔμενε εὐχαριστιμένη ἀν', μὲ τὴς κακουχίες καὶ τὰ βασανιστήρια, ἔκανε τὴ Μαρί - Ρόζ νὰ πεθάνῃ. Τὴν ἴδια νύχτα, ἡ Ἑλένη, σὲ μιά θυελλώδη σκηνὴ με τὸν σύζυγό της, μαθαίνει ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο ὅτι για νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, ἐξαφάνισε τὴν κόρη της. Τρέχει ἀμέσως στὴν κἀμαρὴ τῆς Μαρί - Ρόζ καὶ μόλις ὁλέπει ὅτι ἡ πολυαγαπημένη της κόρη δέν εἶν' ἐκεῖ, πέφτει ἀναίσθητη κάτω καὶ παθαίνει μιά κρίσι, ἡ ὁποία τὴν κρατᾷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, σὲ μιά κατὰστασι ἀναισθησίας καὶ ληθάργου, στο μεταίχμιο ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ κόρησά Φαννύ, στὴ ζωὴ τῆς ὁποίας ὑπάρχουν, καθὼς φαίνεται, πολλὰ μυστήρια, πηγαίνει κι' ἐπισκέπτεται στὰ περίγυρα τῆς Αἱλλῆς κάποιον ἀσήμαντο φύλακα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τοῦ Βορρά, ὀνομαζόμενο Ζάκ Μαινγκ, ἀποφασισμένη, ὅπως λέει ἡ ἴδια, νὰ τὸν κάνῃ με κάθε τρόπο νὰ μιλήσῃ. Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζὺ της καὶ ἡ Φαννύ σκοπιμῶς, τὸν προκαλεῖ κι' ἐρεθίζει ἀκόμη περισσότερο τὸ πάθος του. Στὸ τέλος, τὸν πείθει καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὸν τάφο τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἰωάννας, τὸν θάνατο τῆς ὁποίας σκεπάζει ἕνα σκοτεινὸ μυστήριον. Τότε ὁ Ζάκ Μαινγκ τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι τὴν ἀδελφὴν τοῦ τὴν σκότωσε ὁ εἰσαγγελεὺς Λεμεριέ για νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της Ἑλένης, μαρκήσιο ντὲ Σαμπλιέ, ἕνα γέρο ἐκλυτο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς νεας. Συγχρόνως τῆς λέει ὅτι ὁ ἴδιος παραστάθηκε στο φόνου της κι' ὅτι πληρώθηκε για νὰ σωπῇ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Νὰ ἐκδικηθῶ ! ἀπάντησε με φωνὴν θαθεῖα ὁ Ζάκ Μαινγκ. Ὁ γέρο μαρκήσιος πέθαγε... Ὁ Ζάν Λαννουά εἶν' ἕνας ἄθλιος κομπάρσος... μὰ αὐτὸς ὁ Λεμεριέ... αὐτὸς ὁ εἰσαγγελεὺς !... Ἄν μποροῦσα ! ὦ ! πόσο τὸν μισῶ ! Ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα, τὸ μῖσος μῆκε σιγά-σιγά στὴν καρδιά μου... Ἐὰ ἔδιναι καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα για νὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρῃ ἔστω καὶ τὰ

μισὰ τῶν ὁσων ἔχω ὑποφέρει...

Ἡ Φαννύ σηκώθηκε κι' ἐπίασε τὸ χέρι τοῦ Ζάκ.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε, ψιθύρισε με φωνὴ ἀγρία, ὅτι αὐτὴ τὴν ἐκδίκησιν δέν ἤρθα νὰ σοῦ τὴν προσφέρω... ἐγώ ;

— ὦ ! ἀν' ἦταν ἀλήθεια αὐτό !... μούγκρισε ὁ Ζάκ Μαινγκ, σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὴς γροθιές του...

— Ἐκδίκησι !... Ἐρωτά !... Σοῦ τὰ φέρνω καὶ τὰ δύο !... Ἐξασεῖπε ἡ Φαννύ. Δείξου ἀντρας !... Δείξου δυνατὸς !... Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα !...

— Ναί ! ὦ ! Ναί !

— Ἐλα λοιπὸν νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸν τὸν Λεμεριέ. Τὸν ξαναεῖδες ἀπὸ τότε, ἔστω καὶ μιά φορὰ ;

— Ναί ! τὸν ξαναεῖδα !

— Καὶ τί ἔκανε ; Τί ἔλεγε ; ρώτησε ἀχόρταγα ἡ Φαννύ. Σκέψου Ζάκ, ὅτι για τὰ σχέδιά σου τῆς ἐκδικήσεως, για τὸν ἔρωτά μας, αὐτὸ εἶναι πολὺ πῖδ σπουδαῖο ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι... Συγκέντρωσε λοιπὸν ὅλες σου τὴς ἀναμνήσεις... Θυμήσου τὴν παραμικρὴ λέξι... τὴν παραμικρὴ κίνησι...

— Ὀχι, δέν θὰ ξεχάσω τίποτε ! ἀπάντησε ὁ Ζάκ Μαινγκ με φωνὴν θαθεῖα. Καὶ πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια ὁλων ὁσων σχετίζονται με τὸ δράμα ποῦ με κατάντησε τὸν ἔσχατο τῶν ἀθλίων καὶ τῶν ἀνάνδρων ;... Ποῦ με κατάντησε συνένοχο τῶν δολοφονῶν τῆς ἀδελφῆς μου ;... Ἀκούστε λοιπὸν !

Ὁ Ζάκ Μαινγκ πῆγε κι' ἔρριξε μιά ματιά στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας.

— Χιονίζει πάντοτε ! εἶπε ξαναγυρίζοντας στὴ θέσι του, κοντὰ στὴν κόρησά Φαννύ.

Στὴν πραγματικότητα, εἶχε πάει νὰ θεβαιωθῇ ὅτι κανεὶς δέν τριγύριζε ἔξω.

— Ὅπως σὰς εἶπα καὶ πρὶν, ξαναεῖπε τότε, μετὰ τὸν θάνατο τῆς ἀδελφῆς μου, δέν ξαναγύρισα πειὰ στὴ δουλειά μου. Ἡμουν πλούσιος πειὰ... Ἐπρεπε νὰ ἐρῶ ἐνὰ τρόπο νὰ χρησιμοποιήσω τὰ πλούτη μου... μὰ θα δώμο'ν γιατί μοῦ φαινόταν πῶς ὅλος ὁ κόσμος θὰ σηκωνόταν καὶ θὰ με κατηγοροῦσε τὴν ἡμέρα ποῦ θάγγιζα τὰ χρήματά αὐτά. Ὁ χειμῶνας ἦρθε βαρὺς... κι' ἦταν για μένα αὐτὸ μιά καλὴ πρόφασι νὰ μὴ θγαίνω ἀπ' τὸ σπῆτι γιατί δέν τολμοῦσα πειὰ νὰ μῶ στο δάσος... Ἐπειτα ἡ ἀνοιξὴ ξαναγύρισε. Τὸ δάσος γέμισε φυλλώματα κ' ἡ λόχμος τοῦ γίνετο ἀδυσπέραστες.

— Καὶ τὰ πρῶτὰ κελαδούσαν ! τὸν διεκοφῇ ἡ Φαννύ μ' ἕνα παγωμένο χαμόγελο. Πρόσεξα ἕνα πράγμα, ἀγαπητὴ μου φίλε... ὅτι πολλὰς συνειδήσεις ποῦ τὴς θάστανίζουν ἡ τύφειά γίνονται εἰδυλιστικές.

— Ἄν σὰς δῶν ὅλες αὐτὲς τὴς λεπτομέρειες, ἀπάντησε ὁ Ζάκ Μαινγκ κουνώντας τὸ κεφάλι του, τὸ κάνω για τί εἶναι ἀπαραίτητες. Καὶ πραγματικά, με τὴν ἀνοιξὴ δταν εἶδα τὸ δάσος νὰ γίνετο λιγώτερο πένθιμο, λιγώτερο ἄγριο, τολμήσα πάλι νὰ περιπλανηθῶ σ' αὐτό... Ἀπέφευγα μόνο με φροντίδα τὸ δέντρο κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο... Μὰ τοῦ κακοῦ, γιατί μιά δύναμι ἀκατανίκητη μ' ἐσπρωχνε πάντα πρὸς αὐτό...

— Ἐνα θράδυ, κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου, εἶχα κάνει ὁπως κάθε μέρα ἕνα σαρὸ γύρου στο δάσος, ὀπλισμένος με τὸ δίκαννο καὶ, ὅπως πάντα τὰ θήματά μου με ξανάφεραν πρὸς τὸν τάφο. Ἡμουν σὲ τρίατα θήματα ἀπόστασι ἀπ' τὸ δέντρο, ὅταν εἶδα ἕναν ἄνθρωπο σταματημένο μπρὸς σ' αὐτὸ ποῦ φαινόταν σὰν νὰ κωτιάζῃ τὴ γῆ στο μέρος ἀκριβῶς ὅπου εἶναι θαμμένη ἡ ἀδελφὴ μου. Ἐνοιῶσα ἀμέσως πῶς ἔγινε κατὰ λάθος. Γεμίσα τὸ δίκαννό μου με χοντρά σκάγια κι' ἄρχισα νὰ σέρνωμα

Ο εισαγγελέυς ξοφίξε τις γροθιές του. Τό πρόσωπό του, έγινε πράσινο σαν χολή. Έκανε μία χειρονομία σαν νάθελε να χτυπήσει το κουδούνι, σαν νάθελε να διατάξει να θγάλουν έξω αυτήν την γυναίκα.

Μά ξαφνα έφερε το χέρι του στο μέτωπό του και είπε συντριμμένος:

— Α! καταλαβαίνω!... Έσείς γράφατε την ανώνυμη επιστολή που έλαθα;

— Μάλιστα, αγαπητέ μου κύριε, απάντησε απλά η Φαννύ.

Καταβάλλοντας μία τεραστία προσπάθεια, ο Λεμερσιέ ανέκτησε την ψυχραιμία του. Ήξερε τώρα περί τίνος έπρόκειτο.

— Και γιατί μου γράφατε; ρώτησε. Για να έκδικηθε;

— Ναι, απάντησε καθαρά η Φαννύ.

— Την κ. Λεμερσιέ ντε Σαμπλιέ;

— Όχι, αυτόν!... Λυπούμαι με όλη μου την καρδιά την δυστυχισμένη σύζυγό σας, που σ' όλη αυτήν την ιστορία, δεν είναι παρά ένα θύμα... Μά αυτόν τον μι σά!

Ο εισαγγελέυς ανέπνευσε...

Η κόμησσα ήταν στο έξυς σύμμαχός του και όχι έχθρά του, όπως είχε φοβηθή στην αρχή.

— Τι σάς έκανε;... ρώτησε. Μήπως τον αγαπούσατε;

— Μόλις τον ξέρω... Όχι, δεν τον αγαπώ... μά μου έκανε μία προσβολή τέτοια που μία γυναίκα της ιδιοσυγκρασίας μου δεν μπορεί να την συγχωρήσει...

Ο εισαγγελέυς έμεινε μία στιγμή σκεπτικός.

— Α!... είπε σε λίγο. Και πώς μάθατε τις σχέσεις αυτού του ανθρώπου με την κ. Λεμερσιέ;

— Είναι πολύ απλό αυτό... Πάνε πέντε χρόνια περίπου... σταθήτε, ήταν καμιά δεκαριά μέρες πριν από το γάμο σας... Τις ημέρες εκείνες, ο Πιέρ Λατούρ μου είχε κάνει την αιματηρή προσβολή για την οποία σάς μίλησα... Τον επέβλεπα λοιπόν... Τον παρακολουθούσα θήμα προς θήμα... Μία μέρα πήγε στο Βαχανί... Μπήκε μέσα στο δάσος και σε λίγο έφθασε εκεί και τον συνάντησε μία νέα κόρη, την οποία τότε δεν 'ξερα ακόμα... ή τις 'Ελένη ντε Σαμπλιέ.

Ο εισαγγελέυς ανασκίρτησε.

— Παρακολούθησα την συνάντησή τους και, εξακολουθώντας η Φαννύ, είδα πόσο λατρευόντουσαν και σκέφθηκα τότε πως ίσως ο έρωας τους θα με βοηθούσε στην εκδίκησή μου...

»Πραγματικά δέ το μίσος μου άρχισε να ικανοποιείται από την ίδια κιόλας στιγμή. Γιατί, ξαφνα, ενώ μετρούσα τα φιλήματά τους με τα χαρακτηριστικά μου αλλοιωμένα από τη ζηλοτυπία, είδα έναν άνθρωπο που τους κατασκόπευε...

»Ο άνθρωπος αυτός είσατε σεις!

»Δεν είναι ανάγκη να σάς πω, ότι την στιγμή εκείνη, έκανα τις πιο θερμές ευχές για σάς... Και όταν έγινε ο γάμος σας, κανένας, ούτε σεις ο ίδιος δεν χαρήκατε τόσο, όσο εγώ.

Η Φαννύ χαμογέλασε τρομερά, προφέροντας αυτά τα λόγια.

— Από τότε — εξακολούθησε — παρακολουθούσα πια άγρυπνα από ποτέ τον Πιέρ Λατούρ. Απέκτησα την πεποίθησι, την βεβαιότητα, ότι πριν γίνει δική σας, ή δεσποινίς ντε Σαμπλιέ, είχε γίνει δική του... και περίμενα υπομονετικά την κατάλληλη ευκαιρία, για να έκδικηθώ. Η ευκαιρία αυτή παρουσιάστηκε το θράδυ των Χριστουγέννων και τη χρησιμοποίησα... Αυτή είναι, αγαπητέ μου κύριε εισαγγελέυ, όλη η ιστορία.

Και η κόμησσα Φαννύ, τελειώνοντας, ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

Ο εισαγγελέυς είχε μείνει άναυδος από την καταπληκτική ψυχραιμία αυτής της γυναίκας. Από μέσα του καταλάβαινε πως ήταν εφάμιλλή του στο κακό.

— Και τί θέλετε να του πείτε στη φυλακή του; ρώτησε απότομα.

— Τίποτε... ή σχεδόν τίποτε... Δυό λέξεις μόνο... Θέλω να του θυμίσω την προσβολή που μου έκανε... Θά είναι κι αυτό για μένα ένα μικρό μέρος της ευχαριστήσεώς μου. Αυτό είναι όλο...

Αυτή τη φορά ο εισαγγελέυς ανασκίρτησε από χαρά...

Η έπίσκεψις της κομήσσης στον φυλακισμένο, θα ήταν ένας ακόμη έξευτελισμός γι' αυτόν.

Ναι, αυτή η κόμησσα Φαννύ χινόταν γι' αυτόν έναν

πολύτιμος σύμμαχος... Μά έπρεπε συγχρόνως και την επίβλεψη!... Θά εξαπέλυε ξοπίσω της τα καλά της λαγωνικά της ασφαλείας! Θά μάθαινε ποιά ήταν Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, έγραψε συγχρόνως γρήγορα μερικές γραμμές.

— Ορίστε, της είπε, να ένα σημείωμα για τον δικηγόρο, γιατί αυτός μόνο έχει το δικαίωμα να σάς δώσει την άδεια που μου ζητάτε... Όσο για τ' άλλα... θέλω να τα ξεχάσω... θέλω ν' άγνωθ όσα ξέρετε... να μάθατε...

— Κι' εγώ, απ' αυτήν την στιγμή, τα ξεχνάω! έγραψε η Φαννύ, παίρνοντας το σημείωμα.

Χαίρετσε τον εισαγγελέα με χάρη και μ' άρεσε σαν να μην είχε ειπωθή τίποτε το σοβαρό μεταξύ τους και αποσύρθηκε αφήνοντάς τον, κατάπληκτο και σκεπτικό, ν' αναρωτιέται αν η γυναίκα αυτή ήταν πραγματικά σύμμαχος ή ένας εκπέκινδυνος αντίπαλος.

(Ακολουθεί)

Είχε τα μάτια του προσηλωμένα στο χαμαί

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. COULLET-TESSIER

ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ο Μπερνάρ εκείνο τ' άπογε υ μ α θασα ν ι ζ ό-ταν από μία φοβερή μελαγχολία. Περ πα τούσε δολομόναχ ο ς στις λεωφόρους του Δά-σους της Βου-λόνης και το φθινόπωρο θάραινε τρομερά στην καρδιά του. Ο γκριζος ούρανός, η πένθιμη σιωπή του δάσους, τα κίτρινα φύλλα των δένδρων που στρώνουν τα δρομάκια του, τον κάνουν να θυμάται όλα τα χαμένα όνειρά του. Μήπως κι' αυτός αλήθεια δεν ήταν ένα ξερό φύλλο; Μήπως δεν είχε ξεχασθή απ' όλες τις εύθυμες συντροφίες του κι' απ' τις φίλες του και τώρα δεν ζούσε σαν αποδιωγμένος; Μά τα χέρια στις τσέπες περπατούσε άργα στις δεινροστοιχίες, σκεπτόμενος με μελαγχολία ότι είχε σκορπίσει άσυλλόγιστα τὰ νειάτα του κι' ότι δεν είχε πειά το θάρρος να κάνει τίποτε στη ζωή του...

Εκείνη τη μέρα το δάσος δεν είχε κόσμο. Έλάχιστοι ήταν οι περιπατηταί. Μερικά παιδιά παίζαν μονάχα δώ κι' εκεί και η κρυστάλλινος φωνές τους δίνουν ένα τόνο ευθυμίας σ' αυτές τις μελαγχολικές δεινροστοιχίες. Σε μία από αυτές, σ' ένα παγκάκι, καθόταν ένα άμορφο κοριτσάκι κ' ήταν άφωσιωμένο στην άγνωση ενός ξένου περιοδικού.

Καθώς ο Μπερνάρ περνούσε από μπροστά της, εκείνη σήκωσε μηχανικά τὰ μάτια της, δυό μεγάλα και φαινα μάτια και τον κύτταξε αδιάφορα. Μά την ίδια στιγμή ο Μπερνάρ ξέχασε όλες τις μελαγχολίες του κι' ύστερα από μερικά θήματα, δεν είχε πειά άλλη σκέψη στο μυαλό του παρά να ιδή πάλι αυτά τα γοητευτικά μάτια που είχαν το πράσινο χρώμα της θάλασσας. Η άγνοστη όμως είχε άφοσιωθή στην άγνωση του περιοδικού. Πώς θα μπορούσε λοιπόν να της κινήση την προσοχή της;

Ο Μπερνάρ σκέφθηκε λιγάκι κι' έπειτα πλησιάζοντας ρώτησε την άγνοστη με γλυκύτητα στη φωνή του: — Με συγχωρείτε, δεσποινίς, μά ή φυσιογνωμία σας μου εινε πολύ γνωστή. Μήπως φοιτάτε στη Σορβώνη.

— Ασφαλώς όχι, τ' απάντησε εκείνη μ' ένα μικρό γέλιο, ενώ τον εξέταζε προσεχτικά και περιέργα.

—Και όμως μου φαίνεται ότι κάπου έχουμε γνωρισθή, έπέμεινε ο Μπερνάρ καταλαβαίνοντας ότι ή θέσι του όσο πήγαινε και γινόταν πιο κομική.

—Φαίνεται πολύ εύθυμος, τον ειρωνεύτηκε εκείνη.

—Κι' όμως δεν έχω καμιά βλαθεύση... Θά το πιστέψετε; Τριγυρνούσα σαν κολαυμένος σ' αυτό το δάσος... Έχω άρκετά βάσανα να σκέφτωμαι.

—Αλήθεια; Κι' όμως από την πρώτη στιγμή μου δώσατε την εντύπωσι ότι τριγυρνάτε δώ για καμιά περιπέτεια.

— Όχι, στέναξε ο Μπερνάρ, θασανίζομουν από τη νοσταλγία του παρελθόντος... Άν φαίνομαι όμως τώρα εύθυμος, αυτό είναι λάθος των ματιών σας... Είναι τόσο παράξενα...

— Α! φαίνε τα μάτια μου! Ναι, είναι αλήθεια!... Κι' άλλοι μου το έχουν πη.

Ο Μπερνάρ ζήτησε την άδεια να καθήση κοντά της. Του το επέτρεψε. Κ' ή συνομιλία τους κύλισε μ' έναν εύθυμο τόνο σε χίλια θέματα της καθημερινής ζωής, μέχρι που άρχισε να βρέχει.

— Ξέρετε, της είπε τότε ο

Σ' ένα παγκάκι καθόταν ένα άμορφο κοριτσάκι.

Μπερνάρ, τί θα κάνετε αν ήσαστε ευγενής;

— Πού να το ξέρω;

— Θά δεχόσαστε να πάρουμε ένα φλυτζάκι;

— Τσάι στο διαμέρισμά μου;

— Ω, διά-

ζεσθε παραπολύ, διεμαρτυρήθη εκείνη.

— Μά σάς όρκίζομαι ότι δεν θά κάνω καμιά άδιακρισία. Είμαι πολύ άξιοπρεπής. Μπορεί να ρωτήσετε τη θυρωρό μου. Θά πάρουμε ένα φιλικό τσάι. Έλάτε, μη διστάζετε.

— Έστω, είπε η άγνοστη, θά έλθω, μά μόνο για ένα φιλικό τσάι. Και τον άκολουθήσε.

Στο διαμέρισμα του Μπερνάρ, όπως σε κάθε έργνη, θασίλευε άπόλυτη άκαταστασία: Βιβλία στο κρεβάτι, τράντες στο τραπέζι, λαιμοδέτες στην κρεμάστρα και κάλτσες κάτω στο χαλί. Ο Μπερνάρ, ντράπηκε και τακτοποίησε όσο μπορούσε αυτά τα πράγματα δηλώνοντας:

— Όταν μέσα στο σπίτι δεν ύπάρχη μία γυναίκα, αυτή είναι ή κατάντια μας...

— Έλάτε, αφήστε με να σάς βοηθήσω, του είπε εκείνη.

Και σαν καλή νοικοκυρά, ή γυναίκα με τὰ πράσινα μάτια, τον βοήθησε να εύπρεψήση το διαμέρισμά του. Τον βοήθησε ακόμη στην ετοιμασία του τσαγιού.

Η γυναίκα με τὰ πράσινα μάτια ήταν πολύ χαριτωμένη. Ο Μπερνάρ όσο την κυττούσε έννοιωθε να πλημυρίζη ή ψυχή του από μία άπεριγραπτη χαρά. Η ήρεμη άτμόσφαιρα του διαμερίσματος, οι ήχοι ενός ραδιοφώνου, το εύδιασμένο τσάι, κάνουν και τους δυό τους να έπιθυμήσουν λίγη τρυφερότητα. Πρώτος ο Μπερνάρ της άνοιξε την καρδιά του:

— Σας εύχαριστώ, της είπε, που ήλθατε. Δεν φαντάζεσθε πόση εύτυχία σκορπίσατε στην καρδιά μου. Είναι πολύ ένοχλητικό, ξέρετε, να μένη κανείς το φθινόπωρο δολομόναχος στο Παρίσι...

Εκείνη τον άκουγε με συμπάθεια. Και του μίλησε κατόπιν με τη σειρά της, για τὰ όνειρά της, για τις σκέψεις της, για τις έπιθυμίες που είχε στην ζωή της. Του εξομολογήθηκε ακόμη τις άπογοητεύσεις της και δεν δίστασε να του πη ότι ή γνωριμία του δεν την είχε άφήσει άσυγκίνητη.

— Το λέτε, αλήθεια, αυτό το πράγμα; θάνατε δολοφόνος ο Μπερνάρ;

— Γιατί, όχι; Δεν βρίσκω τίποτε κακό σε μία ελκρινή φιλία.

Ο Μπερνάρ είχε πειά άπόλυτη έμπιστοσύνη στην άγνοστη. Σε μία στιγμή καθώς της έδειχνε μερικές παλιές φωτογραφίες του έλαμψε κάτι μέσα στο στήθος.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ή νέα.

— Είναι ένα μνησγιόν της μητέρας μου. Αυτός είναι ο θησαυρός μου. Είναι όλο στολισμένο με διαμαντικά. Μά ή άξια που έχει για μένα είναι άνεκτίμητη γιατί είναι ή μοναδική άνάμνησίς της.

Η νέα το κύτταξε μ' ένδιαφέρον. Έπειτα συνέχισαν πάλι την εύθυμη συνομιλία τους. Όταν νύχτωσε ή άγνοστη ήλλωσε στον Μπερνάρ:

— Τώρα πρέπει να φύγω. Είναι πολύ άργά...

— Θά έχω την εύτυχία να σάς (Συνέχεια σελίδα 69).

Ο Σεβντέτ πλησίασε στο παράθυρο, για δεκάτη ίσως φορά, κι' έρριξε μιά ματιά έξω, προσπαθώντας να διακρίνη μές τ' σκοτάδι. Μά δέν είδε κανένα νάρχεται. Άναψε ένα τσιγάρο, έκανε μερικά θήματα στο δωμάτιο και έπεσε θάρυς σ' ένα ντιβάνι.

Σε λίγο, άκουσε τόν μικρό γυιό του να κλαίη στην διπλανή κάμαρα και να φωνάζη την μαμά του:

— Που είσαι, μαμά μου! Γιατί δέν έρχεσαι να με δής;... Ήταν άρρωστος, με πυρετό. Ή κατάσταση του δέν ήταν, θέβαια, σοβαρά. Μά ο γιατρός είπε ότι έπρεπε να γίνονται όλα τα θελήματά του, για να μην έκνευρίζεται.

Ο Σεβντέτ άρχισε να τρέμη από τόν θυμό του. Τα χείλη του κινήθηκαν, σαν να ήταν έτοιμος να ξεστομίση κάποια θρησία. Τέλος, σηκώθηκε έρθιος, ξαναπλησίασε στο παράθυρο κι' έρριξε ένα θλέμμα έξω, στόν δρόμο... Ζητούσε να ξεχωρίση, ανάμεσα στούς άγνώστους που πηγαίνονρχόντουσαν ένα μονάχα πρόσωπο, την γυναίκα του... Μά δέν την έβλεπε νάρχεται...

Ξαφνικά, χτύπησε τ'ό μέτωπό του. Γιατί να μην τ'ό σκεφτή π'ό μπροστά; Με τρία πηδήματα, έρέθηκε στο διπλανό δωμάτιο. Ή παραμάνα κρατούσε στην άγκαλιά της τόν γυιό του και προσπαθούσε να τόν διασκεδάση μ' ένα καραγκιόζη. Πότε θήγχε ή κυρία; ρώτησε ο Σεβντέτ με φωνή που έτρεμε έλαφρά, παρ' όλη την προσπάθειά του να φωνή άτάραχος.

Ή παραμάνα κιτρίνισε απ' τόν φόβο της, θλέποντας τ' άλλαγμαμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

— Δέν ξέρω, κύριε, — τράυλισε, — Θά είναι κάπου μιά ώρα...

— Δέν σου είπε που πάει;

— Όχι... Μου είπε άπλως ότι δέν θά άργήση να γυρίση...

— Πολύ καλά.

Έν τ'ό μεταξύ ο μικρός άρχισε και πάλι να κλαίη και να ζητά την μαμά του.

— Ήσυχασε, παιδί μου, του είπε ο Σεβντέτ. Ή μαμά σου όπου νάναι θάρη...

Και ξαναγύρισε στο δωμάτιό του, σφίγγοντας τ'ά δόντια του και τις γροθιές του από συγκρατημένη αγανάκτηση.

Ένοιωθε δυνατή ζάλη στο κεφάλι. Ένας κόκκινος πέπλος είχε σκεπάσει τ'ά μάτια του. Τ' αυτιά του έβούιζαν.

Τ'ό πρωί της ίδιας μέρας, όταν ο Σεβντέτ ρώτησε την γυναίκα του αν ήθελε να θγούν μαζί τ'ό θράδυ έξω, έκείνη του άπάντησε:

— Δέν μπορώ... Ο μικρός είναι κακοδιάθετος...

Π'ός να τόν άφήσω μόνον;...

Ήξερε ότι ο άνδρας της θά άργούσε λίγο, έκείνο τ'ό θράδυ, να έπιστρέψη. Γιατί, λοιπόν, να φύγη ξαφνικά από τ'ό σπίτι, γιατί ν' άφήση μόνάχο τ'ό γυιό της;

Και ποδ γυρνούσε τόσες ώρες; Ποτέ δέν έμεινε τόσο άργά έξω...

Ο Σεβντέτ ύπεστήριζε πάντοτε ότι ένας σύζυγος, παντρεμένος με μιά νέα και ώραία γυναίκα, είναι ύποχρεωμένος να έχη πάντοτε τ'ά μάτια του δεκατέσσερα, για να μην πάθη κανένα άπρόοπτο.

Και την ίδια τακτική έφάρμοζε και στην Περιχάν. Ή

Είδε ένα αυτοκίνητο να στέκεται έξω από τ'ό σπίτι του.

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΤΟΥ ΜΟΥΑΛΛΑ ΙΧΣΑΝ ΜΠΟΡΑ

ναίκα! Πήγαινε από εκεί που ήρθες! Σύρε να θής τόν φίλο σου!

— Δέν ξέρεις τί λές, Σεβντέτ! φώναζε ή Περιχάν.

Τ'ά λόγια της αυτά τόν νευριάσανε περισσότερο. Τρέλλος από θυμό, χωρίς να ξέρη τί κάνη, σηκωσε τ'ό χέρι του κι' έδωσε στην Περιχάν ένα μπάτσο τόσο δυνατό, ώστε έκείνη ώπισθοχώρησε παράπατώντας. Και της θάρη τής την πόρτα κατατρόσωπο...

Ένας μήνας πέρασε. Στ'ό διάστημα αυτό, ή Περιχάν δέν ξαναφάνηκε στο σπίτι της, ούτε και έστειλε κανένα να μιλήση του Σεβντέτ. Μά και ο σύζυγος εξακολουθούσε να είναι έξω φρενών μαζί της. Ή σκέψις, ότι ή γυναίκα αυτή τόν είχε άπατήσει, τόν έκανε να προσπαθή να ξεχάση ότι την άγαπούσε άκόμα. Έστειλε τόν γυιό του σ'ε μιά θεία του, σ'ε μιά μακρινή έπαρχία και περνούσε τις περισσότερες ώρες της μέρας του κλεισμένος στο δωμάτιό του. Είχε καταντήσει σχεδόν μισά θάνατος.

Ένα άπόγευμα, έλαβε ένα λιγόλογο γραμματάκι από την Περιχάν:

«Σ'ε άγαπώ και σ'ε σγαίνωμαι συγχρόνως! — του έγραψε ή γυναίκα του. — Φάνηκες θάνατος μαζί μου, χωρίς λόγο. Άν έβλεπω όμως να με θής άμέσως, είμαι έτοιμη να σου άποδείξω ότι είμαι άδικο να με ύποπτεύης — και να σ'ε συγχωρέσω... Έλα! Έίμαι καιρός άκόμα να λησμονήσουμε την δυσάρεστη έκείνη σκηνή...»

Μά ο Σεβντέτ έκανε τ'ό γράμμα μικρά - μικρά κομματάκια και τ'ό πέταξε στο καλάθι. Δέν έστειλε κανένα άπάντησι στην Περιχάν. Ο θυμός του θαστούσε άκόμα.

Πέρασαν άλλοι δυό μήνες. Ή Περιχάν έστειλε τόν πρώτ'ό της και δεύτερο γράμμα για να τόν ειδοποιήσουν

Κ' ή αλήθεια είναι ότι έκείνη, και πολύ ώμορφη και μ' ένα στροβαυμασας πύτη την πολυκοῦσαν στενα, δέν τ'ό έδωσε π'ό τέ άφορμή να σχηματίση επ'αυτήν την παραμικρή ύπόνοια. Μά ο Σεβντέτ δέν είχε έμπιστοσύνη στις γυναίκες. Και ή ύπόνοια της Περιχάν τόν έκανε ν' άνησυχή και να θυμώνη. Ένοιωθε τ'ό μυαλό του να σαλεύη με τ'ό σκεψι μοναχα ότι ήταν άναστη να τόν άπατήση ή γυναίκα του.

Τέλος, άκουσε ένα αυτοκίνητο να στέκεται έξω από τ'ό σπίτι του. Έτρεξε και πάλι στο παράθυρο. Κιτταζε παραξενεμένος τ'ό άμάξι αυτό, που τ'ό ήξεραν όλοι στην έπαρχιακή έκείνη πόλι. Και, ξαφνικά, είδε να κατεβαίνει απο μέσα μιά σιλουέτα, που την ήξερε πολύ καλά, και να τρέχη π'ός την πόρτα του σπιτιού. Ήταν ή Περιχάν...

Ο Σεβντέτ ένοιωσε τ'ό αίμα ανεβαίνη στο κεφάλι του. Δέν τ'ό έμεινε πεία καμιά άμφισβόλια ότι ή γυναίκα του τόν προσέφερε τόν δικηγόρο Φερίτ, τόν ιδιοκτήτη του πράσινου αυτοκινήτου, και διάσημο Δόν Ζουάν.

Δέν τόν ήξερε προσωπικά. Τ'ό αυτοκίνητό του όμως αυτό είχε γίνει περίφημο στην πόλι, για τις τις ώραίες γυναίκες που μετέφερε σ'ε διάφορα έξοχικά κέντρα...

Ο Σεβντέτ κατέθηκε τις σάβλες τρέχοντας και άνοίξε την πόρτα, π'ριν προφθάση ή γυναίκα του να χτυπήση τ'ό κουδούνι. Έκείνη, άλλαξε χρώμα, μολις τόν είδε μπροστά της θλαστικό και άγριεμένο. Κατ'ήγε να πη. Μά ο άντρας της δέν τ'ό άφησε. Την άρπαξε από τ'ό χέρι τήν τράνταξε δλόκληρη και έφυγχε.

— Φύγε από δω, παληγο, ναίκα! Πήγαινε από εκεί που ήρθες! Σύρε να θής τόν φίλο σου!

— Δέν ξέρεις τί λές, Σεβντέτ! φώναζε ή Περιχάν.

Τ'ά λόγια της αυτά τόν νευριάσανε περισσότερο. Τρέλλος από θυμό, χωρίς να ξέρη τί κάνη, σηκωσε τ'ό χέρι του κι' έδωσε στην Περιχάν ένα μπάτσο τόσο δυνατό, ώστε έκείνη ώπισθοχώρησε παράπατώντας. Και της θάρη τής την πόρτα κατατρόσωπο...

Ένας μήνας πέρασε. Στ'ό διάστημα αυτό, ή Περιχάν δέν ξαναφάνηκε στο σπίτι της, ούτε και έστειλε κανένα να μιλήση του Σεβντέτ. Μά και ο σύζυγος εξακολουθούσε να είναι έξω φρενών μαζί της. Ή σκέψις, ότι ή γυναίκα αυτή τόν είχε άπατήσει, τόν έκανε να προσπαθή να ξεχάση ότι την άγαπούσε άκόμα. Έστειλε τόν γυιό του σ'ε μιά θεία του, σ'ε μιά μακρινή έπαρχία και περνούσε τις περισσότερες ώρες της μέρας του κλεισμένος στο δωμάτιό του. Είχε καταντήσει σχεδόν μισά θάνατος.

Ένα άπόγευμα, έλαβε ένα λιγόλογο γραμματάκι από την Περιχάν:

«Σ'ε άγαπώ και σ'ε σγαίνωμαι συγχρόνως! — του έγραψε ή γυναίκα του. — Φάνηκες θάνατος μαζί μου, χωρίς λόγο. Άν έβλεπω όμως να με θής άμέσως, είμαι έτοιμη να σου άποδείξω ότι είμαι άδικο να με ύποπτεύης — και να σ'ε συγχωρέσω... Έλα! Έίμαι καιρός άκόμα να λησμονήσουμε την δυσάρεστη έκείνη σκηνή...»

Μά ο Σεβντέτ έκανε τ'ό γράμμα μικρά - μικρά κομματάκια και τ'ό πέταξε στο καλάθι. Δέν έστειλε κανένα άπάντησι στην Περιχάν. Ο θυμός του θαστούσε άκόμα.

Πέρασαν άλλοι δυό μήνες. Ή Περιχάν έστειλε τόν πρώτ'ό της και δεύτερο γράμμα για να τόν ειδοποιήσουν

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Και ο λόγος εις την χρείαν θεραπεύει την κοιλίαν.
— Και παπάς έγινες, Κώστα; έτοι τάφερ' ή κατάρα.
— Και τ'ό μέλι τ'ό πολύ φέρνει κοψίματα.

— Κακιά γυναίκα άρχόντισσα στο σπίτι σου μη θάζης.
— Κάλια ένας φρόνιμος έχθρος, παρά ένας ζουρλός φίλος.

— Κάλλια λάχανα μ' ειρήνη, παρά ζάχαρι με γρίνια.
— Κάλλιο να κοιμηθής νηστικός παρά να ξυπνήσης χρωμένος.

— Κάλλιο φειδιού γλώσσα να σ'ε φάη, παρά κακού ανθρώπου.

— Καμιά φορά και τ'ό διαθόλου πρέπει ν' άνάφτης κερι.

— Κουφοῦ καμπάνα κι' αν θροντάς, τυφλόν κι' αν θυ- (μιατίζης)

και μεθυσμένον κι' αν κερνάς όλα χαμένα τάχεις.

— Λάχανα στη μάνα μου, λάχανα στόν άντρα μου, Κάλια ήτανε στη μάνα μου.

— Λίγα λόγια και δεμένα, για να είναι κερδισμένα.
— Λόγον και πέτραν έρριξες δέν θά τ'ά ξαναπιάσης.

— Λύκο, γιατί είσαι χοντρολαίμης;
— Δέν όκνεύω και χοντραίνω.

— Μ' ευγενικόν κουθέντιαζε και ξώδευε τόν θιό σου.
— Με σκύλλους κοιμήθηκες, με ψύλλους, σηκώθηκες.

— Με τόν κασιδιάρη κλοτσό- σκούφι δέν παίζουνε.

— Με τούς χοίρους άλωνίζεις ίντα διάφορο αναμένεις.

— Μη γίνης δοῦλος σ' όποιον ήταν δοῦλος

και μην πάρης δοῦλο εκείνον που ήταν άφέντης.

— Μη κάμης φίλο μυλωνά, πα- ρά και μακελάρη.

— Σ' όρκίζομαι στην πίστι μου είναι κ' οι τρεις γαϊδάροι!

— Μη κατακρίνης και κριθής και αναγελας και πάθης.

— Μη λυπηθής άμάθητο, γιατί θά καλομάθης.

— Λυπησού καλομάθητο, όταν θά κακομάθης.

— Μη κρέμεσαι ποτέ από μιά μονάχη έλπίδα.

— Μην μπιστευθής τόν φίλο σου και πής τ'ό μυστικό σου Μαῦρο φειδάκι σ' έφαγε κι' άς είναι κι' άδελφός σου.

— Μη τήρās τ'ά στραβά μου πόδια άλλα την τύχη μου την ίσια.

— Μ' όλα τ'ά χορτάρια παίζε κι' από την άτσικνίδα φεύγε.

— Μωροῦ κι' άγιού μη τάξης κι' αν τάξης μη γελά- σης.

— Να σου δείξω γ'ω Ζαμπέτα, π'ός την παίζουν την τρομπέττα.

— Νηστικός περνάς, μά γυμνός όχι.

— Ο ντροπαλός διακονιάρης έχει τ'ό σασκκόβι του ά δειανό.

— Νύφη, όχι καθώς ήξερες, άλλα καθώς ήρρες.

— Ξέρ' ή μάνα μας να φκιάση πύττα, μά σαν έχ' ά- λεῶρι.

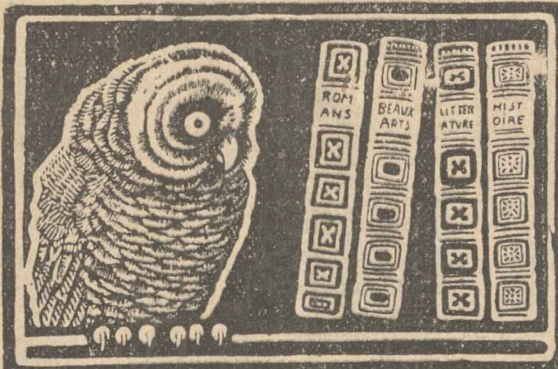
— Ξέρ' ο Θεός, π'όδ δέντρο μαραινει.

— Ο άνθρώπος είναι καθρέφτης τ'ό ανθρώπου.

— Ο άντρας είν' από φωτιά, ή γυναίκα από στουπί κι' ο διάβολος και φυσάει...

— Ο διάβολος σφαλά μιά πόρτα κι' ο Θεός άνοίγει δέκα.

Συνιστώμεν εις τās άναγνώστριάς μας τ'ό έργοσά- σιον Έλευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Βασιτικής της κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δόος Μητροπό- λεως 14 α, Αθήναι.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

ΙΟΥ ΑΝΡΥ ΠΙΚΑΡ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ζώρζ, 32
ετών, Ζάν 23 ετών, γυ-
ναίκα του.ΖΩΡΖ. — Μά έπι-
τέλφως, θέλω νά μά-

θω πώς είναι αυτός ο θαυμαστής σου ;

ΖΑΝ. — Σοῦ εἶπα, Ζώρζ, ὅτι εἶναι γέρος, μέ ἄσπρα
μαλλιά, μέ γκριζό γενάκι, μέ μουστάκια κιτρινωμένα
ἀπό τόν καπνό... Εἶναι μάλλον ψηλός, περπατᾷ γρήγο-
ρα. Στέκεται καλά ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του...ΖΩΡΖ. — Ἡ τελευταία λεπτομέρεια δέν μ' ἐνθουσιάζει
ὑπερβολικά! Ἀς εἶναι... Σέ παρακολουθεῖ τακτι-
κά, εἶπες ;ΖΑΝ. — Αὐτήν τὴν ἐντύπωση εἶχα, ὅταν βγήκα ἀπ' τὸν
σταθμό. Μοῦ φάνηκε ὅτι εἶδα τὴν σιλουέττα του νά μέ
παρακολουθεῖ ὡς τὴν πλατεία τῆς Ἀγορᾶς. Μά ὅταν
μπήκα στὸν δρόμο μας, ἐκεῖνος χάθηκε.ΖΩΡΖ. — Εἶναι πολὺς καιρὸς πού σέ παίρνει τὸ κα-
τόπι αὐτὸς ὁ σάτυρος ;

ΖΑΝ. — Σέ παρακαλῶ, Ζώρζ ! Τί εἶναι αὐτὸ πού λέγεις ;

ΖΩΡΖ. — Μὲ συγχωρεῖς ! Δὲν ἤθελα νά
θεῖω τὸ γεροντάκι σου !ΖΑΝ. — Δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Μά
δὲν φαντάζομαι νά ἐχῇ ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τὸς πονηρὲς διαθέσεις... Τί τὰ θέλεις
ἡ ἱστορία αὐτὴ μάλλον μὲ διασκεδάζει...ΖΩΡΖ. — Πότε... ἡχοιστήκες μαζί
του ;ΖΑΝ. — Τὸν συνάντησα γιὰ πρώτη φο-
ρὰ πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἀνδρὶ καὶ γυναι-
κά, ἕνα πρῶτὸ πού πήγαιναν πρὸ Παρισι.ΖΩΡΖ. — Παίρνεις πάντοτε τὸ πρῶτο
τῶν ὀχτῶ καὶ ἕνα ;ΖΑΝ. — Πάντοτε. Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο καί
πὸν, μόλις κάθησα σ' ἕνα θαλάμι, εἶδα
τὸν γέρο νά μπαίνει στὸ ἴδιο διαμερίσμα
καὶ νά κάθεται ἀντίκρου μου. Στὴν ἀρχή,
δὲν μὲ πρόσεξε ἀμέσως...ΖΩΡΖ. — Φυσικά ! Ξέρει καλά τὴν
δουλειά του ! Ἐτσι κάνουν οἱ συστημα-
τικοὶ κατακτηταί...ΖΑΝ. — Ὁχι, Ζώρζ... Εἶμαι θεθαία
ὅτι δὲν μὲ ἀντελήφθη, γιατί μόλις σήκα-
σε τὸ κεφάλι του καὶ μέ κύτταξε, φάνη-
κε τόσο κατάπληκτος καὶ ταραγμένος, ὥ-
στε ὁμολογῶ ὅτι φοβήθηκα...ΖΩΡΖ. — Αὐτὸ λέγεται κεραυνοβόλος
ἔρως !ΖΑΝ. — Νά μοῦ κάνης τὴν χάρι, Ζώρζ,
νά σοβαρευτῇς ! Ἄν ὁ κύριος αὐτὸς
ἔμοιαζε μέ ὄλους τοὺς ἄλλους πού μέ
γλυκοκυττάζουν στὸ τραῖνο ἢ στὸν δρό-
μο, θά τὸ θεωροῦσα περὶττὸ νά σοῦ ἀνα-
φέρω τὸ παραμικρό. Ἐννοία σου, καὶ
ἔγω νά θάξω στὴν θέα τους τοὺς ἐνο-
χλητικούς...ΖΩΡΖ. Ἐκεῖνο πού δὲν μπορῶ νά κα-
ταλάβω, εἶναι γιατί ὁ γέρος αὐτὸς σέ παρακολουθεῖ μέ
τόσο πείσμα.ΖΑΝ. — Οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω. Τὸ γεγονός, ὅμως, εἶναι
ὅτι ἀπὸ κείνη τὴν μέρα τὸν συναντῶ συχνά μπροστά
μου...

ΖΩΡΖ. — Καὶ δὲν σοῦ ἔκανε ποτὲ τὸ μάτι ;

ΖΑΝ. — Ποτέ ! Οὔτε τὸ μάτι μοῦ ἔκανε, οὔτε καὶ μοῦ
εἶπε λέξι. Εἶναι πολὺ εὐγενὴς κύριος. Ὅταν ἀντιλαμβά-
νεται ὅτι τὸν κυττάζω κί' ἐγὼ, χαμηλώνει τὰ βλέμματά
του. Καί, θέλεις νά σοῦ πῶ κάτι ἄλλο ; Μὲ κυττάζει μέ
τόση στοργή καὶ ἀγάπη, ὥστε ἔρχονται στιγμές πού
συγκινοῦμαι χωρὶς νά τὸ θέλω...

ΖΩΡΖ. — Μὲ κάνεις ν' ἀνυσχῶ, Ζάν !

ΖΑΝ. — Εἶσαι ἀνόητος ! Μία μέρα μοῦ ἔπεσε τὸ γάν-
τι ἀπὸ τὰ γόνατά μου. Ἐκεῖνος ἔσκυψε, τὸ πήρε καὶ μοῦ
τὸ ἔδωσε. Πρόσεξα τότε ὅτι τὸ χέρι του ἔτρεμε... Τί

ΖΑΝ. — Τὸν καίμενο τὸν γέρο !...

του... καὶ ντύσου γρήγορα νά πάμε στὸν κινηματο-
γράφο.

(Μετὰ δύο ἀκόμα μῆνες)

ΖΩΡΖ. — Ζάν !...

ΖΑΝ. — Ζώρζ !...

ΖΩΡΖ. — Αὐτὸ πού μάς συνέθεε εἶναι καταπληκτικό !

ΖΑΝ. — Πρωτοφανές !...

ΖΩΡΖ. — Ἀφάνταστο !...

ΖΑΝ. — Ἀνήκουστο...

ΖΩΡΖ. — Γιὰ φαντάσου... ὁ Μπινωτῶ...

ΖΑΝ. — Δὲν μπορῶ ἀκόμα νά τὸ πιστέψω...

ΖΩΡΖ. — Ποιὸς θά τὸ ἔβαζε μέ τὸν νοῦ του...

ΖΑΝ. — Καὶ ὅμως, θά ἔπρεπε νά τὸ εἶχα καταλάβει

ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μέ παρακολουθοῦσε τόσο
(Συνέχεια στὴ σελίδα 67)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕ'Υ' ΑΛΛΕΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΠΑΤΕΡ
ΞΑΒΕΡΙΟΣΤί ώραία πού ἦταν τὴν ἡλιόλουστη ἐκείνη αὐγὴ τοῦ
θέρους πού τὸ «Βαμπανόγκ», σκίζοντας ἐλαφρά τὴν ἀ-
πέραντη γαλανὴ θάλασσα ἔκανε τὴν εἰσοδὸ του στὸν
κόλπο τῆς Γένουας !Ὁ Ἀντώνιο ἔρριψε ἀπάνω στὴ γέφυρα, ἀπολαμβάνε
τὸ ὑπέροχο πανόραμα πού ἀπλωνόταν γύρω του.Ὁ ἄνεμος, πού φυσοῦσε ἀπὸ τὴ στεριά, ἔφερνε ἀρώ-
ματα πορτοκαλλίων καὶ γιασεμιῶν. Μακρυά, κάτω ἀπ'
τὰτελείωτα βουνά, ξεχώριζαν ἡ γκριζέ ἐλαιῶνες καὶ ἡ
τριανταφυλλένιες ἀνθισμένες ροδοδάφνες.Τὸ φῶς γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἔντονο κ' ἡ θάλασ-
σα πιὸ γαλάζια. Πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές ἦταν ἀκόμα
θαθεῖα γαλάζια.Ὁ Ἀντώνιο, καθὼς ἀντίκρυζε τὴν ὡμορφιά αὐτῆς
τῆς φύσεως, σκεφτόταν γιατί τάχα πρέπει νά πεθαίνουν
οἱ ἄνθρωποι καὶ ν' ἀφήνουν ἕνα κόσμο σάν κ' αὐτόν...Σὲ λίγο, ἕνας ναύτης τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴ γεμάτη
θαυμασμό ἐνατένισή του, καλώντας τὸν γιὰ τὸ πρόγευμα.Ὁ Ἀντώνιο κοιμῶταν μέ ὕπνο παιδιοῦ δὲς τίς νύχτες
πού ἐπακολούθησαν τὴν ἀναχώρησί του ἀπ' τὸ Λιβόρνο.Ἐνοῶθε τώρα τίς αἰσθήσεις του γαληνεμένες ἀπὸ τὴ
θαλασσινὴ ἀτμόσφαιρα.Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του, τὸ σῶμα του, τὰ χέρια
του, τὰ πόδια του πιὸ ἐλαφρά.Καθὼς πλησίαζε στὸ τραπέζι, δπου ἦταν σεβηρισμέ-
νο τὸ πρόγευμα ὁ πλοίαρχος Ζόρχαμ τὸν κύτταξε χα-
μογελώντας καὶ τοῦ εἶπε :— Αἰσθανόσαστε τώρα τὸν ἑαυτό σας σὲ φόρμα, ἔ; Εἴ-
στε εὐχαριστημένοι ;— Εὐχαριστημένος μόνο, ἀπάντησε ὁ Ἀντώνιο. Ἐν-
θουσιασμένος !...Ναί, ἔτσι ἦταν... Ὅλες ἡ μικρότητες κί' ἡ μιξέριες
τῆς ζωῆς στὴν ἐπὶ εἰρήνῃ εἶχαν λείψει ! Δὲν εἶχε τώρα
καμμιὰ ἐπικοινωνία μέ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνοῶθε τὸν ἑ-
αυτό του ἐλευθέρου ἀπ' τοὺς νόμους τους. Κί' αὐτὴ ἀκό-
μη ἡ νοσταλγία του γι' αὐτοὺς πού ἀγαποῦσε καὶ εἶχε
ἀγαπήσει, ἐπρόσθετε καὶ στὴν εὐτυχία του...

Τί θαυμάσιο πράγμα εἶν' ἕνα ταξίδι !...

Κί' αὐτὸς ὁ καφὲς πού ἔπινε τώρα, καθὼς προγευμά-
τιζε, ὁ καφὲς τοῦ φαινόταν πιὸ ὠραίος, πιὸ μωραμέ-
νος !...Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ πλοίαρχος Ζόρχαμ πήρε διάφο-
ρα χαρτιά, τὰ ξεδίπλωσε μπροστά του, θάωτησε τὴν πέν-
να του στὸ μελάνι κί' ἔγνεψε στὸν Ἀντώνιο νά πλησιά-
σῃ. Καθὼς κάθησε κοντά του, ὁ τελευταῖος πρόσεξε ὅτι
ὁ πλοίαρχος δὲν μύριζε μόνο ταμπάκο, ἀλλὰ καὶ ρούμι.— Ὑπογράφετε ἐδῶ, εἶπε ὁ πλοίαρχος, χωρὶς νά τοῦ
δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησι.Ὁ Ἀντώνιο ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ χαρτί καὶ εἶδε πῶς
ἦταν μία κατάστασις τοῦ πληρώματος, μέ τίς ὑπογραφὰς
ὄλων τῶν ἀνδρῶν πάλι. Τὸ κοντὸ δάχτυλό του πλοίαρ-
χου τοῦ ἔδειχνε τὴ γραμμὴ πού ἔγραφε. Δεῦτερός
πλοίαρχος, κί' ἀνέναντι στὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε καμ-
μιὰ ὑπογραφή.

Ὁ Ἀντώνιο κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν πλοίαρχο.

— Ὁ δευτέρός μας πέθανε ἀπὸ θάνατο στὴν Ἀλασκά-
να, εἶπε τότε ἐκεῖνος ἀποφασίζοντας τέλος νά ἐξηγή-
θῃ. Θά πάρετε σεις τὴ θέση του, φαινομενικῶς τοῦλάχισ-
τον. Ὅλα εἶναι ἐν τάξει... Ὁ κ. Μπινωτῶ δὲν σᾶς
εἶπε τίποτε σχετικῶς... Καὶ ὅμως κανόνισα τὸ πρᾶγμα
μαζὺ του πρὶν ἀπ' τὸ γεῦμα τῆς βραδυᾶς τῆς ἀναχώρησε-(Συνέχεια
ἀπὸ τὸ προ-
ηγούμενο)
Τὴν ἴδια
στιγμὴ, ἔ-
φτασαν δυὸ
ναῦτες ἀπὸ
τὸ πλοῖο,
οἱ ὁποῖοι
φορτώθηκαν
τίς ἀπο-
σκευές του

κί' ἔφυγαν.

Ὁ Ἀντώνιο γύρισε κί'
ἔρριξε τότε μιά ματιά στὴν
τραπέζα. Κανένας δὲν εἶχε μείνει περὶ ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀ-
πὸ τὸν φίλο του Βικέντιο.Τὰ μάτια του δὲν ἔλαμπαν ἀπὸ δάκρυα. Μὴ θέλοντας
νὰ ὑποκύψῃ στὴ συγκίνησί του, πήρε τὸν Βικέντιο ἀπ'
τὸ μπράτσο καὶ κατέθεσε μαζὺ του τὴ σκάλα τῆς ἐξό-
δου.Ἐξω, ἡ βροχὴ πού ἔπεφτε ἀπὸ νωρὶς, εἶχε πάψει πειά,
μὰ ὁ ἄνεμος κυνηγοῦσε τὰ σύννεφα πρὸς τὸ φεγγάρι.Στὴν αὐλή, ὁ Ἀντώνιο στάθηκε καὶ κύτταξε πίσω του
γιὰ τελευταία φορά: Ὁ Οἶκος Μπινωτῶ ἀνθρώνόταν
σάν ἕνας κατάμαυρος ὄγκος. Μόνο ἓν' ἀδύνατο φῶς ἔ-
λαμπε στὸ παράθυρο τοῦ κ. Μπινωτῶ...Ὁ Ἀντώνιο ἔστειλε ἕνα φιλί μετὰ τὸ χέρι του πρὸς τὴ διεύθυνσι
τοῦ παραθύρου καὶ βγήκε ἔξω στὸ δρόμο, μαζὺ μέ τὸν
Βικέντιο.Στὸ λιμάνι δὲν ξεχώριζε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα
φῶς στὸ κατάρτι τοῦ «Βαμπανόγκ».Μία θάρκα, μέ δυὸ ναῦτες τὸν περίμενε στὴν προκυ-
μαία γιὰ νά τὸν μεταφέρῃ στὸ πλοῖο. Ὁ Ἀντώνιο ἔσφι-
ξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Βικέντιο κί' ἔπειτα πήδηξε σ'
αὐτή.Οἱ δυὸ ναῦτες, καθὼς τραβοῦσαν κουπί, τὸν κύττα-
ζαν περίεργοι, ὅρθιοι στὴν πρύμνη τῆς θάρκας. Μ' ἕνα
μεγάλο μανδύα ριγμένο στὴ ράχη του. Εἶχε ἀγοράσει
γιὰ τὸ ταξίδι ἕνα πλεχτὸ μπερὲ καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά
του πού εἶχαν ἀρχίσει νά σκουραίνουν πειά, ἔπεφταν
καὶ πλασιάζαν τὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του ἐρευνου-
σαν τὸ σκοτάδι, σάν νά προσπαθοῦσαν νά διακρίνουν σ'
αὐτὸ τὸ ἄγνωστο.Στὴ στάσι πού εἶχε ἐκείνη τὴ στιγμὴ, φαινόταν, πολ-
λὸ μεγάλος καὶ ψηλός.Ἦπρχε ἀπάνω του κάτι ἀπὸ τὴ γλύκα καὶ τὴν ὡ-
μορφιά τῆς μητέρας του τῆς Μαρίας κί' ἀπὸ τὴ δύναμι
καὶ τὸ πάθος τοῦ Ντένις Μούρο. Εἶχε τὸ φωτεινὸ μέτωπο
τῆς πρώτης καὶ τὸ ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ δευ-
τέρου.Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ναῦτες πού τραβοῦσαν κουπί, ὁ γε-
ροντότερος τὸν ρώτησε ἑξάφνα:— Εἰστε ὁ νέος κύριος, τὸν ὁποῖο θά πάμε στὴν Ἀ-
θῆνα;— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ἀντώνιο. Εἰστε εὐχαριστημένοι
πού θά πάτε ἐκεῖ;

Ὁ ναύτης γέλασε κί' ἔφτυσε στὴ θάλασσα.

— Δὲν μάς ζητάει συχνά τὴ γνώμη μας, ἀπάντησε.

Ὁ θάρκα εἶχε διπλωρῶσει πειά στὸ «Βαμπανόγκ». Ὁ
Ἀντώνιο εὐλιγυστος, σκαρφάωσε στὴ σκάλα κί' ἀνέ-
θηκε ἐπάνω, ὅπου τὸν ὑποδέχτηκε ὁ ἴδιος ὁ καπετάνιος.Μετὰ μισὴ ὥρα, ἐνῶ μιά θύελλα εἶχε ἐσπᾶσει ἐσφιν-
κά κί' ὁ κεραυνὸς μούγγριζε στὸ στερέωμα, τὸ «Βαμ-
πανόγκ» ἀφῆνε πίσω του τὸ Λιβόρνο καὶ ἐξαινοῖτο στὸ
πέλαγος.

ώς σας... Θα παρουσιάζοσταν ως δεύτερος πλοίαρχος σας... Έτσι οι Γάλλοι δεν θα μας κάνουν ενοχλητικές ερωτήσεις σχετικά με σας, όταν θα φτάσουμε στη Γένοια απ' όπου θα φορτώσω λάδι για να το πουλήσω ακριβά στην Αθήνα...

«Ναί, ναι... Θα υπογράψετε ως δεύτερος πλοίαρχος στην κατάσταση και θα λете πώς είστε Αμερικανός από τη Βιργινία... Έτσι θα γλυτώσετε από ένα σωρό σκοτούρες με τους Άγγλους και με τους Γάλλους... Μην ξεχνάτε πώς οι Άγγλοι σταματάνε πολλές φορές τα εμπορικά και παίρνουν διά της βίας τους ναυίτες τους για να τους κατατάζουν στο ναυτικό τους... Έσείς όμως θα είστε αξιωματικός και στους αξιωματικούς δεν θάζουν χέρι.

«Επειτ' από τις εξηγήσεις αυτές, ο Αντώνιο δεν διότασε πειά και υπέγραψε.

Ο πλοίαρχος φάνηκε ευχαριστημένος κι' άνακουφισμένος γι' αυτό. Έγθαλε μιά μπιτίλια ρούμι και γέμισε δυο ποτήρια ως άπανα.

—Λοιπόν, κύριε, είπε τσουγκρίζοντας το ποτήρι του με το ποτήρι του Αντώνιο, στην υγεία σας... και καλό ταξίδι...

Μιά πλάγια πόρτα μισάνοιξε την ίδια στιγμή και ή κ. Ζόρχαμ, ή γυναίκα του πλοίαρχου, πρόβαλε το κεφάλι της. Ο Αντώνιο είδε μιά έκφραση όργης και πείσματος στο πρόσωπό της.

Το στόμα της τρεμούλιασε λίγο, μά δεν είπε τίποτε. Έπειτα, με ύφος θλιθερής έγκατερήσεως, τράβηξε το κεφάλι της απ' την πόρτα ή οποία ξανάκλεισε.

Ο πλοίαρχος σκούπησε το στόμα του με το μανίκι του κι' άνέθηκε στη γέφυρα. Έπειδή το πλοίο πλησίαζε στο λιμάνι, κατέθηκε δυο φορές και «κρυφομίλησε» στη μπιτίλια με το ρούμι, γιατί πίστευε πώς το άλκοολ του φέρνει ευτυχία. Σε μιά από τις καθόδους αυτές, ρώτησε τον Αντώνιο:

—Θάρητε έξω μαζί μου, κύριε;

Κολλακεύονταν, θλέπετε, πολύ να παρουσιάξη για δεύτερο πλοίαρχό του ένα νεαρό κι' ώραίο ευπατρίδη σαν τον Αντώνιο. Καί, καθώς ο νέος του απάντησε καταφατικά, ο πλοίαρχος πρόσθεσε:

—Τότε ετοιμαστήτε...

Ο Αντώνιο έτρεξε διαστικά στην καμπίνα του και πήρε το μανδύα του και το πορτοφόλι του απ' τη θαλίτσα του.

Καθώς άνοιξε το τελευταίο για πρώτη φορά, θρήκε μέσα μιά επιστολή στέ όνομά του, γραμμένη με το ώραίο καλλιγραφικό γράμμα του κ. Μπονιφάτερ.

Ο νέος την άνοιξε με άνυπομονησία και τη διάβασε γρήγορα. Ο νέος κατηγορούσε τον έαυτό του για τη βία του αυτή, μά οι θόρυβοι της Γένουας έφταναν πειά ως αυτόν και δεν μπορούσε να συγκρατήση την άνυπομονησία του.

Η επιστολή αυτή περιείχε λεπτομερείς οδηγίες για τον τρόπο με τον όποιο θα έπαιρνε το χρέος της Αθήνας. Ο κ. Μπονιφάτερ φαίνεται είχε προβλέψει όλες τις δυσκολίες που μπορούσαν να παρουσιαστούν: ήταν έννεα εν όλω.

Τί σπαζοκεφάλια!... Ω! ή επιστολή αυτή μπορούσε να περιμένη ως την Αθήνα!

Και με πόση ψυχρότητα ήταν γραμμένη! Ο κ. Μπονιφάτερ άπειθυνόταν σ' αυτόν σαν να ήταν ένας άπλός πράκτωρ του...

Μέσα στο φάκελλο ύπήρχαν πολλά άλλα χαρτιά: συναλλαγματικές σέ Ίστανους τραπέζιτες και δυο άκόμη επιστολές.

Η μιά άπειθυνόταν πρός τον κ. Κάρλο Κίμπο, πρόκτορα του Οίκου Μπονιφάτερ στην Αθήνα!

Κι' αυτή μπορούσε να περιμένη...

Μά, καθώς ο Αντώνιο ετοιμαζόταν να ξαναθάλη όλα αυτά τά χαρτιά στη θαλίτσα του, το θλέμμα του έπεσε στο ύστερόγραφο της επιστολής του κ. Μπονιφάτερ πρός τον ίδιο.

Το ύστερόγραφο αυτό έγραφε τά εξής:

«Δέν θέλησα να σοι γράψω αυτή την επιστολή με τη στοργή που αισθάνομαι γεμάτη την καρδιά μου για σένα, γιατί φοβώμουν μήπως θλώσωσιν τά μάτια μου πρίν άκόμη την τελείωσω.

Σε όποιο μέρος κι' άν θρίσκεισαι, όταν θα διαβώξης αυτές τις γραμμές, να θυμάσαι ότι: το χέρι που τις έγραψε είναι—όπως ήταν πάντοτε—άπλωμένο πρός σένα για να σ' εύλογη, έστω και μέσ' από τον τάφο.

»Έβαλα μόνος μου την επιστολή αυτή μέσα στα πρά-

γματά σου, παιδί μου.

»Σε φιλώ πατρικά,

T. ΜΠ.

Ο Αντώνιο κάθισε στην κουσέτα του, κρατώντας χέρια του την επιστολή αυτή της όποιας τά γράμματα μπερδεύοντουσαν πρός στα θλωμένα μάτια του. Πώς είχε μπόρεσει να ξεχάση μέσα σε λίγες ώρες τόσες περασμένες ευεργεσίες;

Ω! πόσο θα ήθελε να χτυπήση το στήθος του μ' ένα μαχαίρι για να κάνη αυτή την καρδιά την τόσο ανερρή, ικανή να αισθάνεται όπως θα έπρεπε...

Το λιθόρνο; Ποι ήταν; Υπήρχε μέρος μ' αυτό τονο;

Τώρα έφτανε ως αυτόν, ανάμεσα απ' το λιμάνι, ο θόρυθος κι' ή μυρωδιά της Γένουας!

Προσπάθησε να δράση σαν άντρας, ήταν άναγκαίο να άπαλλαγη από το παρελθόν και να μη το θυμάται πορ στίς κατάλληλες στιγμές...

Νά αισθάνεται εύγνωμοσύνη, ναι!... μά όχι τώρα, όχι εκείνο το πραινό, στη Γένοια!

Με τις σκέψεις αυτές, άφησε να πέση άπότομα το σέπασμα του μπαούλου του πάνω απ' το άγαλμα της Μαρτόνας κι' απ' τις άλλες άναμνήσεις που περιείχε...

Μά είχε ξεχάσει το πορτοφόλι του κι' άναγκάστηκε να το άνοίξη πάλι. Καθώς έβαζε μέσα την επιστολή του κ. Μπονιφάτερ που την είχε κρατήσει άσυναίσθητα στα χέρια του, μιά άλλη επιστολή ξεφυγε απ' το φάκελλο κι' έπεσε πρός στα πόδια του.

Έσκυψε να την πάρη κι' έρριξε μηχανικά μιά ματιά στην έπιγραφή της, ή όποια έγραφε:

«Πρός τον άιδεισιμώτατον πατέρα Κλαύδιον Ξαθέριον. Άνάκτορον Μπρινιόλε. ΓΕΝΟΥΑΝ—ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ.

Έπίσης άπάνω στο φάκελλο ύπήρχε γραμμένη ή εξής έπεξηγηματική σημείωσις για τον Αντώνιο:

«Ο πάτερ Ξαθέριος μένει στην παλιά θερνή Σχολή των Ίησουϊτών, στο προάστειο Άλμπάρο. Μην άμείλησης να του πäs αυτή την επιστολή άν προφταίνης.

«Όστε ο πάτερ Ξαθέριος ήταν στη Γένοια;

«Ό! το παρελθόν έπαιρνε τώρα την έκδίκησή του... Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που δεν τον είχα άλλοιγιστή καθόλου;

Τού είχε γράψει στη Νεάπολι την τελευταία του επιστολή, όταν ήταν άκόμα παιδί, πρίν από χρόνια και είχε άφήσει άναπάντητη την τελευταία επιστολή που του είχε στείλει ο ιερέυς.

Η καρδιά του τον κατηγορούσε τώρα γι' αυτό... Έπρεπε σ' αλήθεια να του είχε γράψει...

Ο Αντώνιο δυσανασχέτησε με τις σκέψεις αυτές... Ό! αυτό το μπαούλο πόσα πράγματα είχε, σε πόσες έννοιες τον έβαζε!

Τέλος πάντων, θα προσπαθούσε να δη τον πάτερ Ξαθέριο...

Καί, άποφασιστικά, κλείδωσε το μπαούλο, φόρεσε το καπέλλο του και άνέθηκε στη γέφυρα. Ο πλοίαρχος Ζόρχαμ, ο όποιος τον περίμενε εκεί, τον κύταξε προσεχτικά και του είπε καθώς κατέβαιναν στη θάρκα γελώντας:

—Ο δεύτερος πλοίαρχος δεν κάνει ποτέ τον καπετάνιο του να περιμένη.

Η θάρκα διέσχισε γρήγορα το παλαιό ήμικυκλικό και γεμάτο καρόβια λιμάνι της Γένουας.

Ο Αντώνιο, ύψώνοντας τά μάτια του, είδε την τραχωμή γαλλική σημαία να κυματίζει στο φρούριο της πέλειως.

«Χχοι σαλπίζων έφταναν ως αυτός.

Όταν άποθιβάστηκαν στην Πόρτα Σαντέρας, άναγκάστηκαν να περιμένουν τέσσερες θανάσιμες ώρες ως ό-

που οι Γάλλοι αξιωματικοί του λιμανιού να τελειώσουν την εξέταση των χαρτιών τους και τις ενοχλητικές ερωτήσεις, τις όποιες ο Αντώνιο μετέφραζε στον πλοίαρχο.

Δέν ήταν εύκολο να πείσουν τις στρατιωτικές αρχές ότι το πλοίο τους, άν και οδότερο, δεν άποτελούσε κανή λη λεία. Οι Γάλλοι το έπισκέφθηκαν και θεσάώθησαν πώς ήταν άδείο. Αυτή ή πιστοποίηση φάνηκε σαν να τους άπογοήτευσε... Και με θλίψη τους υπέγραψαν το γασιτιά του πλοίαρχου και του έπέτρεψαν να φορτώσω λάδι.

Έτσι αυτός κι' ο Αντώνιο μπόρεσαν να προχωρήσουν στην πόλι.

Η Γένοια ήταν μιά μυρμηκιά μικρών δρόμων που

δαίβαλιν, όπου ύψωνόντουσαν μεγάλα σπίατα άκανόνισα και χτισμένα πρός όλες τις διευθύνσεις. Υγρασία και σκία έπικρατούσε διαρκώς σ' αυτούς, όπως στο θάθος ενός πηγαδιού. Κι' ή πέτρες άκόμα φαίνόντουσαν άσπιες. Μυρωδιά που έμοιαζε με παλινού τυριού τυλιγμένου σε τομαρι, έπικρατούσε παντού.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι νήπια μισόγυμνα και γυναίκες που είχαν στα κεφάλια τους καλάθια με ψάρια ή μπόγους με βρώμικα άσπρόρροχα.

Στρατιώτες κυκλοφορούσαν θαιρεία, έδώ κι' εκεί, με σκοπούς κάθε άλλο παρ ά στρατιωτικούς και άνάμεσα σε τέσσερες διαβάτες, ο ένας τουλάχιστον ήταν κληρικός με άπαισιο παρουσιαστικό και κουρελλιασμένα ρούχα.

Γενικά, ή έντύπωση από τη Γένοια ήταν τόσο άποκαρδιωτική, ώστε ο Αντώνιο, δυσκολευόταν να πιστέψη, ότι θρίσκόταν στην ώραία πόλι που είχε δη το πρωϊ από το πλοίο, ανάμεσα στους καταπράσινους λόφους.

Πέρασαν κάτω από άτελείωτες άψίδες που ή ύγρασία κι' ο καιρός τις είχαν μαυρίσει κι' όπου διάφοροι μικροπωλητά είχαν έγκαταστήσει τους πάγκους των στη σειρά.

Η ποσότης του λαδιού που ο πλοίαρχος Ζόρχαμ ήθελε ν' άγοράση, ήταν μεγάλη και τά παζάρια θάστηξαν ως το μεσημέρι, και πέρα, ενώ ο Αντώνιο έκανε πάντα τόν διερμηνέα. Όταν τέλος ή συμφωνία έκλεισε, χρειάστηκαν άκόμα μιά-δυο ώρες ως ότου να θρεθούν κάρρα, να φορτωθούν σ' αυτά τά θαρέλια του λαδιού και να τά μεταφέρουν στο λιμάνι και από εκεί στο καράβι.

Ο πλοίαρχος Ζόρχαμ ήθελε άκόμα ν' άγοράση μάρμαρο ως έρμα και να το μεταπωλήση στην Αθήνα όπου ύπήρχε μεγάλη έλλειψη, για να το χρησιμοποιήσουν στην κατασκευή τάφων. Έκτός από το μάρμαρο, θ' άγοράζε άκόμα και άγάλματα άγίων, άγγέλων, μαντόνες κτλ. και θα γέμιζε μ' αυτά όλες τις άδειανές καμπίνες του καραβιού. Η τελευταία αυτή άγορά ήταν ή «μεγάλη του έμπνευσις», καθώς έλεγε. Κάποτε που είχε έπισκεφθή τις έκκλησίες της Αθήνας, όχι από εύλάβεια, αλλά από άπλη περιέργεια, — γιατί αυτός ήταν καλός προτεστάντης,—είχε δη πόσο άδειανές ήταν από «ειδωλα» όπως άποκαλούσε αυτός τά άγάλματα των άγίων.

«Αν λοιπόν μετέφερε μιά μεγάλη ποσότητα απ' αυτά, θα γινότουσαν όχι μόνο άνάρπαστα, αλλά και θα πουλιώντουσαν σε πρώτης τάξεως τιμή.

Όταν ο πλοίαρχος Ζόρχαμ τελείωσε τις άγορές του, γύρισε πρός τον Αντώνιο, του είπε:

—Έλατε, κύριε, πάμε να φάμε και να πιούμε... Δεν χωρεί άντίρρησης... Διαταγή του πλοίαρχου!

Ο Αντώνιο έπεδοκίμασε την ιδέα του γιατί φοβόταν μήπως γυρίσουν χωρίς στο πλοίο και δεν προφθάση να δη τον πάτερ Ξαθέριο.

Γευμάτισαν σ' ένα ξενοδοχείο ανάμεσα σε συντροφίες πολυθρόνες Γάλλων. Ο πλοίαρχος Ζόρχαμ, που δεν είχε πειά την αύχλό του να τον έπιθλήπη, έφαγε κι' ήπιε έναν περιδρομο. Κατόπιν δέχθηκε ευχαρίστως την πρόταση του Αντώνιο να πάνε να έπισκεφθούν τον πάτερ Ξαθέριο, υπό τόν όρον ότι κατόπιν θα έτρωγαν και θα ήπιαν πάλι, και θα γύριζαν στο πλοίο ή το ίδιο θράδυ ή την άλλη μέρα το πρωϊ.

Τράβηξαν λοιπόν κατά τά περίχωρα. Μά σε όσα πανδοχεία συναντούσαν στον δρόμο τους, ο πλοίαρχος σταματούσε κι' έπινε. Στο τελευταίο πανδοχείο που σταμάτησαν, ο ύπνος έκλεινε πειά τά θλέφαρά του και το κεφάλι του κουνιόταν δεξιά κι' άριστερά.

Νοιώθοντας τον έαυτό του άνίκανο να κάνη έστω κι' ένα έγμα περισσότερο, είπε στον Αντώνιο:

—Έγώ θα μείνω έδώ, ενώ σεις θα πάτε να έπισκεφθήτε τόν φιλο σας. Θα μου θρούν ένα κρεβάτι και θα κοιμηθώ. Μά μην ξεχάσετε νάρηθήτε να με πάρετε, όποια ώρα κι' άν ξαναγυρίσετε... Αυτό είναι διαταγή, μίστερ!... Μη μ' έγκαταλείψετε, άγαπητέ μου δεύτερε!... έπρόσθεσε μ' άγωνία. Ξέρετε ότι δεν μπορώ να τά θγάλω πέρα με την καταραμένη γλώσσα τους.

Ο Αντώνιο τόν καθούσχεσε λέγοντας πώς θα πήγαινε να τόν πάρη όποια ώρα κι' άν γύριζε κι' έφυγε!...

Ήταν νύχτα πειά, όταν ο Αντώνιο έφθασε πρός στον ψηλόν μανδρότυχο που περιέβαλλε τους άπεράντους κήπους του άνακτόρου Μπρινιόλε. Το λαμπρό αυτό μέγαρο χρσίομευε άλλοτε ως σχολή των Ίησουϊτών, μά από τότε που είχε καταργηθή το τάγμα του, έμενε έγκαταλειμμένο.

Το άμάξι του όποίου έπέβαινε ο Αντώνιο διέσχισε την

άνοιχτή καγκελλόπορτα και πήγε και σταμάτησε πρός στο μέγαρο που φαινόταν έντελώς έρημο. Ο Αντώνιο άνέθηκε μιά πλατεία μαρμαρίνη σκάλα, πέρασε μιά πόρτα άνοιχτή κι' αυτή και θρέθηκε σ' έναν αντίθάλαμο βαθύ σαν πηγάδι.

Ψυχή δεν φαινόταν!... Ο Αντώνιο δεν ήξερε άν έπρέπει να μείνη ή να φύγη, όταν έξαφνα έφθασαν στ' αυτιά του γλυκές ήχοι άρπας που τούς συνώδευε μιά μελωδική γυναικεία φωνή.

Οι ήχοι της άρπας έρχόντουσαν από μιά κλειστή πόρτα του διαδρόμου, πάνω απ' την όποια έθγαιναν μερικές άχτίνες φωτός.

Ο Αντώνιο πλησίασε, χτύπησε την πόρτα, μά κανένας δεν του απάντησε.

Συγχρόνως όμως σταμάτησε ή μουσική και το φως έσβυσε.

Ο Αντώνιο χτύπησε πάλι, μά και πάλι ή ίδια σιωπή. Τέλος έπειτα από μιά στιγμή μιά φωνή παράδοξη και γλυκεία άκούστηκε πίσω απ' την πόρτα:

—Δέν είμαι στο σπίτι μου... Έχω φύγει πρίν από χρόνια. Αφήστε με ήσυχη!

—Κυρία, απάντησε ο Αντώνιο, δεν είμαι ληστής και δεν έχω σκοπό να σας άνησυχώσω. Αναζητώ έναν ιερέα, τόν πάτερ Ξαθέριο... Μήπως τόν ξέρετε;

Περιμενε με άγωνία, μά καμμία απάντησις δεν έφθασε από μέσα.

Μερικές στιγμές πέρασαν.

Ο Αντώνιο χτύπησε πάλι, μά αυτήν τη φορά μ' άνυπομονησία.

Τότε ή γυναικεία φωνή του απάντησε με τόνο κουρασμένο:

—Πρέπει να τόν φωνάξετε στην αυλή... Φωνάχτε δυνατά γιατί μου φαίνεται πώς άρχισε να γίνεται λίγο κουφός. Δεν προσέχει πειά τη μουσική μου.

Αυτό ήταν όλο. Έπειτα το φως ξαναφάνηκε και ή μουσική ξανάρχισε.

Ο Αντώνιο έκανε μεταβολή και διευθύνθηκε πρός την αυλή της θύλλας, στην όποια και κατέθηκε.

—Πάτερ Ξαθέριε!... Πάρτερ Ξαθέριε!... άρχισε να φωνάζη...

—Τί είναι, τέκνον μου; άκούστηκε τόμ μιά φωνή από πίσω του, μιά φωνή πολύ γνώριμη...

Ο Αντώνιο γύρισε και είδε πίσω του τη λεπτή σιλουέττα ενός ιερέως. Στο φως του φεγγαριού άναγνώρισε τά χαρακτηριστικά του κι' άμέσως νόμισε πώς είχε ξαναγυρίσει πολλά χρόνια πίσω...

Νόμιζε πώς ξαναθρίσκόταν στην αυλή του μοναστηριού του θείου Βρέφους.

Οι δυο άντρες κυτάχτηκαν με προσοχή.

—Πάτερ μου, είναι δυνατόν να μη με άναγνωρίζετε; είπε τέλος ο Αντώνιο.

—Αντώνιο, τέκνον μου, τέκνον μου! φώναξε ο πάτερ Ξαθέριος. Ο έρχομός σου μου προκαλεί άπόψε την ίδια χαρά που θα μου προκαλούσε ή εμφάνισις ενός άρχαγγέλου... Από πού έρχεσαι;

Προχώρησε, έβαλε τά χέρια τους στους ώμους του Αντώνιο και ύψωσε το κεφάλι του πρός αυτόν.

—Είχα συνηθίσει να ακύβω για να σε κυτάξω! ψιθύρισε. Ήσουν παιδάκι τότε... θυμάσαι;

Ο Αντώνιο ένοιωσε τά γράτεια στα τρεμάμενα χέρια του ιερέως. Ένα αίσθημα όκτου τόν κυρίευσε. Στενοχωρημένος, ψιθύρισε:

—Έχω μιά επιστολή του κ. Μπονιφάτερ για σας...

Ο πάτερ Ξαθέριος άρχισε να γελάη:

—Μήπως ο κ. Μπονιφάτερ, είπε, θέλη να σε συστήση σε μένα με την επιστολή του αυτή; Αυτό έλεπε!...

Και παίρνοντας τόν Αντώνιο απ' το μπράτσο, τόν ώδήγησε μέσα από έναν δάβαλο σκοτεινών διαδρόμων.

Στάθηκαν τέλος πρός σε μιά πόρτα, την όποια ο πάτερ Ξαθέριος άνοιξε χωρίς διαταγή. Μπήκαν μέσα σ' ένα δωμάτιο άπλό και άπείρητο, το δωμάτιο του ιερέως.

—Θυμάσαι την παλαιά μου κάμαρη, Αντώνιο;

—Μοι φαίνεται ότι θρίσκομαι και πάλι σ' αυτή, απάντησε ο νέος.

—Νά μερικά από τά παλαιά βιβλία σου, είπε ο ιερέας χαϊδεύοντας μερικά δεμένα βιβλία σ' ένα ράφι. Μά δέκα χρόνια πέρασαν από τότε... μιά δολέπλη ζωή...

«Και τώρα μίλησέ μου για τόν έαυτό σου... Πές τα μου όλα... όλα...

(Ακολουθεί)

Ο ΑΥΓΙΑΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

ΕΙΝΑΙ γνωστό πειά ότι όλες ή κυβερνήσεις στέλνουν τις πιο έμπιστευτικές των οδηγίες και διαταγές, στους αντιπροσώπους των στο έξωτερικό, σε κρυπτογραφημένα έγγραφα και τηλεγραφήματα. Όπως ήταν έπόμενο, από των αρχαιότατων χρόνων γίνεται τρομερή πάλη μεταξύ εκείνων που συντάσσουν τα κρυπτογραφήματα και εκείνων που προσπαθούν να τα διαβάσουν! Και ο αγών θα συνεχίζεται έπ' άπειρον, γιατί μόλις οι έφευρέται των μυστικών κωδικών ανακαλύψουν κανένα συνδυασμό απορρήτου αλληλογραφίας, οι ενδιαφερόμενοι στρώνονται άμέσως στη δουλειά για να μάθουν και τον νέο αυτόν μηχανισμό. Καταλα-

Τ' αρχαιότερα κρυπτογραφήματα που γνωρίζουμε, προέρχονται από τον Ίούλιο Καίσαρα.

Ο μέγας Ρωμαίος αυτοκράτωρ, όταν έπρόκειτο να έπιχειρήση καμιά έπίθεση, έστελνε στους στρατηγούς του κρυπτογραφημένες τις διαταγές του. Αί μέθοδοι που μεταχειριζότανε δεν διέφεραν και πολύ από τις σημερινές. Είχε, για κάθε στρατηγό του, και ειδικό κρυπτογραφικό κώδικα που άλλαζε κάθε τόσο, για να μην μπορεί ο έχθρος να μάθι τον μηχανισμό του.

Και σήμερα ακόμα, στην μεγάλη σχολή κατασκοπείας που λειτουργεί στην Ίντελλιτζενς Σέρβις, οι καθηγητές δίνουν στους μαθητές διάφορες κρυπτογραφημένες διαταγές του Ίούλιου Καίσαρος, που διασώθηκαν μέχρι σήμερα, για να τις αποκρυπτογραφήσουν. Έννοείται, ότι, στο κεφάλαιο αυτό έχουν πραγματοποιηθή μεγάλοι πρόοδοι. Άλλα και ή ανάγκη των μυστικών κωδικών του Ρωμαίου αυτοκράτορος αποτελεί πάντοτε εξαίρετη πνευματική άσκηση.

Στον μεσαίωνα, δεν μεταχειριζόντουσαν και πολύ τους αριθμούς, αλλά μάλλον αλληγορικούς τύπους. Το σύστημα αυτό δεν καταργήθηκε σήμερα. Πολλοί το χρησιμοποιούν ως μέσον αλληλογραφίας.

Κατά την διάρκεια του πολέμου, έπεσε στα χέρια των πρακτόρων της Ίντελλιτζενς Σέρβις μια κάρτα που περιείχε τα εξής άθωα λόγια:

«Έλπίζω ότι ο Κάρολος θα είναι καλά στην ύγεια του και ότι θα έφυγε από το σαντόριο. Έξ' άλλου, είμαι θέλαιο ότι οι γιατροί δεν θα του έβρισκαν τίποτα το σοβαρό!»

Μά ή κάρτα αυτή άμυθύνετο σ'έναν ύποπτο. Δεν ή-πληρχε, λοιπόν, καμιά άμφιβολία, ότι κάτω άπ' τ' άσήμαντα και κοινά λόγια της θα ύπεκρύπτετο κάποιο νόημα. Και οι Άγγλοι κατάσκοποι δεν άργησαν να καταλάβουν πως έπρεπε να διαβάσουν την κάρτα:

«Έλπίζω ότι θ' άφισαν τον Κάρολο έλεύθερο και ότι ή άστυνομία δεν θα έβρι-κε τίποτα το ύ-

ποπτο στο σπίτι του!»

Περίφημος ύπήρξε ο κρυπτογραφικός κώδις που κατέστρωσε ο ίδιος ο Ναπολέων, ο ιδρυτής της συγχρόνου κατασκοπείας. Το σύστημα αυτό το κατέστρωσε άπ' την αρχή ως το τέλος ο ίδιος ο αυτοκράτωρ. Ή άλήθεια είναι ότι τον άπασχόλησε πολύν καιρό, κατάρθωσε άμεσα να δημιουργήση ένα πραγματικό άριστούργημα μυστικού κώδικος.

Πέντε δλόκληρα χρόνια προσπαθούσαν οι έχθροι της Γαλλίας να μάθουν το μυστικό του. Μά του κάκου. Και μονάχα στα 1813 κατάρθωσαν οι Ρώσοι να τον άποκρυπτογραφήσουν. Πολλοί ιστορικοί διατείνονται ότι ο-

λες ή ήττες που ύπέστη ο Ναπολέων, από την έποχή της έστρατείας της Ρωσίας, άφείλοντο στο ότι ο έχθρος έλάσωνε γνώσι όλων των μυστικών όδηγιών που έστελνε στους στρατηγούς του.

Ύστερ' από εξήντα χρόνια οι Ρώσοι κατάρθωσαν να διαβάσουν εύχερέστατα όλες τις κρυπτογραφημένες διαταγές του Ναπολέοντος Γ', γιατί έχαν ανακαλύψει τον μηχανισμό του γαλλικού κώδικος. Είπαμε παραπάνω, ότι το σύστημα του Μεγάλου Κορσικανού παρέμεινε άπαραβίαστο πέντε δλόκληρα χρόνια. Αυτό είναι μια μοναδική εξαίρεση. Σήμερα, κανείς κώδις δεν ύπορεί να χρησιμοποιηθή τόσο πολύ. Ποτέν' αλλάζι το ύλλάχιστον μία φορά τον χρόνο, — χωρίς να λογαριάσουμε, ότι, συχνά, μία ένη ενδιαφερομένη δύναμις, έκαγοράζει το μυστικό του διαμέ-

ρες ύστερ' από τον καταρτισμό του, όποτε ο κώδις αυτός άρριστεύεται για κείνους που τον συντάζουν.

Κατά την διάρκεια του Πανευρωπαϊκού πολέμου, οι κατάσκοποι όλων των δυνάμεων έδωσαν μεταξύ τους μία σιωπηλή, ύπερ-λη, αλλά και σκληρή μάχη για την άποκρυπτογραφήσι των μυστικών κωδικών.

Τον Οκτώβριο του 1914, ο κόμης Τσέρνιν, πρεσβευτής τότε της Αυστροουγγαρίας στο Βουκουρέστι, έχασε ένα χαρτοφύλακα που περιείχε πολλά σπουδαία έγγραφα, μεταξύ των οποίων και τον μυστικό κώδικα της διπλωματικής αλληλογραφίας. Ο χαρτοφύλαξ αυτός άνευρέθη σχεδόν άμέσως. Άλλ' ο κόμης Τσέρνιν, θέλοντας να τιμωρήσιν έαυτό του για την έπιπολαύση των παραίτησίν του. Έκείνος άρνήθηκε να την κάμη δεκτή, έπειδή ο διπλωμάτης αυτός είχε προσφέρει ως τότε μεγάλα ύπηρεσίας στην πατρίδα του.

Μετά την κατάληψη του Βουκουρεστίου από τις Κεντρικές Δυνάμεις, οι Αυστριακοί, κάνοντας έρευνα στην σοφίτα της έπαύλειος του Πρωθυπουργού Βρανάου, έβρκαν φωτογραφημένα όλα τα έγγραφα που περιείχονταν στον χαρτοφύλακα του κόμητος Τσέρνιν. Και μεταξύ αυτών ήταν και ο έπίσημος αυστριακός κρυπτογραφικός κώδις!

Χάρις στο πολύτιμο αυτό ντοκουμέντο, οι Ρουμάνοι έγνώριζαν έπ' άπ' τα 1914 έως τα 1917 όλες τις διαταγές (Συνέχεια στή σελίδα 66)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΑ

ΠΟΗΝΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

— Έσύ, γέρο, άπάντη-

σε ο Τόμ, να μη μιλάς, γιατί δεν ξέρεις τίποτε... Νάχης μόνο το νού σου, γιατί θά κλέψι κι' έσένα, όπως έκλεψε τόσους και τόσους, όπως θέλησε να κλέψι και το λαχάγ μου στο Μονακό... Αυτή κι' ο άντρας της μου πήραν τα λεφτά... Ρώτησε τον μίστερ πόλισμαν από δω... Ρώτησε τη μίσις Πλαντάρ... Ά! Θεέ μου! Θά γελάσω πολύ όταν σε κλέψι και έσένα, γέρο ξεμυαλισμένε!

Ο έντιμος Μπερνάρ αισθανόταν τον έαυτό του άσχημα μέσα στο διεφθαρμένο αυτό περιβάλλον... Μά μία θαθεία χαρά τον πλημμύριζε με την έλπίδα ότι ή συνένοχος της κλοπής της Τραπεζής της Γαλλίας, ήταν ή γυναίκα που είχε πλάι του.

— Ω! Έλεγε από μέσα του. Πόσο εύτυχημένος θά γίνη ο μαρκήσιος ντε Μονφόρ Κεραντέκ, όταν θά λάβη την έπιστολή μου στην όποια θά του γράφω: «Την κρατάω έπί τέλους!»

Μά ήταν τάχα αυτή; Πρόβλημα... Και την κρατούσε πραγματικά;

— Όχι, όχι ακόμα. Γιατί καθώς έκείνη τη στιγμή, ο Μπερνάρ κύτταξε πλάι του, είδε την καρέκλα της Μαγκαλι άδειαν... Έρριξε μία γρήγορη ματιά γύρω του στη σάλα... Η Μαγκαλι δεν φαινόταν πουθενά... Εχε εξαφανιστή, ενώ αυτός κουβέντιαζε με τον μαύρο...

Ο Μπερνάρ πετάχτηκε τότε έπάνω και φώναξε στον Κάρινγκτον:

— Έ, κύριε!.. Έφυγε!.. Δεν την είδατε!.. Μας το έσκασε...

— Μην άδουχηγίτε, το άπάντησε ο Κάρινγκτον άτάραχος. Ξέρω πως θά την ξαναβρώ!

Η Μαγκαλι, τρομαγμένη άπ' τη σκηνή που είχε διαδραματιστή, μόλις δγίκε έξω, μήκε σ' ένα άμάξι κι' έδωσε στον άμαξά μία τυχαία διεύθυνσι. Άφού έκανε δυό μίλια περίπου, θέσαιη ότι δεν την είχαν παρακολουθήσει, στάθηκε μπρός σ' ένα ταχυδρομικό γραφείο, μήκε μέσα κι' έγραψε μία έπιστολή. Την έκλεισε κατόπιν σ' ένα φάκελλο, φώναξε ένα μικρό λούστρο και του την έδωσε να την πάι στο μέγαρο του λόρδου Κλάρενς.

Η έπιστολή της έγραφε τά εξής:

«Άγαπητέ μου λόρδε,

»Γιγίκατε τόσο κύριος της καρδιάς μου και όλω μου τού είναι, ώστε δεν περνάει ούτε στιγμή που να μη σας σκεφθώ. Γι' αυτό δε το λόγο θεωρώ τα συμφέροντά σας ως δικά μου.

»Δεν ξεχνάω λοιπόν όσα μου είπατε κατά την αλησμόνητη νύχτα που περάσαμε μαζί για τούς φόβους που έχετε μήπως σας άποκληρώση ο λόρδος Χάρτφορντ. Γι' αυτό σπεύδα να σας γράψω και να σας συστήσω να προφυλαγίτε άπ' τούς έχθρους σας, οι όποιοι ένδέχεται να θέλουν να διηγήθουν στο θείο σας την ιστορία της δυστυχισμένης μίσις Σπίτφιλντ, πράγμα που άσφαλώς θά τον έπειθε να σας άποκληρώση.

»Ενας από τούς έχθρους σας άσ' αυτούς, ο πιο επικίνδυνος ίσως, είναι ο Τζών Σπίτφιλντ. Γι' αυτό μετρήστε του

είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα για να σωπάση. Άποφείγετε όμως να τού δώσετε ος τοέκ, γιατί ένα τοέκ θά μπορούσε να χρησιμεύση άργότερα ως άπόδειξις εναντίον σας.

»Ωρεθούάρ, άγαπημένο μου.

»Θά σας περιμένω το θράδυ στο μέρος που συμφωνήσαμε.

Η ΜΑΘΙΛΔΗ ΣΑΣΣ.

Ο Κλάρενς διάβασε το γράμμα αυτό το άπόγευμα, όταν γύρισε στο σπίτι του, άφού γευμάτισε στη λέσχη του. Ήταν πολύ κακόκεφος, γιατί είχε παίξει με τον λόρδο Χουτνισον κι' είχε χάσει διακόσες λίρες, τις δ-ποίες, έπειδή δεν είχε να τού τις πληρώση άμέσως, έπρεπε να τού τις δώση έντός είκοσιτεσσάρων ώρων.

Είχε θέσαιη τις είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα που δα-νειότηκε από τον τοκογλύφο, μά αυτές έπρεπε να της δώση στον Τζών Σπίτφιλντ... Για μία άτυχμή, σκέφτηκε να ξαναγυρίση στη λέσχη του και να πάη να τις παίξη κ' αυτές, μά ο φόβος τον κράτησε... Άποφάσισε λοιπόν να ντυθή και να πάη να συναντήση τη Μαγκαλι στο ραντεβού που τού είχε δώσει.

Το ραντεβού αυτό ήταν στο «Καφέ-Μονικό», ένα άπό τα μεγάλα καςοπολιτικά κέντρα της Λονδίνου... Μά τώρα ή Μαγκαλι έπειτ' από τη σκηνή του εστιατορίου Πλαντάρ, φοβόταν να παρουσιαστή εκεί, από φόβο μήπως συναντήση τον Μπερνάρ ή τον Κάρινγκτον... Έ-τρεμε μήπως την αναζητούσαν... μήπως έψαχναν να τη θρούν...

Ά! αυτός ο Μπερνάρ! Έπρεπε ν' άπαλλαγί άπ' αυτόν με κάθε τρόπο... Έπρεπε να τον εξαφανίση, όπως είχε εξαφανίσει και τον άλλον, τον Ζάν - Φρανσουά Άρνόλντ...

Η φρόνησι της έπέβαλλε να φύγη να εξαφανιστή πο-σωρινώς για να ξαναγυρίση άργότερα... Μά για να φύ-γη, χρειαζόντουσαν χρήματα... Και πού θά πήγαινε;

Όπου κι' άν πήγαινε, ο Μπερνάρ θά την ακολουθού-σε... Μά είχε θέσαιη πειά αυτόν τον ήλιόλο δολοφόνο, με τον όποιο κανένας άλλος θεομός δεν ή συνέδεε, έ-κτός από τη συνειδή... στο έγκλημα... Πως να σπάση αυτή την ήθική αλυσίδα που έδεσε τα χέρια και των δυό τούς, τα θουτηγμένα στο αίμα... Δεν ύπήρχε παρά ένας τρόπος: να σπάση τον συνεταιρισμό με τον θάνατο του συνενόχου...

Ο θάνατος! Αυτή ή σκέψις μήκε και ένκαταστάθη-κε μέσ' στο μυαλό της Μαγκαλι, ή όποια άπορούσε τώ-ρα πως δεν την είχε κάνει πρωτήτερα... Έπρεπε να ξε-κάνη τον Μπονιέμορ!

Μά ή ώρα περνούσε... Η Μαγκαλι κύτταζε το ρολόι της, το δώρα του λόρδου Κλάρενς.

Είπαμε παραπάνω ότι έστάσε να πάη στο «Καφέ-Μονικό», όπου φοβόταν μήπως συναντήση τον Κάρινγκτον ή τον Μπερνάρ. Σκέφτηκε ότι άν ο Κλάρενς δεν την εύρισκε εκεί θά πήγαινε κατ' ευθείαν στη λέσχη του για να δοκιμάση με τις είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα που είχε στην τάση του και που προφρόζόντουσαν για τον Τζών Σπίτφιλντ, την τύχη του.

Αυτό ήταν θέσαιη. Η Μαγκαλι ήξερε πολύ καλά τούς παίκτες, γιατί είχε γνωρίσει πολλούς στο Μόντε-Κάρλο και γιατί είχε παρασυρθή άλλοτε κι' αυτή από το πάθος του παιγνιδιού.

Πήρε λοιπόν ένα άμάξι και το σταμάτησε μπρός στην είσοδο της λέσχης, όπου πήγε ο Κλάρενς. Έκει, ή Μα-

«καλί μέσ' απ' τὸ δῆμα, κύτταζε προσεχτικὰ τὴν πόρτα τῆς λέσχης, περιμένοντας τὴν ἐμφάνισι τοῦ Κλάρενς. Ὁ Κλάρενς ἐν τῇ μεταξύ εἶχε πάει στὸ «Καφέ-Μονικό», μὰ, μὴ θλέποντας πούθενά τὴν Μαγκαλί, δὲν περιμένε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά... Σὰν γνήσιος "Αγγλος, μὴ δικαιολογώντας τὴν ἀπουσία της, σηκώθηκε κι' ἔφυγε, διευθυνόμενος πρὸς τὴ λέσχη τοῦ.

Μὰ, καθὼς ἔφτανε σ' αὐτὴ, ἄκουσε μιὰ φωνὴ γυναικεία νὰ τοῦ φωνάξῃ ἀπὸ ἐν' ἀμάξι:

—Μιλὸρδε!... Μιλὸρδε!

Ὁ Κλάρενς πλησίασε καί, θλέποντας τὴν Μαγκαλί, μουρμούρισε λίγο πεισιμαυμένος:

— «Αἱ σείς εἶστε; Πῶς βρισκόσαστε ἐδῶ;... Δὲν σὰς περίμενα πειά... Δὲν εἶχαμε δώσει ἐδῶ ραντεβού...

— Ἐχετε δίκιο, μὰ σκέφτηκα ὅτι ἴσως ξεχάσατε νὰ σταθῇτε μπρὸς στὸ «Καφέ-Μονικό» καί, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια ἤρθα καὶ σὰς περίμενα ἐδῶ...

— «Ἐνας τζέντλεμαν δὲν ξεχνάει ποτὲ τὰ ραντεβού του...

— Ἐλάτε!... Ἐλάτε!... Μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ ὕφος...

Ἦρθα ἐδῶ ἐπίτηδες γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω νὰ χάσετε τὰ χρήματά σας... Πήρατε τίς χίλιες λίρες;

— Ὁχι χωρὶς κόπο...

— Δὲν πετυχαίνει κανεὶς τίποτε χωρὶς κόπο... Ἐρχόσαστε ὅμως ἐδῶ γιὰ νὰ παίξετε τὰ χρήματα αὐτά πού δὲν σὰς ἀνήκουν... Ἐνας τζέντλεμαν δὲν κάνει ποτὲ τέτοια πράγματα...

— Ὡ! μὰ τὸ ξέρετε λοιπὸν, μικρούλα μου, ὅτι εἶστε ἕνας τύραννος;...

Ἡ Μαγκαλί εἶχε κατεβῇ ἐν τῇ μεταξύ απ' τὸ ἀμάξι της, καί, καθὼς κουδέντιαζαν, προχωροῦσαν πρὸς τὴ γειτονικὴ πλατεῖα.

— Λοιπὸν, μιλὸρδε, εἶπε ἡ Μαγκαλί, δὲν θὰ πάτε στὴ λέσχη σας...

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε σείς, δὲν πηγαίνω...

— Νά, ἐν' ἀμάξι... Ἄς τὸ πάρουμε κι' ἄς πᾶμε στὸ σπίτι τοῦ Τζὼν Σπίτφιλντ γιὰ νὰ τὸν πληρώσετε...

— Ἀνεβήτε, ὦραία μου. Δόστε τὴ διεύθυνσι καὶ δρόμο!

XXVII

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ διαδρομὴ γίνετο σιωπηλή, μολοντί ἡ Μαγκαλί ἔκανε δυὸ - τρεῖς ἀπόπειρες γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἐρωτικὴ συζήτησι μὲ τὸν Κλάρενς.

Ὁ λόρδος φαινόταν θυσιζόμενος σὲ σκέψεις... Μνησικακοῦσε ἐναντίον τῆς συντροφισσῆς του, ἡ ὁποία τὸν ὑποχρέωνε νὰ ἐξοφλῇ ἕνα χρέος... Τί ἀνακατευόταν αὐτὴ!... Ἡ διαγωγή της τοῦ φαινόταν ἀκατανόητη...

Ἐν τῇ μεταξύ, τὸ ἀμάξι κυλοῦσε πάντοτε... Ὁ Τζὼν Σπίτφιλντ κατοικοῦσε στὴν ἀκρὴ τοῦ προαστείου Φουλχαμ. Οὔτε ὁ Κλάρενς, οὔτε ἡ Μαγκαλί ἤξεραν τὴ γωνία αὐτὴ τοῦ Λονδίνου καὶ ὁ ἀμαξίας ἀναγκάστηκε πολλὰς φορὲς νὰ ρωτήσῃ διαφόρους συναδέλφους του μὲ τοὺς ὁποίους διασταυροῦνταν στὸ δρόμο.

Τέλος μπήκαν στὴν ὁδὸ Βατερλώ, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Τζὼν Σπίτφιλντ.

— Ἐ, λοιπὸν, ρώτησε ὁ Κλάρενς, προβάλλοντας τὸ κεφάλι του στὸ παράθυρο τοῦ ἀμαξιοῦ. Φτάσαμε στὸν ἀριθμὸ 75;...

— Εἵμαστε ἀκόμα στὸν ἀριθμὸ 20, ἐξοχώτατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀμαξίας. Μὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ προχωρήσουμε, γιὰτὶ ὁ δρομῆκος εἶναι φραγμένος...

— Φραγμένος ἀπὸ τί;

— Κάποιος μικροπωλητής, μεθυμένος οἶγουρα, παράτησε τὸ καρροτσάκι του στὴν μέση τοῦ δρόμου... Ἄ, νά τον! Εἶναι σωριασμένος κατὰ τῆς, πλάι στὸ ἀμάξι...

Ὁ ἀμαξίας κατέβηκε καὶ πῆγε σκοτώνοντας τὸν ἄνθρωπο πού ἦταν σωριασμένος στὸ λιθόστρωτο.

— Ἐ, φίλε μου!... τοῦ φώναξε. Τὴ κάνεις αὐτοῦ; Σήκω καὶ τράβηξε ἀπ' τὴ μέση τοῦ δρόμου τὸ κάρρ σου...

Ὁ ἄλλος τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα ἀκατανόητο μούγγισμα:

— Εἶναι τὸ φύλα στὸ μεθύσι! μουρμούρισε ὁ ἀμαξίας. Θὰ προσπαθῶ νὰ τραβήξω μόνος μου τὸ καρρο...

τοῦ...

— Εἶναι περιττὸν εἶπε ὁ Κλάρενς. Εἵμαστε στὸν ἀριθμὸ 20, εἶπε... Τὸ 75 δὲν θὰ εἶναι μακριά... Θὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια ὡς ἐκεῖ.

Ὁ Κλάρενς πλήρωσε γενναϊοῦρα τὸν ἀμαξία, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε στὴ θέσι του, ἔστριψε τὸ ἀμάξι τοῦ κι' ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας.

— Ἐλα, πᾶμε, ἀγαπητὴ μου, εἶπε ὁ λόρδος στὴ Μαγκαλί, ἡ ὁποία εἶχε σταθῇ γιὰ νὰ δῇ τὸν μεθυμένο πού ἦταν σωριασμένος κατὰ τῆς.

— Τὸν δυστυχισμένο! εἶπε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μείνῃ ἐδῶ... Μπορεῖ νὰ πεθάνῃ...

— Λίγο μὲ νοιάζει...

— Ὡ! Μιλὸρδε! Μιλὸρδε! Εἶστε πολὺ σκληροί!

Ἡ Μαγκαλί ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, γιὰτὶ ἤθελε νὰ κινή τὸν Κλάρενς νὰ πιστέψῃ στὴν καλωσύνη της καὶ νὰ τὴν ἐκτιμῇ ἔτσι πιὸ πολὺ. Μὰ ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε ψυχρά:

— Αὐτὰ εἶναι εὐαισθησίες, ἀγαπητὴ μου... Ἀφήστε αὐτὸν τὸν κανάγια!... Ἄν τοῦ ἀρέσῃ ἄς ψοφήσῃ ἐδῶ...

— Κανάγιας, ἐγὼ; ἀπάντησε ἔξαφνα ὁ δῆθεν μεθυμένος. Κανάγιας εἶς' ἐσύ!

Καί μ' ἕνα πῆδημα, πεταχτηκε ἀπάνω κι' ἄρπαξε τὸ λόρδο απ' τὸ λαρύγγι.

Ἡ Μαγκαλί ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ, μιὰ ἀληθινὴ κραυγὴ ἀπογνώσεως...

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ δῆθεν μεθυμένου, ὅπως ἐπίσης εἶχε ἀναγνωρίσει, κάτω απ' τὸ πρόσωπο τοῦ τοῦ πασαλειμμένου μὲ μουντζούρα, τὸν συνεχίζον τὸν φίλο της, τὸν Μποννεμόρ τὸν Στραγαλιστή!

Ἄ! ὁ ἄθλιος!... Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, κατέστρεψε ὅλα τὰ σχέδιά της, ὅλες τίς ἐλπίδες της γιὰ τὸ μέλλον!

Ἄ! ὄχι! ὄχι!... Εἶχε σκεφθῇ πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ...

Νὰ λοιπὸν πού ἡ κατάλληλη στιγμή, εἶχε ῥεθῇ...

Μὲ μιὰ γρήγορὴ κίνησι, ἀνασήκωσε τὸ φόρεμά της καὶ τράβηξε ἕνα καινούργιο στυλέτο πού τὸ εἶχε παρασμένο στὴν καλτοσδέτα της.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ὕψωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Μποννεμόρ ἀπὸ πίσω, ὅταν ἔξαφνα ἐν' ἄλλο χέρι ἀνέβηκε τὸ δικό της...

Ἡ Μαγκαλί γύρισε τρομαγμένη... Ἐνὰς ἄλλος ἄνθρωπος, πασαλειμμένος κι' αὐτὸς μὲ μουντζούρα στὸ πρόσωπο, πῆρε τὸ μαχαίρι καὶ τῆς εἶπε σιγανά:

— Ἀφήστε μας νὰ τελειώσουμε... Εἵμαστε συντροφοί... Δὲν μὰς ἀναγνωρίζετε;...

— Βοήθεια! φώναξε ἡ Μαγκαλί, ἡ ὁποία ἀναγνώρισε περιφρόνημα στὸ πρόσωπο αὐτοῦ πού τὴν εἶχε ἀποφασίσει τὸν Τόμπυ, τὸν παλαιὸ καμαριέρη τοῦ λόρδου Κλάρενς.

— Δέστε λοιπὸν τὴ γλῶσσα σου! τῆς ξαναεἶπε ἐκεῖνος. Δὲν ἀναγνωρίζετε λοιπὸν τοὺς φίλους σας;...

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... ἔξακολούθησε νὰ φωνάζῃ ἡ Μαγκαλί.

— Ἐ, γρηὶὰ τοῦ διαβόλου, πού εἶσαι! φώναξε τότε ὁ Τόμπυ. Φέρε τὸ φιμώτρο γρήγορα!...

Ἐνα παράδοξο πλάσμα κατέβηκε τότε μὲ δυσκολία απ' τὸ καρροτσάκι: μιὰ χοντρή γυναίκα πού ὡς τὴν ὥρα ἐκεῖνη δὲν σκόταν συμμαζεμένη στὸ θάθος τοῦ Πλησίασε μὲ προφύλαξι κι' ἐνῶ ὁ Τόμπυ κρατοῦσε τὰ χέρια τῆς Μαγκαλί, τὴ φίμωσε μ' ἕνα παλινέρο λάρι. Ἐπειτα τὴν ἔπιασε ἀπ' τὰ πόδια καὶ βοήθησε τὸν Τόμπυ νὰ τὴν ἐλθῇ κάτω.

— Ἡδέσθη λοιπὸν ἡσυχα, τρελλή! ἔλεγε συγχρόνως ὁ Τόμπυ στὴ Μαγκαλί. Δὲν θέλεις λοιπὸν ὅτι εἴμαστε σύντροφοι;... Ἡ καλὴ μας φίλη, ἡ μίσση Κράμπ, σοῦ κρατοῦσε τὰ πόδια... Μὴ κάνης λοιπὸν ἔτσι, γιὰτὶ διαβόλοι!... Ἀφήσε μὲ νὰ πάω νὰ βοηθήσω τὸν Μποννεμόρ.

Ὁ Μποννεμόρ εἶχε πράγματι ἀνάγκη βοήθειας, γιὰτὶ ὁ Κλάρενς πού εἶχε μείνει κατὰ πηλκὸς στὴν ἀρχὴ καὶ εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπιθεσί, ἀμυνόταν τώρα ὅσο μπορούσε καλλίτερα...

Δὲν ἦταν καθόλου ἄνδρας. Ἐπὶ πλέον ἦταν δυνατός... Μὰ, μολοντί...

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ..

Ἀγοράζουμε εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς, εἰς τιμὰς διπλασίας τῶν θιβλιοπωλῶν, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, ἔστω καὶ εἰς φύλλα, πρὸ τοῦ 1900. φυλλάδια διάφορα καὶ μονόφυλλα, παλαιὰ ἔγγραφα, φωτογραφίας, εἰκόνες, παλαιὰ προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρωμὴ ἁμεσος, ἀπόλυτος ἐξευθείας.

Ἐπίσης ἀγοράζουμε σὲ καλὴ τιμὴ παλαιὰ γαλλικὰ, ἀγγλικὰ, γερμανικὰ, ἀμερικανικὰ καὶ ἰταλικὰ περιοδικὰ.

Πληροφορίαι κ. Χ. Σταματίου, γραφεῖα «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθῶνος, 3-8 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

νὸι εἶχε πάρει ἐκεῖνη τὴ νύχτα μαζί του ἕνα περιστροφὸ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἀπρόοπτο, δὲν μπορούσε νὰ τὸ θάλλῃ απ' τὴν τσέπη, γιὰτὶ ὅλες του ἡ προσπάθειες συγκεντρωνόντουσαν στὸ ν' ἀπαλλάξῃ τὸ λαϊμό τοῦ απ' τὸ σφιγμένο τῶν δακτύλων τοῦ Μποννεμόρ.

Μισοπνιγμένος, εἶχε κατορθώσει νὰ σπασθῇ δυὸ δάχτυλα καί, γυρίζοντας τὰ πρὸς τὰ πίσω, τὰ ἔσπαζε...

Τότε ὁ Μποννεμόρ ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξῃ ζητώντας βοήθεια.

— Θὰ σωπάνατε ἐπὶ τέλους; φώναξε ὁ Τόμπυ, πέφτοντας μὲ ὅλο τὸ θάρρος τοῦ κορμιοῦ του ἀπάνω στὴν Μαγκαλί. Ἄλλοιως θὰ σὰς δέσω...

— Δέστε με, ἀπάντησε, μὰ μὴ σκοτώσετε τὸν λόρδο...

— Ἡσυχάστε!... Δὲν θέλουμε παρὰ μόνον τὸ πορτοφόλι τοῦ.

Ἐπειτὰ, ἀπευθυνόμενος στὴ μίσση Κράμπ, πρόσθεσε:

— Ἐ, θρωμόγρηρα δέστε της καλὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια... Ἐγὼ πᾶω νὰ βοηθήσω τὸν ἄλλο...

Μὴ μὲ σφίγγῃς πολὺ δυνατὰ, τὴν ἱκέτευσε ἡ Μαγκαλί, ἡ ὁποία, παρ' ὅλη τὴν ὀργὴ καὶ τὸ πείσμα της, κατὰλαθε ὅτι τὸ καλλίτερον πού εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἡ Μαγκαλί, πραγματικὰ, δὲν ἦταν ἀνσκατεμένη καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ἐνέδρα. Ὁ Μποννεμόρ εἶχε κρίνει πιὸ φρόνιμο νὰ μὴν τὴν εἰδοποιήσῃ. Ξέροντας ὅτι ὁ Κλάρενς θὰ πῆγανε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν στὸν Τζὼν Σπίτφιλντ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἔπαιρνε τὸ μερίδιό του, σκέφτηκε πῶς θὰ ἦταν ἡλίθιος νὰ μὴν τὸ πάρῃ ὅλο.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορούσε νὰ δράσῃ μόνος, κατέφυγε στοὺς χθεσινούς συνεχίζοντες του, τὸν Τόμπυ καὶ τὴν μίσση Κράμπ, στοὺς ὁποίους ὑποσχέθηκε ἕνα γενναῖο μερίδιο ἀπὸ τὴ λεία: ἕκατὸ λίρες στὸν Τόμπυ καὶ πενήντα στὴ γρηά.

Μουντζουρωμένοι καθὼς ἦταν, σκέφτηκε ὅτι ὁ Κλάρενς, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε δὴ παρὰ μόνον μιὰ φορὰ, δὲν θὰ ἀναγνώριζε οὔτε αὐτὸν, οὔτε τὸν παλιὸ ὑπηρετὴ του, οὔτε τὴν παλαιὰ οἰκονόμο τοῦ θελοῦ του. Καὶ πραγματικὰ δὲν ἀναγνώρισε κανένα.

Ὁ Μποννεμόρ, τοῦ ὁποῖο ὁ Κλάρενς εἶχε σπᾶσει δυὸ δάχτυλα, θὰ τὸν παρατοῦσε, ἂν δὲν ἔτρεχε νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Τόμπυ. Ὁ παλαιὸς ὑπηρετὴς ἔκανε στὸν πρῶτον κύριό του ὅτι εἶχε κάνει ἡ μίσση Κράμπ στὴ Μαγκαλί: τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ πόδια καὶ τὸν ἔρριξε κάτω.

Ὁ Κλάρενς, πέφτοντας, χτύπησε κι' ἔμεινε σχεδὸν ἀναίσθητος.

Γρήγορα - γρήγορα, ὁ Μποννεμόρ τὸν φίμωσε, τοῦ ἔδεσε χέρια καὶ πόδια μ' ἕνα σκοινὶ πού τὸ εἶχε ἐπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ δουλειά κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μὲ προσοχὴ τίς τσέπες του.

Ἐβγαλε ἐν πρώτῳ ἀπὸ μέσα τὸ περιστροφὸ τοῦ κι' ἔπειτα τὸ πορτοφόλι τοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν ἡ χίλιες λίρες.

— Ὡραία! εἶπε, θλέποντας ὅτι τὰ χρήματα ἦσαν σὲ χαρτονομίσματα. Εἶχα ἕνα φόβο μήπως εὑρίσκα κανένα τσέκι! Δρόμο, σύντροφοι!

Καί, περνώντας πλάι στὴ Μαγκαλί, ἡ ὁποία δὲν κουνιάει πειὰ κάνοντας τὴ λιποθύμη, ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπε σιγανά:

— Δουλεύεις γιὰ λογαριασμὸ σου!... Δουλεύω κι' ἐγὼ γιὰ δικό μου... Μὴν πῆς λέξι, γιὰτὶ σοῦ τρυπᾶω τὸ τομάρι...

Καὶ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ὅταν ὁ θόρυβος τῶν θημάτων τοὺς χάθηκε μακριὰ, ἡ Μαγκαλί, πού ἔκλαιγε ἀπὸ λύσσα, ἔλυσε ἀρκετὰ εὐκολὰ τὰ δεσμὰ τῶν χερῶν της κι' ἔπειτα, ἐλεύθερη στὶς κινήσεις της, ἔβγαλε τὸ φιμώτρο της.

— Μιλὸρδε! φώναξε τότε. Ἀγαπητέ μου λόρδε, πού εἶστε;

Ὁ Κλάρενς πού ἦταν πιὸ γερά δεμένος καὶ φιμωμένος, ἀπάντησε μ' ἕνα στεναγμὸ. Τότε ἡ Μαγκαλί ἄρχισε νὰ στεναχθῇ κι' αὐτὴ καί, μὴ κατορθώνοντας ν' ἀπαλλάξῃ εὐκολὰ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν ποδιῶν της, ἄρχισε νὰ ἀρνέται πρὸς τὸν νεό.

— Ὡ! οἱ κακοῦργοι! ψιθύρισε ἔτσι πού νὰ τὴν ἀκούσῃ. Φτάνει νὰ μὴ τὸν σκότωσαν...

Τὸν πλησίασε, συρομένη στὰ χέρια της.

— Ὡ! τὰ τέρατα! φώναξε τότε. Τὸν σκότωσαν!...

Μὰ, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ἔβλεπε, κάτω απ' τὸ φῶς ἐνὸς ράμφους γκαϊοῦ τὰ μάτια τοῦ πού ἦσαν ἀνοιχτά. Τὸ βλέμμα τοῦ δὲν εἶχε τίποτε τὸ τρυφερό κι' ἀπειναντίας φανέρονε τρομερὴ ὀργή. Ἡ Μαγκαλί διάβα-

σε μέσα στὴ σκέψι τοῦ, φοβήθηκε, φυλάχθηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑποφιασθῇ πῶς εἶχε μαντέψῃ τὴν κατηγορίαν πού θὰ ἔβγαλε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ κι' ἔσπευσε νὰ τοῦ θγάλλῃ τὸ φιμώτρο τοῦ.

Ὁ Κλάρενς ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

— Ἄ! πνιγόμενοι! εἶπε ἀνασπίνοντας θαθεῖα.

— Φίλε μου! φώναξε ἡ Μαγκαλί. Δὲν εἶστε πληγωμένοι;

Ὁ Κλάρενς δὲν ἀπάντησε. Ἡ Μαγκαλί ἄρπαξε τότε τὸ σκοινὶ πού τοῦ ἔδενε τὰ χέρια, μὰ, παρ' ὅλες τίς προσπάθειές της, δὲν κατόρθωσε νὰ λύσῃ τοὺς κόμπους τοῦ.

— Πάρτε λοιπὸν ἕνα μαχαίρι! εἶπε ὁ Κλάρενς ἀπομόνα.

— Ἐνα μαχαίρι; Δὲν ἔχω... Εἶχα ἕνα στυλέτο... Μὰ οἱ ἄθλιοι μοῦ τὸ πήραν ἀπὸ τὰ χέρια μου!

Δοκίμασε νὰ κόψῃ τὰ σκοινιά μὲ τὰ δόντια της, μὰ χωρὶς ἀποτελέσμα. Ὁ Μποννεμόρ ἦταν τεχνίτης στὸ νὰ δένῃ τὰ θύματά του.

— Κυττάχτε μέσα στὶς τσέπες μου μήπως ὑπάρχῃ κανένας σογιᾶς!...

— Δὲν βρίσκω τίποτε...

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ περάσω ὅλη τὴ νύχτα δεμένος ἐδῶ... μουρμούρισε ὁ Κλάρενς. Καί δὲν φαίνεται οὔτε ἕνας πόλισμαν...

Σὲ ποῖα διαβολοσοκκάκια βρισκόμαστε;... Πηγαίνετε νὰ χτυπήσετε μιὰ ὁποιοδήποτε πόρτα!... Ζητήστε βοήθεια, ἕνα μαχαίρι!... Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου... Μὰ τί κάνετε ἐκεῖ;

— Προσπαθῶ νὰ λύσω τὰ δεσμὰ τῶν ποδιῶν μου...

— Ὡ! θὰ τὸ κατορθώσετε εὐκολὰ ἀπάντησε σαρκαστικὰ ὁ Κλάρενς. Σίγουρα δὲν θὰ εἶναι πολὺ δυνατὰ.

Ἡ Μαγκαλί δὲν ἀπάντησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια, τῶν ὁποίων κατὰλαθε πολὺ καλὰ τὴ σημασία. Οὔτε τὸ μέρος, οὔτε ἡ ὥρα ἦταν κατάλληλη γιὰ ν' ἀπαντήσῃ. Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ καμμιὰ μυτερὴ πέτρα, ὅταν ἔξαφνα τὰ χέρια της συνάντησαν τὸ μικρὸ ἔγχειρδιο πού τῆς εἶχε πάρει ὁ Τόμπυ.

— Ἄ! νὰ τὸ στυλέτο μου! φώναξε. Δόξα σοι ὁ Θεός!

— Ἦμουν θέβαιος πῶς δὲν θὰ ἦταν μακριὰ! εἶπε πάλι μὲ τὸν ἴδιο σαρκαστικὸ τόνο ὁ Κλάρενς.

Ἡ Μαγκαλί, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἄρχισε νὰ κόβῃ τὰ δεσμὰ τοῦ, ὄχι χωρὶς κάποια δυσκολία. Ἐπειτα ἔδωσε τὸ μαχαίρι στὸν Κλάρενς, ὁ ὁποῖος ἀποτελείωσε τὸ κόψιμο τῶν δεσμῶν τοῦ, κι' ἀμέσως ἀνωρθώθηκε μὲ τὸ θέλημα τρομερό.

Τρέμοντας σχεδὸν ἀπὸ λύσσα, ἄρπαξε τὴ Μαγκαλί ἀπ' τὰ μπράτσα.

— Ἀθλία! φώναξε τρανάζοντάς τὴν μὲ δύναμι. Ἐσὺ ὠργάνωσες αὐτὴ τὴν ἐνέδρα, ὅπως ὠργάνωσες καὶ τὴν ἄλλη...

Ἡ Μαγκαλί, ἡ ὁποία περίμενε αὐτὴ τὴν ἐκρηγνῆ, ἀπάντησε μ' ἀγανάκτησι πού δὲν ἦταν καθόλου προσποιητὴ:

— Τρελλὰθήκατε, μιλὸρδε;

— Τρελλὰθήκα, ἀκούγοντάς σε, μὰ ἐξανθρήκα τώρα τὸ λογικὸ μου. Ἄ! πόσο θὰ γέλασες εἰς θάρος μου μὰ ἐξ

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤ. ΚΑΦΗ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΙΓ*

Ο ΒΟΥΡΛΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ ΤΟΥ

«Άλλη περίφημη και εξακουσμένη πόλις της Ανατολής, ήταν ο Βουρλάς. Περίφημη και εξακουσμένη για τα πλούτη της, για την φυσική της ωμορφιά, για την ευγένεια και υπερφάνεια των κατοίκων της και για τα παλληκάρια της.

Το Αϊθαλή και ο Βουρλάς ήταν δυο μεγάλα φρούρια που ποτέ δεν κατήθηκαν από έχθρο. Τείχη αλληθύναν απροσμάχητα, των δυο τούτων κέντρων ήταν τα στήθια των κοσμοεξακουσμένων παλληκαριών των.

Και ο Βουρλάς ήταν πόλις μεγάλη, πάνω - κάτω όσον και το Αϊθαλή και οι κάτοικοί της ήταν όλοι Έλληνες. Και τί Έλληνες! Από την πιο φινιά ράτσα.

Δεν ήταν πολύ μακριά από τη Σμύρνη. Μόλις 30 χιλιόμεν., ο δε άμαξήτορ, που πηγαίναμε από τη Σμύρνη στο Βουρλά ήταν υπέροχος, κατά το πλείστον παραλιακός. Ή κόστα μάλιστα από το Καστράκι της Σμύρνης ίσαμε τη Σκάλα του Βουρλά ήταν παραπάνω από μαγευτική.

Είπα Σκάλα, δηλαδή επίνειο, γιατί ο Βουρλάς δεν ήταν παραλιακή πόλις. Απείχε από τη θάλασσα του Σμυρναϊκού κόλπου 5-6 χιλ. και ήταν χτισμένη στο λαϊμό με τον όποιον συνδέεται η Ερυθραία με τη μεγάλη στεριά.

Ο Βουρλάς, όπως και το Αϊθαλή, ήταν ένα απαραίτητο άσυλο. Εκεί έβρισκαν προστασία και ασφάλεια όσοι καταδιωκόντουσαν από την εξουσία. Οι ζαπτιέδες δεν τολμούσαν ποτέ να εισδύσουν μέσα στους πολέμους μαχαλάδες της ανυπόταχτης αυτής πολιτείας.

Είχε και ο Βουρλάς, όπως είπαμε, τους κοντζήδες του που ήταν άτακτοι των συναδέλφων των του Αϊθαλή.

Στο προηγούμενο μας σημείωμα εξηγήσαμε τι ήταν οι κοντραμπάτσηδες της Ανατολής, ώστε είναι περιττόν να το επαναλάβουμε σήμερα.

Γενναίοι και άτρόμητοι ήταν και οι Βουρλιώτες κοντραμπάτσηδες και περιφημότερος από αυτούς στάθηκε ο εξακουσμένος Στεφανής Χαλκιάς.

Ήταν ένας άντρας μικρόσωμος, με πλατειά στήθια,

με μάτια ξυπνά και άεικίνητα, με θεληματικότητα άδάμαστη με ευκινησία αλλοφύρου και με καρδιά λεονταρία.

Ή τόλμη του ήταν καταπληκτική και η φιλοχαιμία του πρώτου κινδύνου ήταν χωρίς άλλο παράδειγμα.

Ήταν άνοι κοντραμπάτσης. Είχε στις διατάγες του πολλά άτρόμητα παλληκάρια στερηανούς και θαλάσσιους και διέθετε πολλά μικροκάκια, με τα οποία κουβαλούσε α-

πό το Έλληνικό καπνά και όπλα, τα ξεφόρτωνε σε βερμικά άκρογιάλια της Ερυθραίας, όπου περιμένασαν δοπιούμενοι άλλοι στερηανό κοντραμπάτσηδες του μουλάρια και άλογα και οι όποιοι μετέφεραν τα «παράμια» στο Βουρλά άτάραχοι και ήσυχοι, να κουβαλούσαν το άθωότερο των έμπορευμάτων.

Από τον Βουρλά ύστερα έστέλλοντο τα όπια τα έμπορεύματα στο έσωτερικό της Ανατολής, προς χρήση των ραγιάδων.

Ή Ρεζή, δηλαδή η Έταιρία που είχε το μονοπώλιο των καπνών, λυσούσε κατά του Χαλκιά, έναντιον όποιον δεν μπορούσε να κάμει τίποτε, γιατί όσες φορές τα άποσπάσματα της έρχόντουσαν στα χέρια με τα παλληκάρια του Χαλκιά, έτρέποντο πανικόδωτοι εις φυγήν.

Επειδή λοιπόν δεν μπορούσε να τον χτυπήσει στεριά, σκέφθηκε να τον χτυπήσει στη θάλασσα. Πονώντας λοιπόν χρῆσι του δικαιώματος που είχε, άρμωσε δυο άκταιώρους, δηλαδή δυο μικρά πολεμικά και τάβαλε να περιπολούν μεταξύ Σάμου και Ερυθραίας. Έτσι, κατώρθωσε επί τέλους να συλλάβει δυο τρία από τα μικροκάκια του Χαλκιά και να κάτσει τα φορεία των.

Αυτό έφθανε. Ο Στεφανής Χαλκιάς, χωρίς να προσμερήσει καθόλου, καταργεί τα μικροκάκια του. Άγοράζει ένα μικρό θαποράκι με το όποιο ενεργεί στο έξής το λαθρεμπόριο του. Για καλό και για κακό μάλιστα φρόντισε να αρματώσει το θαποράκι του, το όποιο - πρέπει να σημειωθεί - κυβερνούσε ο ίδιος έχοντας πάντα σ' αυτό κ' ένα μικρό κανονάκι!

Οι καπετάνιοι των δυο πολεμικών της Έταιρίας λυσούσαν που παρά τις προσπάθειές των δεν τα καταφέρναν να συναντήσουν στο πέλαγος το λαθρεμπόριο του Χαλκιά για να τα βουλιάξουν. Ο Στεφανής Χαλκιάς ταξίδευε υόνον όταν έπικρατούσε μεγάλη κυμιά και ήταν επικίνδυνη η παραγμένη θάλασσα. Ή Ρεζή απέδιδε το γεγονός της μη συλλημείας του λαθρεμπόριου του Χαλκιά στην άνημπούτητα των πλοίων των δυο καταδιωκτικών της κ' έφρόντισε να τους άνακαταστήσει με διόλους ικανοποιήσους. Στο ένο μάλιστα άπαιτά καταδιωκτικά της έτοιμάθησε ως κυβερνήτη έναν άντρα Λαζό, τον Κιόκο Καπνάν, ο οποίος έφημει ότι ήταν ο πιο νώτερος ναυτικός της θάλασσας.

Και πάλιν, τι, ο Λαζός καπετάνιος, άφ' όντων κ' άκούσους τους θυμούς του πέλαγους, κατώρθωσε να συναντήσει τον Χαλκιά με τα μικροκάκια του (Συνέχεια στη σελίδα 31)

ΤΑΞΙΔΕΥΣΑ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Τον τον κόσμο. Τα μάτια μου αντίκρυσαν θάλασσες και πολιτείες, γνώρισα κάθε λογής ανθρώπους και θρέθηκα μπερδεμένος σε περιπέτειες που δεν μπορεί να τις θάλλει ο νους σας. Αυτό, όμως, που έπαθα σ' ένα ταξίδι μου στις Ίνδιες, μέσα στη μέση του άπέραντου άκεανού, δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Και σήμερα ακόμα που το συλλογίζομαι, εξακολουθώ ν' άμφιβάλλω αν ή ιστορία αυτή έγινε αληθινή ή μήπως την είδα σ' όνειρό μου, αλλά τόσο ζωντανά και παραστατικά ώστε να μην μπορώ πειά να την ξεχωρίσω από την πραγματικότητα.

Άκούστε την, την παράξενη αυτή ιστορία:

Όταν πέθανε ο πατέρας μου, ήμουν είκοσι χρονών. Με την κληρονομιά που μου άφησε, κάπου χίλια χρυσά νομίσματα, αποφάσισα να δοκιμάσω κ' εγώ την τύχη μου στο έμποριο. Έδωσα όλα μου τα λεπτά ν' αγοράσω μεταξωτά και μπαχαρικά και μπήκα σ' ένα καράβι με τις Ίνδιες, παίρνοντας μαζί μου και τον Μουσελίμ, τον πιστό και άφωτισμένο ύπιοτή του σπιτιού μας.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες από τότε που σαλπάρουμε από την Βασόρα και θρυσκόμαστε κατά μερίς το άκεανό, όταν ξαφνικά ο καπετάνιος μ' έλεπε ότι από ώρα σε ώρα έπρεπε να περιμένουμε να ξεσπάσει δυνατή τρικυμία. Ήταν άνησυχος και ταραγμένος, έπειδη πρώτη φορά ταξίδευε στην θάλασσα αυτή. Διέταξε τους ναύτες να κατεβάσουν όλα τα πανιά. Το καράβι προχώρούσε σιγά-σιγά, κάτω από τον θαρύ, συννεφιασμένο ούρανό.

Κατά το θράδυ, παρουσιάστηκε άξαφνα μπροστά μας σάν να θύγικε μέσα από την θάλασσα, ένα άλλο καράβι, λίγο μεγαλύτερο από το δικό μας. Φαίνεται, ότι όλοι άπάνω σ' αυτό θα γλεντούσαν, γιατί άκούσαμε φωνές και θόρυβο, σάν να χορεύανε πολλοί μαζί.

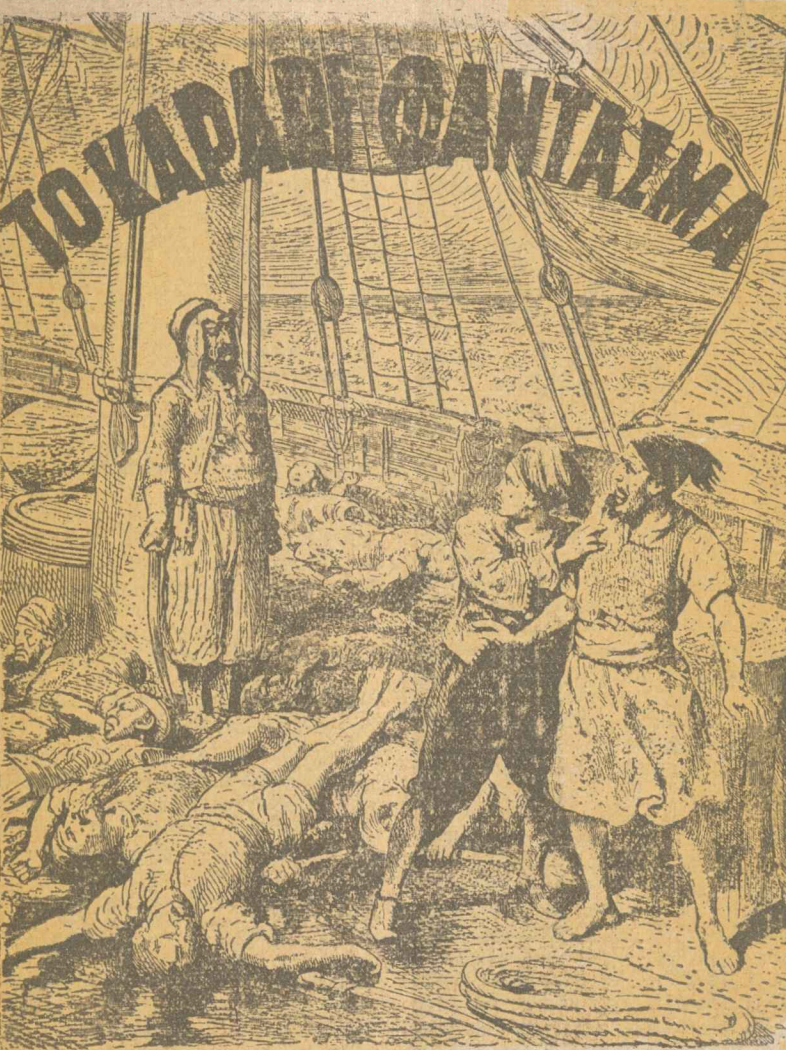
Τι έπαθαν αυτοί και διασκεδάζουν; ρώτησα τον καπνάν. Δεν καταλαβαίνουν τον κίνδυνο που μ' άπειλεί από στιγμή σε στιγμή; Δεν βλέπουν ότι σκοτείνιασε ο ούρανος;...

Ο καπετάνιος είχεν γίνει κατακίτρινος σάν φλουρί. «Ο θάνατος περνά από κοντά μας!... τραύλισε. Χαθήκαμε!...

Πριν προφτάσω να συνέρθω από την κατάπληξή μου και να τον ρωτήσω τι έσήμαιναν τα μυστηριώδη αυτά λόγια, είδα τους ναύτες του πληρώματος να τρέχουν, ταραγμένοι, σπιν καπετάνιο τους και να του λένε:

Το είδες το καταραμένο το καράβι, το είδες; Τίποτα πειά δεν μπορεί να μ' άσώσει!...

Ο καπετάνιος δεν ήξερε τι να τους άπαντήσει, για να τους καθησυχάσει. Διάβασε μερικά έδάφια από το Κοράνι για να ξερκήση το κακό, και στάθηκε ο ίδιος στο τιμόνι. Χαμένοι, όμως, πήγανε οι κόποι του ν' άπομακρύνει τον κίνδυνο. «Υστερ» από μιά ώρα, ξεσπούσε μιά τρομακτική θύελλα. Άναγκαστήκαμε να κατεβάσουμε κάτω μιά θάρκα και να πηδήσουμε μέσα. Σε λίγα λεπτά της ώρας, το καράβι μας βούλιαξε, παίρνοντας μαζί του...

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΧΑΦΗ

αυτό το έσπρωχνε ο άνεμος, για καλή μας τύχη, προς το μέρος μας. Άρχισαμε να καλυμπούμε κ' έμεις, για να το φτάσουμε γρηγορώτερα. Μά όταν το πλησιάσαμε και το άνεγνώρισα, ένοιωσα ένα σιδερένιο χέρι να σφίγγει την καρδιά μου. Ήταν το ίδιο καράβι που είχαμε συναντήσει και την περασμένη νύχτα και που είχε γεμίσει πρόμο τον καπετάνιο και τους ναύτες. Ξαναθυμήθηκα τα μυστηριώδη λόγια τους: «Ο θάνατος περνά από κοντά μας!...» να το καταραμένο καράβι!... άναλογίστηκα πόσον θάσιμοι ήταν οι φόβοι τους, αφού είχαμε όλοι θαλάσσοπνιγ, αντίκρυσσιν και την πένθυμη εμφάνισι του πλοίου αυτού, που φανόταν έρημο αφού κανείς δεν άπαντούσε από μέσα στις έπικλήσεις μας, και άναρωτήθηκα για μιά στιγμή αν θα έπρεπε να ζητήσουμε εκεί καταφύγιο. Όστόσο, το καράβι αυτό ήταν ή μόνη μας έλπις σωτηρίας. Κ' ευχαριστήσαμε τον προφήτη έπειδη τώφερε στον δρόμο μας, να μ' άσώσει από την πείνα, το κρύο, - τον θάνατο.

Σκαρφαλώσαμε από ένα σχοινί που κρεμόταν ως την θάλασσα και σε δυο λεπτά της ώρας θρυσκόμαστε άπάνω.

Μόλις, όμως, κάναμε μερικά βήματα στην γέφυρα, άντικρύσαμε ένα φριχτό θέαμα.

Τα πτώματα είκοσι ως τριάντα Τούρκων ήταν εξαπλωμένα χάμω, άνάμεσα σε λίγη αίματος. Ένας πανήγυλος άντρας, ντυμένος με άλατολίτικη πολυτέλεια, στεκόταν όρθιος μπροστά σ' ένα καάρτι, κρατώντας στο χέρι του ένα γιαταγάνι. Θανάσιμη άχρότης ήταν χυμένη στο πρόσωπό του. Τον πλησίασα περισσότερο και είδα τότε πως ήταν και αυτός νεκρός και ότι στεκόταν όρθιος έπειδη ήταν καρφωμένος στο καάρτι μ' ένα γοντό καρφι που είχε τουπημένο το κρανίο του πέρα για πέρα.

Παρέλυσά από τον φόβο μου, Δεν μπορούσα να πάρω

στον θυμό της θάλασσας όλη την περιουσία μου.

Όστόσο, τα θάσανά μας δεν είχαν ακόμα τελειώσει.

Όλη την νύχτα, ή θάρκα μας χοροπηδούσε σάν καουδότσου φλο άπάνω στα μανιασμένα κύματα. Κατά τα χαράματα, ένα θεόρατο κύμα την άναποδογύγισε. Ο κλονισμός ήταν τόσο άπότημος, ώστε έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν συνήρθα, είδα ότι θρισκόμουν μέσα στο νερό και ότι με συγκρατούσε ο Μουσελίμ, ο πιστός μου ύπιοτής, που με είχε σώσει από βέθαιο θάνατο.

Στο μεταξύ, ή τρικυμία είχε κοπάσει. Κανείς από τους συνταξιδιώτες μας δεν φανότανε στην επιφάνεια της θάλασσας. Όλοι θα είχαν πνιγί. Και όπου και αν γυρνούσαμε το βλέμμα μας, δεν διακρίναμε τίποτα.

— Ο Άλλάχ είναι μεγάλος! μου είπε ο Μουσελίμ. Άς τον δοξάζουμε, αφού μ' άσώσει τουλάχιστον την ζωή!

Σε λίγο, όμως είδαμε στο βάθος ένα άλλο καράβι, να μ' άναφώνησι χαράς θύγη από τα στήθια μας. Είχαμε σωθή! Το πλεούμενο

ἀναπνοή. Στην ίδια κατάσταση θρискότανε και ο Μουσελίμ. Τέλος, αφού ἐμπιστευθήκαμε την ζωή μας στον Άλλο, ξεθαρρευτήκαμε να κάνουμε μια επιθεώρηση σ' όλο το καράβι. Μά δεν παρατηρήσαμε τίποτ' άλλο το ύπυπτο. Είμαστε μόνοι, καταμεσίς του ἀπέραντου ὠκεανού, με μοναδική συντροφιά τὰ πτώματα τῶν Τούρκων. Δέν τολμήσαμε να μιλήσουμε γιατί φοβώμαστε μήπως ο καπετάνιος μας κυτάξει με τὰ γυαλένια μάτια του ή μήπως κανείς από τούς σκοτωμένους σηκώσει το κεφάλι του.

Κατεβήκαμε σε μια καμπίνα. Καί τότε μονάχα ο Μουσελίμ μπόρεσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

— Μοῦ φαίνεται, μοῦ εἶπε, ὅτι κάτι τρομερό ἔγινε ἐδῶ. Φαίνεται ὅτι κάπου μες στο καράβι θά εἶναι κρυμμένη μια συμμορία δολοφόνων...

Τῆς ἴδιας γνώμης ἦμουν κι' ἐγώ. Ὡστόσο, ή περιέργεια μᾶς ἔκανε νὰ ψάξουμε σ' ὅλα τὰ δωμάτια. Ψυχή ζωντανή δέν φαινότανε πουθενά. Σέ μια μεγάλη σάλλα, πού ἔμοιαζε με τραπεζαρία, θασίλευε ἀφάνταστη ἀκαταστασία. Ὅπλα, ρούχα καί διάφορα ἀντικείμενα ἦσαν πεταμένα φύρδην μίγδην σὸ πάτωμα καί στοὺς σοφάδες. Θά ἔλεγε κανείς ὅτι ἕνα ὀργιαστικό γλέντι ή μια συμπλοκή ἔγιναν ἐκεῖ μέσα.

Ἐπισκεφθήκαμε ὅλο τὸ καράβι, χωρίς νὰ συναντήσουμε οὔτε ἕνα ζωντανό ἀνθρώπο. Ἡ ἀμπάρια του, ὁ μῶς ἦσαν γεμάτα πραγμάτειες: τόπια μεταξωτά, τσουβάλια με ζαχαρή, μεγάλα θαζα με μπαχαρικά λογιῆς-λογιῆς... Ἡ χαρά μου ἐπειδὴ ἀνεκάλυψα τὸν θησαυρό αὐτόν, πού τὸν θεωρούσα πειὰ δική μου, μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω πόσο δύσκολη ἦταν ή θέσις μας. Μά ο Μουσελίμ μοῦ υπενθύμισε ὅτι θρискόμαστε ἀκόμη πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴ στερηά, καί ὅτι ἴσως τὰ θάσάνά μας νὰ μὴν εἶχαν τελειώσει. Ἰὰ λόγια τοῦ αὐτὰ μετράσαν κάπως τὴν εὐτυχία μου.

Ἀφοῦ φάγαμε καλά, — θρήκαμε στὰ κελλάρια τοῦ καραβιοῦ καί τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα πού λέει ὁ λόγος, — ἀνεβήκαμε καί πάλι ἀπάνω. Ἰὸ θέαμα τῶν πτωμάτων μᾶς ἐφερε ἀηδία. Ἀποφασίσαμε νὰ τὰ πετάξουμε στὴν θάλασσα. Μά δέν ἀργήσαμε νὰ καταλάβουμε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Θά ἔλεγε κανείς ὅτι τὰ πτώματα ἦσαν κολλημένα, καρφωμένα στὰ σανίδια. Τοῦ κάκου τὰ τραβούσαμε ἀπὸ τὰ χέρια καί τὰ πόδια. Δέν μπορούσαμε νὰ τὰ μετακινήσουμε οὔτε σπιθαμῇ. Ἰὸ ἴδιο ἔγινε καί με τὸν καπετάνιο.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε θραδυάσει. Εἶπα τοῦ Μουσελίμ νὰ πάη νὰ κοιμηθῇ κάτω, σέ μια καμπίνα. Ἐγὼ θά ξάπλωνα σέ μια γωνιά, σὸ κατάστρωμα, γιὰ νάχω καί τὸν νοῦ μου μήπως φανή σὸν ὀρίζοντα κανένα ἄλλο καράβι.

Εἶχε ὅγῃ τὸ φεγγάρι, ὅταν, ξαφνικά, μοῦ φάνηκε μέσα σὸν ὕπνο μου ὅτι ἀκούγα γύρω μου θόρυβο ἀπὸ φωνές καί θήματα. Ὡστόσο, δέν μπόρεσα ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, σὰν νὰ μοῦ εἶχε κάνει κανείς μάγια. Μ' ἔπιασε καί σὰν λήθαργος. Σιγά-σιγά, ὁ θόρυβος σὸ κατάστρωμα δυνάμωνε, σὰν νὰ γλεντούσε ὀλόκληρο πλήρωμα. Κάπου-κάπου ἀκουγότανε καί μια προσαγή...

Ὅταν ἐύπνησα, ὁ ἥλιος εἶχε ψηλώσει σὸν οὐρανὸ. Στὴν ἀρχή, νόμισα ὅτι τὸ ναυάγιό μου, τὸ καταραμένο καράβι καί τὰ πτώματα ἦσαν μονάχα ἕνα ἐφιαλτικό ὄνειρο. Μά ὅταν ἔρριξα μια ματιά γύρω μου καί εἶδα τὸν καπετάνιο καρφωμένο πάντοτε ἀπ' τὸ κούτελο σὸ κατάρτι καί τούς ναῦτες ἐσπλωμένους σὸ κατάστρωμα, ἀπέχησα καί πάλι συναισθῆσι τῆς πραγματικότητος. Καί ἀναστέναξα θαθεία:

Πρώτη μου δουλειὰ τότε, ἦταν νὰ κατέβω νὰ συναντήσω τὸν Μουσελίμ. Τὸν θρήκα συλλογισμένο στὴν καμπίνα του.

— Ἀφέντη! μοῦ εἶπε μόλις με εἶδε. Προτιμῶ νὰ πέσω ἀμέσως στὴν θάλασσα, παρὰ νὰ περάσω καί δεύτερη νύχτα σὸ καταραμένο αὐτὸ καράβι!

— Τί συνέβη; τὸν ρώτησα.

— Ἐκεῖ πού κοιμώμουν, μοῦ φάνηκε ξαφνικά πὼς ἀκούσα θήματα σὸ κατάστρωμα. Τέντωσα τὸ αὐτί μου καί ξεχώρισα θήματα εἰκοσι περίπου ἀνθρώπων πού ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φωνάζοντας. Σέ λίγο, τὰ θήματα αὐτὰ ἀκούστηκαν νὰ κατεβαίνουν τὴν σκάλα. Ἀπὸ κεῖ καί ὕστερα, δέν μπορῶ νὰ θυμηθῶ πειὰ τίποτα. Μά ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶδα—κι' ἐγὼ δέν ξέρω πὼς— τὸν καπετάνιο νὰ κάθεται σ' ἕνα τραπέζι, νὰ πίνει καί νὰ τραγουδᾷ!

Αὐτὰ μοῦ ἐξιστόρησε ὁ πιστός μου ὑπηρετής.

Καταλαβαίνετε, θέθακια, σέ τί ταραχή μ' ἔρριξε ή φήγησί του πού συμφωνοῦνε καί με τὸ δικό μου ὄνειρο. Ἀνατρίχιασα ὀλόκληρος ἀπὸ τρόμο. Μά τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε γιὰ ν' ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸν ἐφιαλτικὸν ἀφοῦ θρискόμαστε σὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ καί ἀφοῦ δέν ἦταν δυνατό νὰ σηκώσουμε τὰ πτώματα καί νὰ τὰ πετάξουμε στὴν θάλασσα.

Περάσαμε ὅλη τὴν ἡμέρα μας με τὰ θλέμματα καρφωμένα σὸν ὀρίζοντα, μήπως ἀντικρύσουμε κανένα καράβι. Μάταιες ἐλπίδες! μάταιη ἀναμονή!

Κατὰ τὸ θράδυ, κατεβήκαμε με τὸν Μουσελίμ καί πλαγιάσαμε στὴν μεγάλη σάλλα, πτωσ ἀπὸ ἕνα παραπαισίμα. Μᾶς εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, ὅταν ξαφνικά ἐπλησασαμε ἀπὸ ἕνα ἀσυνήθιστο θόρυβο. Καί παρακολοῦθησαμε τότε μια σκηνή πού ἔκανε τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μας νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ φρίκη.

Ἡ πόρτα τῆς σάλλας ἀνοίξε καί μπήκε μέσα ὁ καπετάνιος, πού τὸν ἀφήσαμε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα νεκρὸ καρφωμένο σὸ μεγάλο κατάρτι. Κρατοῦσε σὸ χέρι του τὸ γιγατάγιόν του καί σὸ κούτελό του φαίνονταν πάντοτε τὸ καρφί. Ἐνας ναυτικός, με κατακόκκινη στολή, τὸν ἀκολουθοῦσε. Οἱ δύο ἄντρες κάθισαν σὸ τραπέζι καί ἀρχισαν νὰ κουβεντιάζουν. Σέ μια στιγμή, θύμισα κι' οἱ δύο, ὁ καπετάνιος θάρρεσε δυνατὰ με τὴν γροθιά του τὸ τραπέζι. Ὁ ἄλλος θρέθηκε ὀρθος μ' ἕνα πῆδημα.

— Ἀν τολμάς, εἶπε σὸν καπετάνιο, ἔλα ἀπάνω σὸ κατάστρωμα νὰ λογαριαστοῦμε.

Ὁ καπετάνιος δέν περίμενε νὰ τοῦ ἐπαυαλήσῃ τὸ πρόσκλησι. Καί βγήκανε καί οἱ δύο ἀπ' τὴν σάλλα. Ὁ Μουσελίμ κι' ἐγὼ μπόρεσαμε τότε ν' ἀναπνεύσουμε ἐλεύθερα. Σέ λίγο, ἀκούστηκε σὸ κατάστρωμα παραγματικό πανδαιμόνιο. —Ξεφωνητά, οὐρλιάσματα, κραυγές πόνου καί ἀγωνίας... Καί τὸν τρομακτικὸ αὐτὸν θόρυβο ἐπακολούθησε ξαφνικά θαθεία σιωπή.

Ὅταν, ὅστεο' ἀπὸ κάμποσες ὥρες, ρωσκοινδυνεύσαμε ν' ἀνεβθοῦμε σὸ κατάστρωμα, θρήκαμε τὰ πτώματα στὴν ἴδια θέσι πού τὰ εἶχαμε ἀφήσει! Δέν ξέραμε πειὰ τί νὰ θάλοῦμε με τὸν νοῦ μας!...

Εἰκοσι ὀλόκληρες μέρες γυρνούσαμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὸν ὠκεανό, χωρίς νὰ θλέπομε πουθενά στερηά. Καί κάθε θράδυ ἐπανελαμβάνετο σὸ κατάστρωμα ή ἴδια συμπλοκή μεταξύ τῶν νεκρῶν πού εἶς περιέγραψα παραπάνω. Κοντεύαμε νὰ τρελλαθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀγωνία καί τὴν ἀπελπισία μας!

Τέλος, καταλάβαμε γιατί δέν συναντούσαμε στερηά. Τὸ καράβι μας ἔκανε θόλτες γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντοτε (Συνέχεια στὴ σελίδα 67)

Ὑπάρχουν καράβια — φαντάσματα, πού οἱ ναυτοὶ τ' ἀντικρύζουν με φόβο

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΚΙ' ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ

[Ἀρθρο τῆς γοητευτικῆς «βεντέττας» καί ποιητριάς Ρόζμαρυ Λέιν]

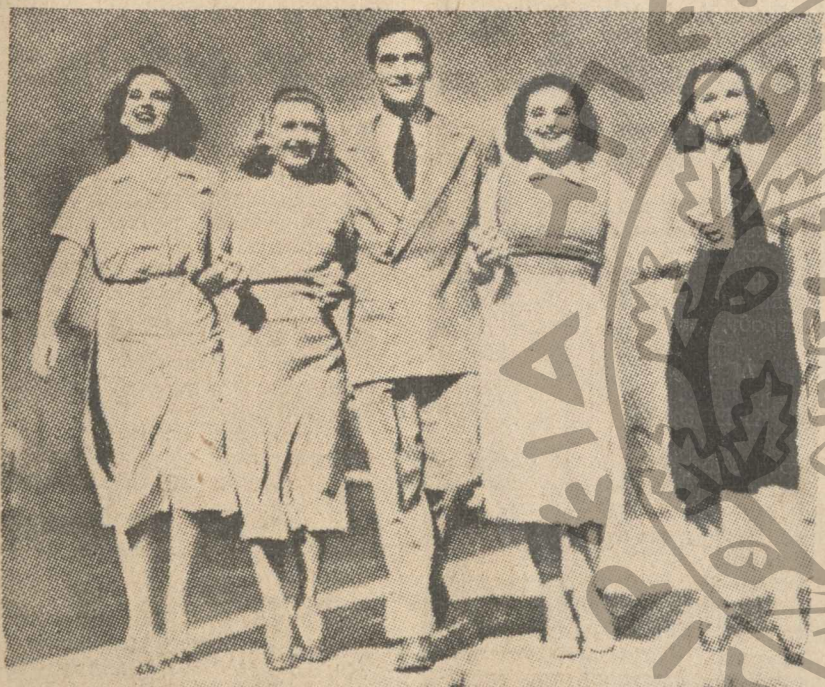
ΚΑΘΕ ἀνθρώπος γεννιέται κάτω ἀπὸ τὶς ζωογόνες ἀκτίνες ἑνὸς ἀστρου. Αὐτὸ ὁδηγεῖ τὰ θήματά του. Αὐτὸ τοῦ φέγγει σὸν δύσκολο δρόμο τῆς ζωῆς. Αὐτὸ τοῦ δίνει θάρρος στοὺς ἀγῶνες του. Μ. οἱ περισσότεροι ἀνθρώποι ἐχονταί... τυφλοὶ σὸν κόσμο καί δέν μποροῦν νὰ τὸ δοῦνε. Ἀφήνουνται λοιπὸν νὰ παρασυρθοῦν σὸ πέλαιος τῶν ἐπιθυμιῶν τους καί χάνονται ὅπως τ' ἀκυθέρητα καράβια σὸν ταραγμένο ὠκεανό.

Τί νὰ σὰς πῶ, ἀπὸ μικρῆ εἶχα μια φοβερὴ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον. Στὸ σπῖτι εἴμαστε τρεῖς ἀδελφές ή μια πῖὸ ὠμορφιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μά καί ή τρεῖς εἶχαμε διαφορετικό χαρακτήρα. Ἡ Λόλα ἦταν μυστικοπαθής, λιγδολογ καί ἀισθηματική μέχρι κουταμάρας. Ἀγαποῦσε τρελλά τὴ μουσική κι' ὅλη τὴ μέρα τῆς τὴν περνούσε σὸ σαλὸνι μαζὺ με τὸν Μπετόβεν, τὸν Μότσαρτ, τὸν Λιστ καί τὸν Σοπέν. Τὰ ὑπέροχα χέρια τῆς χάρτεσαν ἀκούραστα τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου. Κι' ὅταν οἱ μελωδικοί ἦχοι τῆς μουσικῆς σκορπιζόνταν σὸ σαλόνι, τὸ μυαλό τῆς Λόλας χανόταν στὰ ρωμαντικά τῆς ὄνειρα. Ἡ Λόλα δέν ἔφερε καί πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸν γύρω κόσμο. Ἀλλως τε κι' ή τρεῖς κι' ἐγὼ κι' ή Λόλα κι' ή Πριούλλα εἶχαμε δὴ τὸ φῶς τῆς μέρας στὴν πολιτεία τῆς Ἀϊόθα στὴν ὁποία ὁ πατέρας μας ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ. Τί ἐντυπώσεις λοιπὸν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἔχη ἀπὸ μια πολιτεία ζωεμπόρων, μικροεπιχειρηματιῶν καί ἀνθρώπων πού κοπιάζουν σκληρά γιὰ νὰ θγάλουν τὸ ψωμί τους; Μά ή Λόλα εἶχε τὸν δικὸ της κόσμο, πού ὑπῆρχε στὶς ρομάντσες καί στὶς μελωδίες, στὰ τραγούδια καί στὶς συνθέσεις τῶν διασημῶν μουσουργῶν. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν τὰ πεντάμορφα βασιλόπουλα, ή γοητευτικὲς κόρες με τὴν τρυφερὴ καρδιά, ή νεράιδες κι' ή μάγισσες. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν ή ὀλόχρυσες πολιτείες τῶν ὀνείρων, ή συγκινησεις, οἱ στεναγμοὶ τὰ δάκρυα. Ἡ Λόλα χαίροταν ή ὑπέφερε γιὰ ἕναν κόσμο πού ζοῦσε στὴν φαντασία τῆς καί πού δέν εἶχε καμμιὰ σχέση με τὴν πραγματικότητα.

Ἡ Πριούλλα πάλιν, ή δεύτερη ἀδελφή μου, ἦταν πολὺ διαφορετική. Αὐτὴ ἦταν ἕνα πραγματικό κορίτσι. Τρελαίνονταν γιὰ τὰ σπὸρ καί τῆς ἄρεσε νὰ παίξει με τ' ἀγῶρια. Ἡ γροθιά τῆς ἦταν γερὴ σὰν τὴ γροθιά τοῦ Καρνερά. Ἡ ἰδέες τῆς δέν εἶχαν καμμιὰ σχέση με τὰ ὄνειρα. Ἐμενε ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὶς σεληνοφώτιστες θραυδές, τῆς ἄρεσε ή εὐθυμία μουσική τοῦ «Τσάρλεστον» καί τοῦ «Μπλάκ-μπότιν» καί προτιμοῦσε ἕνα καλὸ φαγητὸ ἀπὸ μια τρυφερὴ ἐξομολόγησι.

Αὐτὴ ἦταν τὸ καμαρά τοῦ πατέρα μας. Ἦταν ἕνα φυσιολογικό κορίτσι. Τίποτε δέν τὴ θασάνιζε. Οὔτε ὑστερισμοί, οὔτε εὐαισθησίες, οὔτε ὄνειρα. Ὅλη τὴ μέρα ζοῦσε ὅπως τὸ ἐλεύθερο πουλί. Ἦταν ὅλο τραγούδι καί γέλιο.

Ὅσο γιὰ μένα; Τί νὰ σὰς πῶ. Ἡ φίλες μου με θαύμαζαν γιὰ τὴν ἔγγραφά ὠμορφα ποιήματα. Μ' ἔβαζαν καί τὰ ἀπῆγγελα στὶς συγκεντρώ-

Ὁ γόνος Τζέφρεϋ Λὸν εἰς τὸ μέσον τῶν τεσσάρων θηλυκῶν «αστέρων», ἀνάμεσα δηλαδὴ στὴ φωτιά τοῦ ἔρωτος, τοῦ καμοῦ καί τῆς ζήλειας.

σεις καί με χειροκροτοῦσαν μ' ἐνθουσιασμό.

Ὁ πατέρας μου μᾶς ἀγαποῦσε καί τὶς τρεῖς. Μά ή Πριούλλα ἦταν ή ἀδυναμία του. Ἦν ἐθαύμαζε γιὰ τὴν ζωηρότητα τῆς. Κι' ἔφερε θαθεία τὸ γεγονός, ὅτι ἐγὼ κι' ή Λόλα εἴμαστε τόσο παθολογικά εὐαίσθητες καί χάναμε τὸν καιρό μας με τὴν μουσική καί τὴ λογοτεχνία. Γι' αὐτὸν ή ζωή ἦταν τὸ... νυστέρι του. Ὅταν κατάφερνε νὰ νιατρέψῃ ἕναν ἀνθρώπο ἦταν ὑπερήφανος κι' εὐτυχισμένος. Συχνὰ ὡστόσο ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸ μέλλον μας. Φοβόταν ὅτι ἂν μια μέρα ἔκλεινε τὰ μάτια δέν θά εἴμαστε ἱκανὲς νὰ κερδίσουμε τὴ ζωή μας. Μόνο γιὰ τὴν Πριούλλα ἦταν αἰσιόδοξος. Αὐτὴ ἦταν μια σωστὴ μοντέρνα γυναίκα.

Τὸν κινηματογράφο τὸν ἀγαποῦσαμε, μά δέν φανταζόμαστε ὅτι θά μπορούσε νὰ μᾶς ἀνδιαφέρῃ ὡς ἐπάγγελμα. Ἀλλως τε χιλιάδες ὠμορφα κορίτσια εἶχαν χάθῃ στὴν πολυθρόνη ζωῆ τοῦ Χόλλυγουντ κι' εἶχαν δὴ νὰ σθώνονται ὅλα τὰ ὄνειρά τους. Ἐτσι καμμιὰ δέν εἶχε τολμήσει νὰ ὀνειρευθῇ τὴ δόξα μῆς «βεντέττας».

Ἐνα θράδυ ὁμως ή Λόλα μᾶς ἔφερε σὸ σπῖτι ἕναν κύριο καί μᾶς τὸν συνέστησε:

— Ὁ «μίστερ» Γκὺ Ἐντουαρντ, θεατρικός ἐπιχειρηματίας.

Ὁ πατέρας μου ἂν καί δέν εἶχε ἐκτίμησι στοὺς καλλιτέχνες ὡστόσο μια κι' ἦταν φίλος τῆς Λόλας, τὸν κάλεσε νὰ πιοῦν ἕνα οὔτοκυ. Ὅταν ή συνομιλία τους ἔγινε πῖὸ ἐγκάρδια ὁ Γκὺ Ἐντουαρντ ἐξήγησε σὸν πατέρα μου τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του:

Ἦθελε νὰ ἀνεβάσῃ τὴ Λόλα σὸ θέατρο. Εἶχε καλὴ φωνή καί θά πετύχαινε. Ὁ πατέρας μου σὸ τέλος πείσθηκε καί τὸν ἄφησε νὰ πάρῃ τὴ Λόλα στὰ θέατρα τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅσο γιὰ μᾶς; Ζηλεύαμε τὴν τύχη τῆς. Φανταζόμαστε ὅτι σέ λίγες μέρες ὅλη ή Ἀμερική θά μιλοῦσε γι' αὐτήν. Μάταια ὁμως μῆνες καί μῆνες περιμέναμε νὰ δοῦμε τὴ φωτογραφία τῆς στὶς ἐφημερίδες. Ἡ Λόλα δέν εἶχε καταφέρει καί σπουδαία πράγματα. Ἐκανε τὸν γύρο τῶν θεάτρων παίζοντας δευτέρους ρόλους καί εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπογοητεύεται ἀπὸ τὴ ζωή. Μά ἐμεῖς θέλαμε νὰ τὴ μιμηθοῦμε. Τὰ μυαλά μας εἶχαν πάρει ἀέρα. Ἐννοοῦσαμε νὰ γίνουμε καλλιτέχνιδες. Κι' ή Πριούλλα ἦταν αὐτὴ πού φρόντισε καί γιὰ τὶς δύο μας. Με τὶς γνωριμίες τῆς, κατάφερε νὰ τσαγουδήσουμε σὸν ραδιοφωνικό σταθμό. Σημειώσαμε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπ' ὅλες τὶς πολιτείες λαμβάναμε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καί ἐπιστολές. Ὅλοι ἦσαν ἐνθουσιασμένοι μαζὺ μας. Ἐτσι παρέκλήθημεν νὰ κάνουμε πῖὸ συχνὰς τίς ἐμφανίσεις μας σὸ ραδιοφωνικό σταθμό.

Τώρα τραγουδοῦσαμε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα καί κερδίζαμε ἕνα σωρὸ λεφτά. Ὅταν πειὰ γίναμε πασίγνωστες, μᾶς ἀνοίχθηκε κι' ὁ δρόμος πρὸς τὸ Χόλλυγουντ. Ὅλες ή κινηματογραφικὲς εἰταίρες μᾶς πρότειναν νὰ ἀσχοληθοῦμε με (Συνέχεια σελ. 69)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ναί, ήταν το περιθώρι της θείας 'Αντωνίας...

Πού ήταν όμως η θεία του 'Αντωνία;

Πού ήταν τ' αγαπημένα του πουλιά, ο Καρδινάλιος κι' ο

Σκόπτης... "Ω! είχαν εξαφανιστή!... Κι' αυτοί που κατοικούσαν τώρα στην έπαυλη του ήταν έντελως ξένοι... Με την καρδιά σφιγμένη από την θλίψη, ο Φίλιππος έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στον κήπο που δεν ήταν πια δικός του κι' εξακολούθησε το δρόμο του, τραβώντας για την οδό Βιλλερέ.

Εκεί όμως κανένας δεν ήξερε να τον πληροφορήσει για την κατοικία του καλλιτέχνη των κερνών αγγαλιών, του πατέρα της Δέας. Και ο Φίλιππος, απελπισμένος, έτοιμαζόταν να ξαναφύγει, όταν κάποιος του είπε ότι είχε γνωρίσει πραγματικά τον καλλιτέχνη, ο οποίος κατοικούσε κοντά στο σπίτι του με τη μικρή του κόρη, αλλά ένας ξένος κύριος είχε 'ρθή και τους είχε πάρει πριν από μερικούς μήνες. Έφυγαν τότε για άγνωστη διύθυνση, διαδόθηκε μάλιστα ότι θά πήγαιναν στη Γαλλία.

Η άπρόοπτη αυτή είδηση ήταν το πιο σκληρό πράγμα για τον Φίλιππο. Ποτέ του δεν είχε σκεφθί ότι μπορούσε να συμβεί ένα τέτοιο πράγμα... Και όμως τί πιο φυσικό από το ότι ο θείος της Δέας, ο πλούσιος εκείνος θεός της, να πάρει μαζί του τον αδελφό του και την ανήψιά του;

Για μερικές στιγμές έμεινε εκεί, ακουμπισμένος στην εξώπορτα του έρημου σπιτιού της Δέας, το οποίο του είχε δείξει ο γείτονας και κλαίγοντας πικρά.

Δεν του έμενε πια καμιά ελπίδα... Τά είχε χάσει όλα με μιάς.

"Επειτα πήρε πάλι το μικρό του δέμα και ξαναγύρισε στον κήπο του ναού της Παναγίας που ήταν το μόνο του καταφύγιο πια...

Κι' ενώ ο Φίλιππος, έντελως απελπισμένος, εξαντλημένος ήθικώς και σωματικώς, καθόταν στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, ή γιαγιά του κι' οι άλλοι συγγενείς του στη Νέα Υόρκη, απελπισμένοι κι' αυτοί, εξακολουθούσαν ωστόσο να προσπαθούν με όλα μέσα μπορούσαν να διαθέσουν, να τον ξαναβρούν.

ΛΓ'.

ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Πέρασαν πολλές ημέρες από τότε που οι μικροί μας ήρωες είχαν ξαναγυρίσει στη Νέα Όρλεάνη. Ο Φίλιππος πλανιόταν εδώ κι' εκεί γύρω από την εκκλησία περιμένοντας τον πάτερ 'Ιωσήφ και τον Λίλιμπελ που είχε γίνει κι' αυτός άφαντος...

Πολλές φορές είδε να περνάει από κει ο πάτερ Μαρτέν, ο έφημέριος, αλλά δεν ήθελε να τον ρωτήσει, γιατί θυμώταν πως ο κ. "Ενσμπορτ είχε άλληλογραφία μαζί του και φοβόταν μήπως τον αναγνωρίσει και πληροφορήσει τον ζωγράφο για την επιστροφή του στη Νέα Όρλεάνη.

Ο γέρος επιστάτης της εκκλησίας είχε συμπαθήσει το φτωχό και κουρελιασμένο εκείνο παιδί... Πολλές φο-

ρές μάλιστα του έδωσε φαγητό και το έβαλε να κοιμηθεί μέσα στο μικρό του σπιτάκι που ήταν πλάι στην είσοδο της Μητροπόλεως...

Τον συμπονούσε, γιατί έβλεπε πως ο Φίλιππος ήταν άρρωστος και μάντευε ότι δεν ήταν πάντα αλήτης κι' εγκαταλελειμμένος, όπως ήταν τώρα... Η όμιλία των οί τρόποι του, φανέρωναν παιδί με άνατροφη κι' ένα καλό σπίτι... Η επανειλημμένες δε και γεμάτες ένδοξο φέρων έρωτήσεις του Φίλιππου για τον πάτερ 'Ιωσήφ, τον οποίο ο έπιστάτης εκτιμούσε και σεβόταν, συνέλεσαν ώστε να μεγαλώσει ακόμα περισσότερο η συμπαιδεία του προς αυτόν...

Κάθε βράδυ, όταν ο Φίλιππος έμπαινε στο σπίτι του επιστάτου, του έκανε πάντα την ίδια ερώτηση με φωνή τόσο γλυκειά και μελαγχολική, ώστε προκαλούσε σχεδόν τα δάκρυα του αγαθού ανθρώπου.

Λέτε να έρθει αύριο ο πάτερ 'Ιωσήφ κύριε;

Και ο έπιστάτης, για να του δώσει κουράγιο, του έποκρινόταν:

—Ναί, παιδί μου... Ναί, αύριο θάρρη...

Τότε, με πολλές προφυλάξεις και αφού του σύστησε να κρατήσει το μυστικό, ο Φίλιππος άπαρά ισε κι' έβλεπε τα παιδ' α' του πάτερ 'Ιωσήφ στο σπίτι...

Για μια στιγμή μάλιστα εξέχασε όλες τους τις δυστυχίες και συμμερίστηκε τα γέλια και την εύθυμία με τη οποία ο αγαθός έπιστάτης παρακολουθούσε τα παιχνίδια των ποντικών.

Κι' έτσι η μέρες πενούσαν, χωρίς ο πάτερ 'Ιωσήφ να ξαναγυρίσει...

Μιά νύχτα δυνατός πυρετός έπιασε τον Φίλιππο.

Καθισμένος στο στρώμα του, με ανοιχτά τα μάτια, με το χαμόγελο στα χείλη, μιλούσε, μιλούσε ακατάπαυστα...

Το παραμιλητό του ήταν πρόσχαρο... Διηγούνταν κομμένες φράσεις και γελώντας τα παιχνίδια που είχε σκαρώσει άλλοτε στην μικρούλα Λούσυ, άποκαλύπτει τον έπιστάτη «κύριο Βασέτ» και μιλούσε μαζί του, να μιλούσε στον οικονομό της λαίδης "Ενσμπορτ"...

Μέσ' στον πυρετό του θυμώταν μόνο τις φαιδρές εὐτυχισμένες ημέρες της ζωής του και φαινόταν σαν να ξεχνάει έντελως τις τελευταίες του περιπέτειες κι' αναγοητεύσεις...

Σαφνιασμένος και φοβισμένος, ο γέρος έπιστάτης έμενε όρθιος στο πλευρό του παιδιού όλοκληρη τη νύχτα και μούσκευε με δροσερό νερό τους φλογισμένους κροτάφους του.

Το πρωί, ο πυρετός έπεσε και τον παροξυσμό του διαδέχτηκε ύπνος βαθύς και παρατεταμένος, όμως μ' λήθαργο.

Όταν ξύπνησε, είδε σκυμμένους από πάνω του τον έπιστάτη και τον ιερέα εκείνον, στον οποίο είχε μιλήσει κατά την πρώτη μέρα της άφιξής του στη Νέα Όρλεάνη.

Κουβέντιαζαν πολύ σιγανά, αλλά ο Φίλιππος τους έκουσε δυο - τρεις φορές να επαναλαμβάνουν τη λέξη νοσοκομείο.

Νοσοκομείο!...

Η λέξη αυτή είχε μια μόνο σημασία για το δυστυχισμένο παιδί: το νοσοκομείο, κατά τη γνώμη του, ήταν το μέρος που έστελναν τους ανθρώπους για να πεθάνουν... "Αμα έμπαιναν εκεί μέσα δεν ξανάβγαιναν πια παρά για να πάνε στο νεκροταφείο...

(Ακολουθεί)

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΒΛΑΚΑΣ ΜΕ ΠΑΤΕΝΤΑ.

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ. — Αύτον τον πύργο τον έχτισε ο προπάππος μου τον 16ον αιώνα...
— "Αί! "Ωστε ήταν, χίλιος ο προπάππος σας;

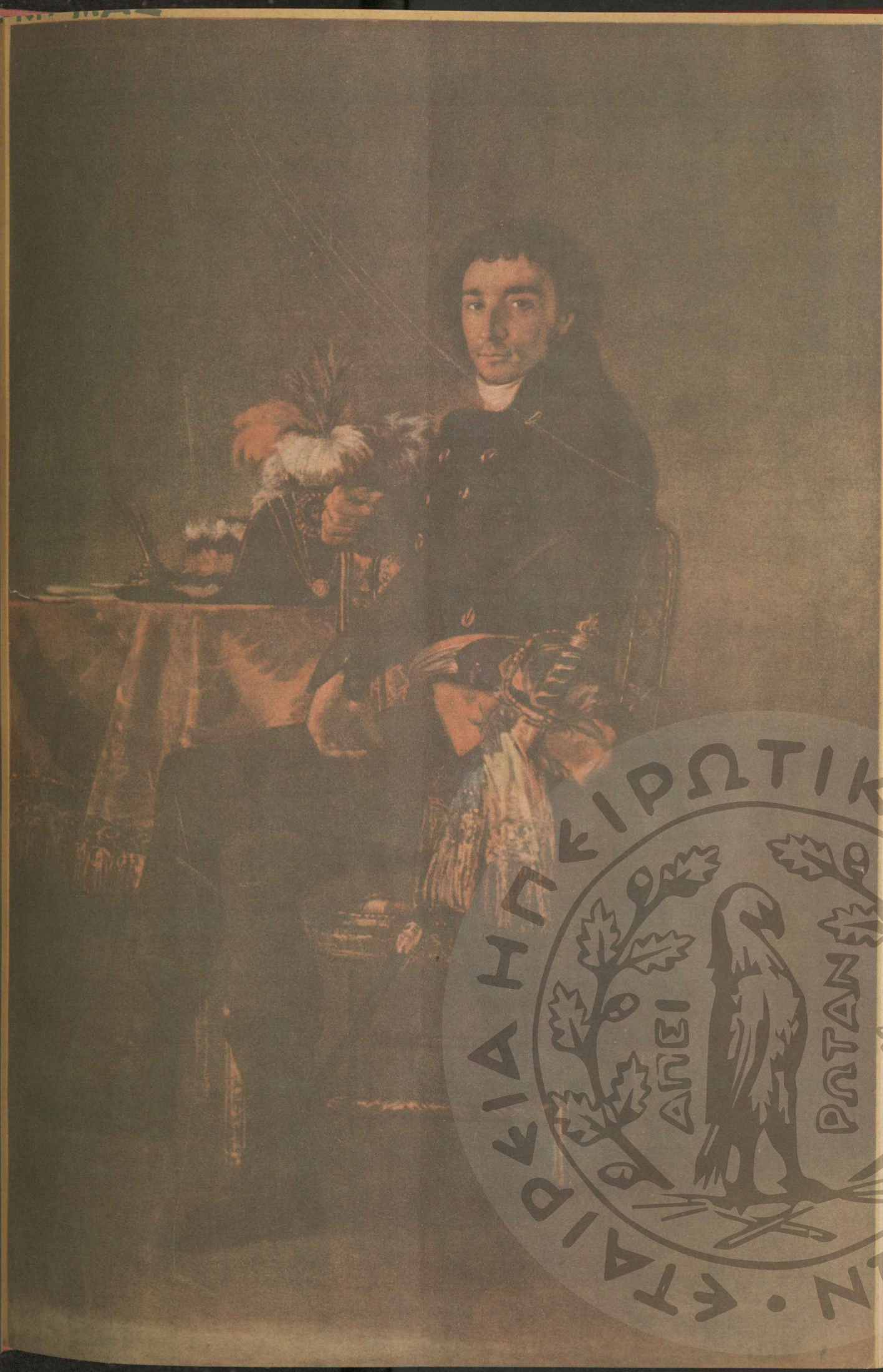
ΨΗΜΕΝΟΣ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

— Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω, κύριε. Διατρέξατε μεγάλο κίνδυνο για να σώσετε την κόρη μου...
— "Ω! κυρία μου, είμαι μαθημένος από κινδύνους. Είμαι... παγντρεμένος!

— ΤΙ ΛΕΙΠΕΙ...

— Είναι καταπληκτικές, σημερινές εφευρέσεις, τηλεγράφος χωρίς σύρμα, αεροπλάνα χωρίς ματέρ, πόλεμοι, χωρίς στρατιώτες...
— "Ναί, μα εκείνο που λείπει ακόμα είναι η... προίκα χωρίς γυναίκα!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ένα σκουλήκι χωρίς κεφάλι.—Τό δηλητήριο τῶν βιτρίνων

ΤΗΝ εποχή αυτήν, οἱ ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Φίτζι καὶ Σαμούα, στὴν Πολυνησία, τρῶνε σὲ μεγάλες ποσότητες, ὡμὰ ἢ ψημένα, κά- τι πράσινα σκουλήκια, μήκους 20 μέχρι 40 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Φαίνεται δέ, ἀπὸ τὴν βουλη- μία μὲ τὴν ὁποία καταβροχθίζουν τὸ ἀθηδιαστικὸ αὐτὸ ἔδεσμα, ὅτι τὸ ἀγαποῦν ἐξαιρετικά. Ἀλλ' ἂν κανεὶς ξένος κυττάξῃ ἀπὸ κοντὰ τὰ σκουλήκια αὐ- τὰ, θὰ παρατηρήσῃ μὲ κατάπληξι ὅτι... δὲν ἔχουν κεφάλι!

Τὸ παλὸλο — αὐτὴν τὴν ὀνομασία ἔδωσαν οἱ ἰ- θαγενεῖς στὸ... ὀρεκτικὸ σκουλήκι — εἶναι μέχρι σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ αἰνίγματα τῆς φύσεως, πού δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ λύσῃ ἡ ἐπιστήμη. Φαί- νεται, ὅτι στὴν κατάστασι πού τὸ ψαρεύουν οἱ κά- τοικοι τῆς Πολυνησίας, ἀποτελεῖ τμήμα ἑνὸς ἄλλου, πλήρους ὁργανισμοῦ καὶ ὅτι ἀφ' ἧς τὸ κεφάλι τοῦ στοῦ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ!

Τὸ γεγονός, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶναι ὅτι τὸ ἀ- κέφαλο τμήμα τοῦ παλὸλο ἐμφανίζεται στὴν ἐπιφά- νεια τῆς θαλάσσης, μονάχα κατὰ τὸ τελευταῖο τέ- ταρτο τῆς σελήνης, τὸν Δεκέμβριο, καὶ ποτὲ ἄλ- λοτε. Πολλοὶ εἰδικοί ἐπεχείρησαν ὡς τώρα ν' ἀ- νακαλύψουν τὸ μέρος ὅπου εἶναι συγκεντρωμένα καὶ τὰ ἄλλα μισὰ σκουλήκια. Χαμένοι, ὅμως, πῆγα- νε οἱ κόποι τους. Ὡστόσο, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμ- φιβολία ὅτι τὸ σκουλήκι αὐτὸ, ὅπως τὸ τρῶνε οἱ ἰ- θαγενεῖς, δὲν μπορεῖ νὰ ἥρθε στὸν κόσμον χωρὶς κε- φάλι. Ἦ γίνεται ὅμως τὸ κεφάλι του; Ἰδοὺ ἡ ἀπο- ρία!

Τὸ πῶς περιέργο στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ὅτι τὰ σκουλήκια αὐτὰ ἂν καὶ στεροῦνται κεφαλῆς, διακρίνονται γιὰ τὴν νοημοσύνη τους! Βλέπουν, χωρὶς νὰ ἔχουν μάτια, τὰ δίκτυα πού τοὺς στήνουν γιὰ νὰ τὰ πιάσουν καὶ ἀλλάζουν κατεύθυνσι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον πού τὰ ἀπειλεῖ! Δὲν εἶναι καταπληκτικὸ αὐτό;

Ἐξ ἴσου μυστηριώδες εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο

φαίνοντο: τὰ σκουλήκια αὐτὰ ἀνέχονται καὶ σ- ραμένουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης μονάχα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύκτας, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνέ- ρος τῆς σελήνης. Μόλις ὁ ἥλιος ψηλῶς στὸν ὁρίζον- τέα φανίζονται, χωρὶς νὰ μῆθι κανεὶς ὡς τὰ σκου- λήκια πηγαίνουν, γιὰτὶ ἀποφεύγουν τὸ ἥλιακὸ φῶς πού βρίσκεται τὸ κεφάλι τους.

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΕΙΝΑΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣ

Ὡς γνωστόν, ὠρισμένα ζῶα ἔχουν ἀδύνα- μους δηλητήριο, πού τὸ χρησιμοποιοῦν εἴτε γιὰ μυντικούς, εἴτε γιὰ ἐπιθετικούς σκοπούς, ὅπως ἡ- λουν νὰ λιαγαλῶσουν τὴν ἀντίστασι ἑνὸς ἀντιπάλ- των. Ἀπὸ αὐτὸ, ὅμως, δὲν θγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ δηλητήριο ὅλων τῶν ζῶων εἶναι πάντοτε ἐν- νατηφόρο. Τὸ ἴδιο φαρμάκι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατον σ' ἕνα ζῶον καὶ νὰ εἶναι ἐντελὲς ἀντι- νο γιὰ ἕνα ἄλλο.

Ὁ θάτραχος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πῶς κοινὰ ζῶα τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως, ἔχει δημιουργηθῇ ὡς ἄλλο «φιλολογία» γιὰ τὴν ἀρετήν του, ὑπερβολικὴν καὶ στὴν ἀηδιαστικὴ αἰσθησι φύγους πού προκαλεῖ τὴν παθὴ του καὶ στὴν ἀχαρῇ καὶ ἀκαμψῇ ἐμφάνει.

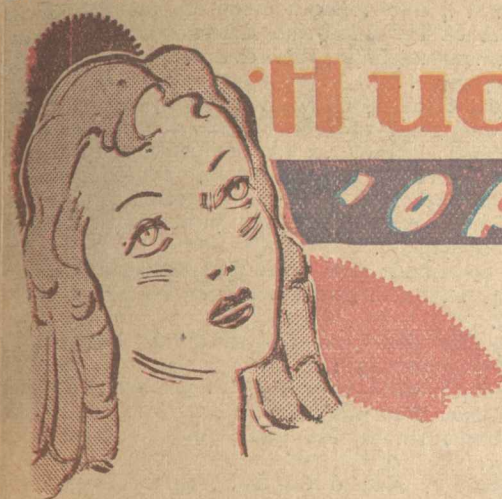
Ὁ Κόνραντ Γκέσνερ π. χ., διαπρεπὴς ἑλβετικὸς φυσιολόγος, δημοσίευσε γιὰ τὸν θάτραχον τὴν ἑλ- καταπληκτικὰ καὶ ἀπίστευτα:

«Ὁ θάτραχος ἔχει ἐπιδερμίδα ἐξαιρετικὰ λεπτή καὶ ὑγρὰ. Εἶναι ζῶον δηλητηριώδες, θάλασσαν καὶ πο- κρουστικὸ στὴν θέα. Ὄταν τὸ ἀγγεῖο καὶ τὸ σπινθη- ρισμὸν θυμῶνι, λερῶνι τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν δόξιν καὶ τὴν κρίσει του καὶ τὸν δηλητηριάζει μὲ τὴν ἀντοχή του. Ὄπου πέσῃ τὸ σάλιο του, προκαλεῖ ἀμέσως τὴν σήψιν τοῦ κρέατος. Τὸ δηλητήριό του ἐπιφέρει κρο- νοδόλο θάνατον. Μὰ ὁ ἄνθρωπος ἀρκεῖ ν' ἀντιστα- σῇ μονάχα ἕνα θάτραχον, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὸν θά- νατον.»

(Συνέχεια στὴ σελίδα 69)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ, ὁ ὁποῖος ἔλαθε τὸ τσέκ πού τοῦ ἔστειλε ἀπ' τὸ Νανσύ ἡ γυναῖκα του, μπόρεσε νὰ προκαταβάλῃ ἕνα σημαντικὸ ποσὸν στοὺς ἐργολάβους πού εἶχε διαλέξῃ ὁ ἀρχιτέκτων καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἀ- νοικοδομήσεως τοῦ ἐργοστασίου προχωροῦσαν μὲ κατα- πληκτικὴ ταχύτητα.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε ὀνομασθῇ κηδεμών· κι' ὁ Δανιὴλ Σαθάν ὑποκείμενός τῆς Ἀλίνης Μπερνιέρ ἀπὸ τὸ οἰκο- γειακὸ συμβούλιο πού εἶχε ἐντολὴ νὰ προστασίῃ τὰ συμφέροντα τῆς νέας καὶ νὰ συντάξῃ τὴν προᾶξι τοῦ συν- ταιρισμοῦ πού θὰ ἐξασφάλιζε στὴν νέαν τὸ ἕνα τρίτο τῶν κερδῶν.

Ὁ Ροβέρτος παρουσιάστηκε σὲ δόλους τοὺς οἴκους μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ριχάρδος εἶχε ἐμπορικὲς σχέσεις. Παν- τοῦ ἔγινε δεκτὸς μὲ προθυμία κι' ἔλαθε τὴν διαβεβαίω- σι ὅτι ἡ σχέση πού ὑπῆρχαν μὲ τὸν ἀδελφὸ του θὰ συνεχίζονταν ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους.

Ἡ Ἀμαλία, ἔλανευρίζοντας ἀπὸ τὴ Γερμανία, φάνη- κε πολὺ ἱκανοποιημένη ἀπ' ὅτι εἶχε κάνει ὁ σύζυγός τῆς. Ἡ θίλλα τοῦ Νειγὺ τῆς ἄρεσε πολὺ κι' ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγορᾶς.

Ἡ οἰκογένεια Μπερνιέρ ἐγκαταστάθηκε ἀμέσως στὴν καινούργια τῆς κατοικία, ὅπου τοὺς ἀκολούθησε καὶ ἡ Ἀλίνη Μπερνιέρ, ἡ ὁποία ἐνοιῶθε κιόλας γιὰ τὴν Ἀ- μαλία ἀπέραντη στοργή κι' εὐγνωμοσύνη.

Ἐφυγε ὡστόσο μὲ μεγάλη θλίψι ἀπ' τὸ σπῖτι τοῦ Δανιὴλ Σαθάν, ὅπου ἐπὶ τόσα χρόνια εἶχε ζήσει εὐτυ- χισμένη κοντὰ στὸν Ἑρρίκο καὶ στὴν Ματθίλδη. Μὰ, γιὰ νὰ τῆς φανῇ ὁ χωρισμὸς λιγώτερον σκληρὸς, ὁ Δα- νιὴλ ἐπέτρεψε στὴν κόρη του, τὴν Ματθίλδη, νὰ συνο- δεύσῃ τὴν φιλὴ τῆς στὸ Νειγὺ καὶ νὰ μείνῃ κοντὰ τῆς ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους μῆνες.

Ὁ Ἑρρίκος θὰ πῆγαινε κι' αὐτὸς νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴς Κυριακὰς του.

Ὁ Φίλιππος ντὲ Ναὶλ ἦταν ὑπερταχυισμένος τώρα πού ἡ Ἀλίνη ἔμενε στὸ ἴδιο σπῖτι μ' αὐτόν.

Ἀντιθέτως, ὁ Ἑρρίκος Σαθάν δὲν ἦταν καθόλου εὐ- τυχῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ συνθίσῃ στὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Ἀ- λίνη ἔμενε μακριὰ του. Ἡ καθημερινὴ του ἐπικοινωνία μὲ τὴν νέαν πού ἀγαποῦσε δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ θαθεὶα στοργή μὲ τὴν ὁποία ἡ οἰκογένεια Μπερνιέρ περιβαλλε τὴν Ἀλίνη τοῦ ἐσφίγγε τὴν καρδιά καὶ τοῦ ἐνέπνεε χωρὶς νὰ θέλῃ μιὰ δυνήνρὰ ζηλοτυπία.

Ὁ Μαγκλουάρ ὁ ὁργανοπαίχτης ἐξακολουθοῦσε τὴς καθημερινῆς του περιοδεῖες συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν μι- κρὴ Μάρθα καὶ τὸ κομπόδεμα τῆς ὀρφανῆς μεγάλωνε ὁλοένα.

Ἡ Μάρθα ἦταν εὐτυχισμένη κοντὰ στὸν ὁργανοπαίχτη μὰ δὲν ἐξενοῦσε τὴν γιαγιά τῆς καὶ μιλοῦσε ἀδιάκοπα γι' αὐτὴν στὸν Μαγκλουάρ. Δυὸ φορές εἶχαν πάει μαζὶ στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου. Ὁ δόκτωρ Σαρ- μέ, πού τοὺς δέχθηκε ἐκεῖ, τοὺς εἶπε καλὰ καὶ καθησι- χαστικὰ λόγια, μὰ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ δοῦν τὴν ἄρρω- στή. Ἡ Βερονίκη γιὰ λίγον καιρὸ ἀκόμα, ἔπρεπε ν' ἀ- ποφεύγῃ τὴς συγκινήσεις.

Ἡ πρώτη βουρζὸς μποροῦσε τώρα νὰ μιλήσῃ. Βρι- σκόταν στὸν δρόμο τῆς θεραπείας καὶ πλησίαζε ἡ στιγμή

Ἡ νοπέληλα μὲ τὸ ὄργανο

πού θάρχιζε ἡ ἀνάρρωσις.

Μόλις ἡ σκέψι ἔσπινε πάλι μέσα στὸ κεφάλι τῆς πού τόσο εἶχε ὑποφέρει, μόλις τὰ χεῖλη τῆς μπόρεσαν ν' ἀρ- θρώσουν πάλι ἤχους, θέλησε νὰ μιλήσῃ νὰ κἀνὴ διάφο- ρες ἐρωτήσεις. Εἶχε τραυλίσῃ μὲ φωνὴ πού μόλις ἀ- κουγόταν:

— Ὁ κ. Μπερνιέρ ;... Ἡ μικρὴ Μάρθα ;...

Ἡ ἐρωτήσεις αὐτὲς ἀπευθυνόντουσαν στὸν δόκτορα Σαρμέ.

Τότε ἐκείνος κατάλαβε, ὅτι γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ κάθε κίνδυνον ἐπιπλοκῶν, ἔπρεπε νὰ διατηρήσῃ τὴν πιδ ἀπό- λυτη γαλήνη μέσα στὸ πνεῦμα τῆς πληγωμένης.

Καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἀμέσως:

— Θέλετε νὰ ζήσετε, δὲν εἶν' ἔτσι, γι' αὐτοὺς πού ἀγα- πᾶτε ; "Ε, λοιπόν ! σᾶς ἀπαγορεύω ἀπολύτως νὰ σκέ- φτεστε, νὰ κουράζεστε τὸ μυαλό σας... Μάθετε μόνο ὁ- τί ὁ κ. Μπερνιέρ εἶναι θάρετὰ πληγωμένος, μὰ μπορεῖ νὰ ζήσῃ κι' ὅτι ἡ μικρὴ κι' ἀγαπημένη σας Μάρθα θρί- σκεται μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Τὴν προστατεύει ἕνα ἄξιο καὶ λαμπρὸ παλληκάρι, ὁ φίλος σας Μαγκλουάρ, ὁ ὁργανοπαίχτης καὶ σὲ λίγες μέρες, ἂν ἀκολουθήσετε ὑπάκουα τὴς συμβουλῆς μου, θὰ μπόρουν νὰ σᾶς δοῦν κ' οἱ δύο. Ἐν τῷ μεταξύ, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ σκέψτε- σθε, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μιλάτε... Ἔτσι μόνο θὰ γίνε- τε γρήγορα καλά.

Ἡ Βερονίκη, φυσικὰ, διαζόταν νὰ θεραπευθῇ καὶ ὁ- πᾶκουσε στὴς διαταγὰς τοῦ γιατροῦ. Ἀπέφυγε νὰ κου- ράξῃ τὴν σκέψιν τῆς καὶ δὲν μιλοῦσε καθόλου.

Ἡ Μάρθα ἦταν ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ μονόχειρος. Τῆς εἶχε φθάσει ἡ πληροφορία γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ μέ- σα στὸ μυαλό τῆς ἡ γαλήνη πού εἶχε ἀπαιτήσῃ ὁ γι- ατρός.

Μερικὲς μέρες πέρασαν.

Ἡ βελτίωσις τῆς καταστάσεώς τῆς προχωροῦσε γρή- γορα.

Τότε ὁ δόκτωρ Σαρμέ, θεωρῶντας πειὰ ἱκανὴ ν' ἀνθέ- ξῃ στὸ χτύπημα αὐτό, τῆς ἀνακοίνωσε τὸν θάνατον τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ καὶ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἐργοστα- σίου.

Ἡ Βερονίκη τὰ περίμενε αὐτὰ, κι' ὅσο δυνήνρὰ κι' ἂν ἦταν ἡ ἐντύπωσις πού αἰσθάνθηκε, δὲν εἶχε ὡστόσο θυ- σάρεστες συνέπειες.

Ἐκεῖνο πού ὁ δόκτωρ Σαρμέ διατάζε νὰ τῆς ἀνακοι- νώσῃ καὶ πού τὸ ἀνέβαλλε διαρκῶς ἦταν ἡ τύφλωσις τῆς.

Οἱ ἐπίδεσμοι πού σκέπαζαν τὸ ἔμπανο μέρος τοῦ προ- σώπου τῆς καὶ ἐκρύβαν τὰ μάτια δὲν τῆς ἐπέτρεπαν ἀ- κόμα ν' ἀντιληφθῇ τὴν τρομερὴν τῆς κατάστασι.

Τὶ χτύπημα κερανοῦ θὰ ἦταν γι' αὐτὴν τὴν ἡμέρα πού θὰ τῆς ἀφαιρούσαν τοὺς ἐπιδέσμους καὶ τὰ ξεσκε- पासτα μάτια τῆς δὲν θὰ ἔδωκαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μαῦρον, ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι !

Μετά τὴν προκαταρκτικὴν τοῦ ἀνάκρισι στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Δανιὴλ Σαθάν θέλησε νὰ συγκεντρώσῃ μαρτυρίες πιδ ἀκρίβειας νὰ συνθέσῃ μετὰ τὸς τις κα- ταθέσεις πού εἶχε πάρει καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο, κα- τὰ τὸς διαδοχικὰ στὸ γραφεῖο τοῦ τοῦς μαρτυρῆς τοὺς ὁποίους εἶχε ἐξετάσει ἤδη καὶ στοὺς ὁποίους προσέτε- θσαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι.

Ὁ Μαγκλουάρ κι' ἡ μικρὴ Μάρθα εἶχαν παρουσιάσῃ κι' αὐτοὶ στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἡ ἀπαντήσεσι τῆς μικροῦς ἦσαν ἀκριβῶς ἡ ἴδιες ὁ- πως καὶ τὴν προηγούμενη φορὰ. Μὰ κι' ὁ ὁργανοπαί- χτης, ἀκολουθώντας τὴν ἀπόφασιν πού, ὅπως ἔβρουμε, εἶχε λάβει, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν πρῶτὴν του κατάθεσι.

Ἔτσι δὲν ἀνέφερε οὔτε λέξι γιὰ τὸ κόσμημα πού εἶχε

ἀγκαλιά της τυφλής, της οποίας τὰ τρεμάμενα χέρια της ψηλαφούσαν τὸ σῶμα της κι' ἀναζητώντας τὸ πρόσωπό της, πού μόλις τὸ θύριξε, ἄρχισε νὰ τὸ γμιζή με δάκρυα καὶ φιλήματα.

Ὁρθος κοντὰ στὸ κρεβάτι, ὁ Μαγκλουάρ, με τὰ χαρακτηριστικά ἀλλοιωμένα, κύτταζε τὸ πρόσωπο τῆς Βερονίκης πού τὰ σημάδια τῶν οὐλῶν τὸ εἶχαν κάνει ἀγνώριστο.

— Τυφλή !... Εἶναι τυφλή !... ψιθύρισε μὲ φωνὴ θαθεῖα.

Ἡ Μάρθα εἶχε τυλίξει τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς Βερονίκης, χαϊδεύοντάς την, φιλώντας την, σφιγγόντας την ἀπάνω της καὶ κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ καὶ λυπηρὴ συγκρόνως.

Ὁ Μαγκλουάρ πλησίασε τότε καὶ εἶπε:

— Μπορεῖτε νὰ θασιζεσθε στὴν ἐγγονή σας κυρία Σολλιέ !... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σὰς χτύπησε ἡ τρομερὴ αὐτὴ δυστυχία, ἔμαθε νὰ γνωρίζῃ κοντὰ μου πολλὰ πράγματα, τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, τίς ἀπαιτήσεις της, τὰ καθήκοντά της. Εἶναι πειὰ μεγάλη γιὰ τὴν ἡλικία της... Εἶναι δυνατὴ, ὑγιής, θαρραλέα, καὶ, ὅπως μοῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, ἔχει θέλησι, πού εἶναι τὸ σπουδαιότερο. Αὐτὴ θὰ σὰς κἀν νὰ ζήσετε στὸ ἐξῆς καὶ θὰ ἐμποδίσῃ τὴν φτώχεια καὶ τὴν στενοχώρια νὰ φθάσουν ὡς ἐσὰς... Ἡ ἀγαπημένη μικρούλα τέλος θὰ σὰς δώσῃ κουράγιο γιὰ νὰ ὑποφέρετε γενναῖα τὴν σκληρὴ δοκιμασία.... Θὰ δουλέψῃ γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, συγχρόνως καὶ σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι ἡ δουλειὰ δὲν τὴν τρομάζει...

— Ἡ δουλειὰ !... ξανάπε ἡ Βερονίκη ἀνήσυχη.

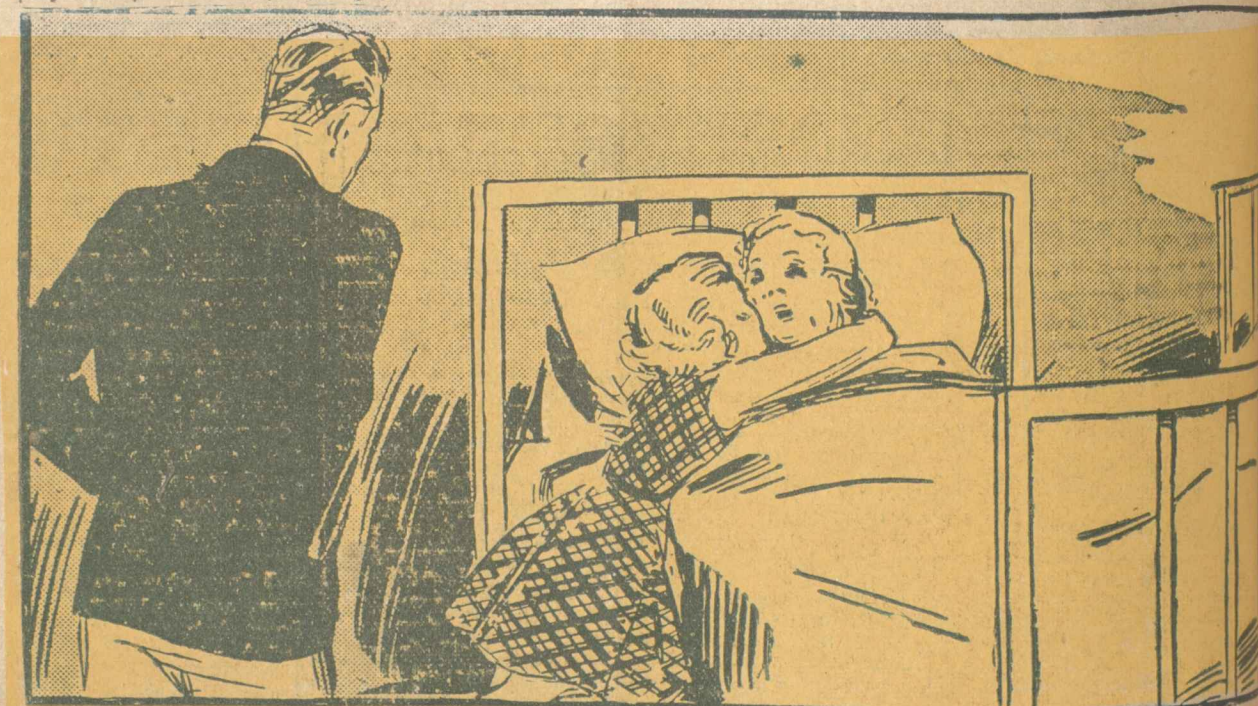
— Ναι, ἡ δουλειὰ... ἡ δουλειὰ τῆς ἀρέσει καὶ τὴν ἐνθουσιάζει....

— Μὰ ὑπάρχει τάχα λόγος νὰ ἐργασθῇ ; εἶπε ἡ τυφλή; Ξέρεις, Μαγκλουάρ, ὅτι ἡ Μάρθα εἶναι πλούσια... Δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε στὸ μέλλον... Μιλοῦσε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴν φτώχεια καὶ τὴν στενοχώρια, καλέ μου Μαγκλουάρ... Ἀς μὴ σὲ τρομάξῃ ἡ φτώχεια, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς φθάσῃ, ἀφοῦ ἡ Μάρθα μοῦ ἔχει περαιοῦσα δική της... Αὐτὸ πού με τρομάζει ἐμένα εἶναι ἡ σκέψις ὅτι ἡ φτωχὴ μικρούλα θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ περᾶσῃ τὴν ζωὴ της κοντὰ σὲ μιά γιγαίαν ἀνάπηρη... καί, ὅταν τὸ σκέφτωμαι αὐτὸ, λέω πῶς θὰ ἦταν καλλίτερο γι' αὐτὴν νὰ εἶχα θρῆ τὸν θάνατο στὸ ἐργαστάσι τοῦ Ζαίντ - Ουέν.

Μακρὰ σιωπὴ διαδέχθηκε αὐτὰ τὰ λόγια πού τὰ διέκοπτε μόνο ὁ ἀδύνατος θόρυθος τῶν συγκρατημένων λυγμῶν τῆς Μάρθας.

Ὁ Μαγκλουάρ μίλησε τέλος καὶ εἶπε:

— Κυρία Σολλιέ, ἀκούστε με... ἀκούστε με μὲ θάρρος καὶ πρὸ πάντων μὲ γαλήνη.

Ἡ Μάρθα εἶχε τυλίξει τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς Βερονίκης

Ἡ Βερονίκη τὸν διέκοψε, λέγοντας:

— Μιὰ λέξι πρῶτα... Θὰ σ' ἀκούσω κατόπιν καὶ ὅσοι σ' ἀκούω νὰ ἔχω πολὺ θάρρος καὶ γαλήνη. Μὰ πρῶτον γινώσκω, ἀπάντησέ μου σὲ μιά ἐρώτησι.

— Ποιὰ ;

— Ἡ Μάρθα σοῦ παρέδωσε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μπερνιέρ τὸ κουθάρι τοῦ μαλλιῶ ;

— Ναι, μοῦ τὸ παρέδωσε.

— Ξέρεις τότε τί κρύβει μέσα;

— Ναι, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω πληροφορώντας σας συγχρόνως γιὰ ὅσα συνέβησαν...

LXXIII

— Μίλησε, μίλησε ἀφοῦ, καλέ μου Μαγκλουάρ, ὅτι κι' ἂν μοῦ πῆς, ὅποια καινούργια δυστυχία κι' ἐννοεῖς, μοῦ ἀναγγέλλῃς θὰ εἶναι μικρὴ μπροστὰ στὴ συμφορὰ πού με χτύπησε...

— Ξέρετε, θέθαια, ὅτι ὁ κ. Μπερνιέρ, πέθανε, εἶπε μονόχειρ. Ἀπὸ ποῖον τὸ μάθατε ;

— Ἀπὸ τὸν δόκτορα Σαρμέ...

— Μὰ ξέρετε ὅτι ὅλα τὰ κτίρια τοῦ ἐργασταίου, κτὸς ἀπὸ τὸ ἀπομονωμένο περὶτερο ὅπου κατοικοῦντε, ἔγιναν παρανάλωμα τῆς φωτιάς.

— Ὅλα τὰ χτίρια τοῦ ἐργασταίου ; ξανάπε ἡ Βερονίκη λαχανιασμένη.

— Ναι...

— Δὲν ἀπόμεινε τίποτε ;

— Σωροὶ ἐρείπων... αὐτοὶ μόνο ἔμειναν... Ἡ Βερονίκη δὲν ἔλειψαν, μὰ ἔφτασαν πολὺ ἀργά...

— Κ' ἡ ἰδιωτικὴ κατοικία τοῦ κ. Μπερνιέρ ;

— Κάηκε κι' αὐτὴ, ὅπως ὅλα τ' ἄλλα. Οἱ δολοφονίες πού ἦσαν συγχρόνως καὶ κλέφτες, ἔβαλαν φωτιά μετ' ἐλπίδα νὰ ἐξαλειφούν τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός τους. Παρ' ὅλ' αὐτὰ τὸ ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος φαίνεται πρὸς τὸν κ. Μπερνιέρ πού ἔκλεινε ὅλην τὴν περιουσίαν του κ. Μπερνιέρ πού ἔκλεινε ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ἐκλεψαν αὐτὴν τὴν περιουσίαν... Κατὰ μιά μοίρα πρὸς τὴν ἄλλαν, τὸ ἐργαστάσιον ἦταν ἀνασφάλιστον ἡ πυρκαϊὰ πού διαδέχθηκε τὴν κλοπὴ, συμπλήρωσε τὴν καταστροφὴν τοῦ κ. Μπερνιέρ καὶ τῆς κόρης του συγχρόνως. Τὰ οἰκόπεδα, ὅπου ἦσαν χτισμένο τὸ ἐργαστάσιον καὶ μερικὲς χιλιάδες φράγκα κατατεθειμένα πρὸς τὸν κ. Μπερνιέρ, αὐτὰ μόνο ἀπέμειναν στὴν δυστυχισμένη δεσποινίδα Ἀλβίνη Μπερνιέρ, ἡ ὁποία ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῇ πλούσια καὶ νὰ ἐλπίζῃ στὸ πῶς λαμβάνει μέλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ «ΜΑΝΝΑ» ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΗ ΑΙΜΑ, ΨΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΑΛΑΤΕΣ!...

(Πῶς ἐξηγεῖ ἡ ἐπιστήμη τὰ περίεργα αὐτὰ φαινόμενα)

ΠΟΙΟΣ ἀπὸ ἐσὰς δὲν ἀκούσε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ βροχὲς ἀπὸ αἷμα καὶ θειάφι ; Ποιὸς δὲν γέλασε διαβάζοντας τίς ἀφηγήσεις τῶν περιηγητῶν πού γράφουν ὅτι εἶδαν νὰ πέφτῃ βροχὴ ἀπὸ ψάρια, θατράχους, φειδία καὶ σκουλήκια ;

Ὡστόσο, εἶναι γνωστὴ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου πού παρασύρει μεγάλα καράβια μακριὰ ἀπ' τὸ δρομολόγιόν τους, πού ρίχνει ἀεροπλάνα πάνω σὲ βουνά, πού ξεσηκώνει τὸ χῶμα καὶ τὴν ἄμμο καὶ τὰ σηκῶν ὑψηλὰ σὰν νερὸ ἀναδρυπρίου, πού ξεριζώνει θεόρατα δέντρα ;

Στὸν ἀνεμο, λοιπόν, καὶ μονάχα στὸν ἀνεμο πρέπει ν' ἀποδοθῇ τὸ γεγονός ὅτι συχνὰ πέφτει στὴ γῆ μας βροχὴ ὅχι ἀπὸ νερὸ ἀλλ' ἀπὸ διάφορες ἄλλες οὐσίες. Στὴν φύσιν ἐπίσης πρέπει νὰ καταλογίσουμε τίς βροχὲς χρώματος κόκκινου, κίτρινου, μαύρου ἢ ἄσπρου πού τρομοκρατοῦσαν τὰ δεσποζόμενα πλῆθη τοῦ μεσαιῶνος. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα ἔχουν καὶ τὴν ἐξήγησίν τους.

Στὴν Νότιο Εὐρώπῃ πέφτει συχνὰ «βροχὴ αἵματος». Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, τὸ αἷμα αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ κόκκινη ἄμμος πού τὴν ξεσηκώσε ὁ σιρόκος ἀπὸ τὴν Σαχάρα, τὴν μετέφερε στὶς ἀντικείμενες περιοχὲς τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ κατόπιν τὴν ξανάριξε στὴν γῆ, ἀνακατωμένη μὲ θρόχινο νερὸ.

Στὴν περιφέρεια τοῦ Κολοράντο πέφτει συχνὰ βροχὴ ἀπὸ θειάφι. Εἶναι ἀληθινὸ θειάφι ; Ὁχι θέθαια ! Ὁ ἀνεμὸς παρασύρει τὴν γῆ ἀπὸ τὰ μεγάλα δάση — καὶ τὴν ρίχνει μακριὰ.

Πιὸ περίεργον, ἐκ πρώτοις ὁψεως, εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς βροχῆς ἀπὸ μελάνιν ἢ γάλα. Στὴν πρώτη περιπτῶσι, πρόκειται γιὰ τὴν πυκνὴ καπνία πού θγαίνει ἀπὸ τίς καμινάδες τῶν ἐργασταίων καὶ πού κολυμπᾷ στὸν ἀέρα. Καὶ στὴν δευτέρα, τὸ γάλα δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ σκόνη τῆς ἀσβέστου πού παράγουν ὠρισμένα ἐδάφη.

Ἡ μόνη ἀληθινὴ βροχὴ αἵματος πού παρατηρήθη μέχρι σήμερα, ἀναφέρεται σ' ἓνα ἀμερικανικὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ τοῦ 1841. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ σημειώθηκε στὸ Τένεσσι, σ' ἓνα καπνοκαλλιεργημένο κάμπο. Τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ εἶχαν σκεπασθῇ ἀπὸ πηχτὸ αἷμα καὶ λίπος, καθὼς καὶ μικρὰ κομμάτια κρέας !... Ἡ μόνη ἐξήγησις πού δόθηκε στὸ ἀνηθιστικὸ αὐτὸ φαινόμενο, εἶνε ἡ ἐξῆς : Ἡ ἀνεμοθύελλα, περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ σφαγεία, παρέσυρε μέσα στὴν δίνη τῆς αἵμα ἀπὸ τὰ σφαγμένα ζῶα. Συνέπεσε τότε νὰ θρέξῃ, καὶ μιά μεγάλη καλλιεργημένη περιφέρεια δέχθηκε τὸ ἀνεπιθύμητον αὐτὸ λίπασμα !

Ὁρισμένες περιοχὲς τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς, ἀποψιλᾷ...

μείας καθ' ὅλοκληρίαν ἀπὸ δάση, δέχονται συχνὰ βροχὲς ἀπὸ λασπὴ πού πρᾶγμα ἀπὸ ἄλλες, καλλιεργημένες περιφέρειες.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ κάτοικοι δυσφοροῦν γιὰ τὸν θόρον πού τοὺς ἐργεῖται ἐξ οὐρανοῦ καὶ πού δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἀποφύγουν. Ὁπωδῆποτε, ἡ λασπὴ εἶναι προτιμότερη ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν σφαγείων.

Πολὺ πῶς παράξενες εἶναι ἡ ὁρμητικὴ ἐκείνη βροχὴ πού παρασύρουν τὸ πέρασμά τους ζωντανούς ὁργανισμούς, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν χιλιόμετρα μακριὰ.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῇ τὴν κατάπληξιν τῶν κατοίκων τοῦ Ὀλλυμπαν, στὴν περιφέρεια τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅταν, μιά μέρα,—

δὲν πέρασαν καὶ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε,— εἶδαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, μαζὺ μὲ μιά ραγδαία βροχὴ, καὶ φρεσκότατα ψάρια !

Πρὶν ἀπὸ δέκα περίπου χρόνια, μιά ὁρμητικὴ βροχὴ ἔπεσε στὰ χωράφια ἐνὸς καλλιεργητοῦ, στὴν Βόρειο Καρολίνα. Καὶ ὅταν σταμάτησε ἡ νεροποντὴ, ὁ κάμπος ἦταν γεμάτος ἀπὸ ψάρια πού χοροπηδοῦσαν ἀκόμα. Ἄν δὲν ἔπαθαν τίποτα, αὐτὰ ὀφειλεται στὴν γνωστὴ φυσικὴ ἀντίστασιν τῶν ψαριῶν, πού δὲν τὰ πειράζουν οὔτε οἱ πτώσεις, οὔτε καὶ τὰ χτυπήματα. Τὰ ψάρια αὐτὰ τὰ εἶχε παρασύρει κάποια θυέλλα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ὁ κ. Λέουις, σύγχρονος Ἀγγλὸς ζωολόγος, ἀναφέρει σ' ἓνα σύγγραμμά του τὴν περιπέτεια ἐνὸς ἐργατοῦ πού εἶδε τὸν κῆπο του, μιά μέρα, ὕστερ' ἀπὸ μιά βροχὴ, γεμάτον ζωντανὰ ψάρια.

Μὰ καὶ σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔπεσε τέτοιο μάννα ἐξ οὐρανοῦ, καὶ στὴν Νότιο Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἰνδία καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Εὐρώπῃ. Δὲν ἦταν θέθαια τόσο πολὺτιμο ὅπως τὸ μάννα πού ἔθρεψε τοὺς Ἰσραηλίτας στὴν ἐρημο σαράντα ὀλόκληρα χρόνια, δὲν ἦταν ὅμως καὶ γιὰ πέταμα, διότι τὰ ψάρια ἦσαν καὶ ἰσχυρὰ καὶ φρέσκα.

Ἀπὸ παλλὰ σύγγραμματα, μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε τί εἶδους κατάπληξι προξενοῦσαν ἄλλοτε τὰ φαινόμενα αὐτά, ὅσα ὅποια ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη δίνει μιά ἀπλή καὶ λογικὴ ἐξήγησι.

Κάποιος ζωολόγος τοῦ μεσαιῶνος ἀφηγεῖται ὅτι, στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἔθρεχε κάποτε ψάρια τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρες !

Στὰ 1557, ὁ Ἀγγλὸς Γουόλφρατ γράφει στὴν περίφημὸν του «Βιβλίον Θαυμάτων», μὲ τὴν σοφιστικὴν πού χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς — καὶ τοὺς πῶς τερατολόγους! — ὅτι συχνὰ ἀνοίγουν οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ καὶ ρίχνουν στὴ γῆ μεγάλα ψάρια καὶ θατράχους ! Καὶ ὁ εὐφάνταστος ἐπιστήμων, θέλοντας νὰ πεῖσῃ καὶ τὸν δύσπιστον ἀναγνώστη του, τοῦ παραθέτει καὶ τὴν σχετικὴ εἰκονογράφει τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἕνας ἄλλος σοφός, ὑπερβάλλοντας τὸν Γουόλφρατ, ἀναφέρει σὲ μιά πραγματεία του ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια του βροχὴ ἀπὸ ποντικούς !...

Οἱ βροχὲς ἀπὸ διάφορα χορταρικά ἐξηγούνται ἐδῶ, καὶ, ἰδίως, στὴν Βόρειο Ἀμερικὴ, ὅπου ξεσποῦν συχνὰ ἀνεμοθύελλες καταπληκτικῆς ὁρμῆς. Ὁ ἀνεμὸς πρᾶγμα ἀπὸ τὰ ὀλοκληρὰ σάβαν, κριθάρια, σαλιτρικά, τὰ στροβιλίζει ψηλὰ καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὰ ρίχνει μὲ δύναμιν σὲ ἄλλες περιφέρειες.

Πιὸ περίεργον εἶναι ἡ βροχὴ τῶν ἐνημέτων τῆς Παναγίας πού τὴν ἀναφέρει ὁ κ. Τζάμπερτ Γουάιτ σ' ἓνα σύγγραμμά του καὶ ἡ ὁποία θάταξε μιά ὀλόκληρη μέρα στὴν περιόχην τοῦ Σέλμπορν.

Δὲν ἐπρόκειτο, γράφει, γιὰ τὰ γνωστὰ ἀσπόμενα ἀστράγαλα πού πετοῦν τὸ καλοκαίρι στὸν οὐρανόν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦσαν ἑκατὰ κομμάτια μύκους δέκα μὲχρι δεκαπέντε ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου καὶ πλάτους δύο πόντων. Ἡ σκόνη μὲ τὴν ὁποία ἔπεσαν στὸ ἔδαφος μαρτυροῦσε ὅτι ἦσαν πῶς θαθεῖα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Τὰ μετὰ τὰ αὐτὰ νῆμα καὶ πῶς προήρχοντο, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπ' τὸν ἀρχαῖον τῆς Παναγίας, ἦσαν στὴν πραγματικότητά μεγάλαι ἰσχυροὶ ἀράχνες.

Βροχὴ... αἵματος !...
(Παλαιὰ χαλκογραφία)

ΗΤΑΝ μιά ψυχρή θροχερή νύχτα του φθινοπώρου. Ένας καρβουνιάρης πεθαμένος από την πείνα, με κουρέλια ντυμένος που μόλις του σκέπαζαν το κορμί, περπατούσε γοργά μέσα στο σκοτεινό δάσος.

Η τρικυμία μούγριζε, η θροχή έφεφε με όρμη, τα δέντρα έστέναζαν, η κουκουθιάγες έσκουζαν στριγγά. Κι' όμως ο νυκτερινός όδοιπόρος φαινόταν πως σέ τίποτε δεν έπρόσεχε. Χαμένος βαθειά μέσα σέ σκέψεις ήταν όλόκληρα συνεπαρμένος από την δυστυχία του. Όσο περισσότερο έμάνιαζε η τρικυμία, όσο δυνατότερα η θροχή τόν χτυπούσε, τόσο ταχύτερα έτρεχε ό καρδουνιάρης.

Κι' άξαφνα σταμάτησε σαν νά ριζώσε στή γη. Όλο τό δάσος τό θεοσκότεινο φωτίστηκε μ' ένα άόριστο φώς και μιά γεροντική μορφή σεβασμιωτάτη και μεγαλοπρεπέστατη προβάλλει μπρός στον καρβουνιάρη.

Τά κατάλευκα χέρια του σαν νά εύλογούνε προβάλλουν

που θά τους θρήκει ό άνεμος συγκεντρωμένους όλους μαζί και τους παρέσυρε σ' όρμητικό πέρασμά του.

Συμπληρωματικά, θά σας αναφέρουμε μερικές άλλες παρόμοιες περιπτώσεις που θεωρήθηκαν θαύματα, όταν συνέβησαν και που δέν αποκλείεται όσόσο νά έγιναν πράγματι. Στά 1844, κατά την διάρκεια μιάς θυσίας, έπεσε στο Τσάρλεστον τής Αμερικής ένας κροκόδειλος μήκους δύο ποδών. Καί ύστερ' από λίγα χρόνια, ένας κάτοικος του Μισισσιππί, εκεί που περπατούσε στο ύπαιθρο, μιά θροχερή μέρα, είδε ξαφνικά νά πέφτη μπροστά του από τόν ούρανό μιά μεγάλη θαλασσία χελώνη! Άν τόν εύρισκε στο κεφάλι, θά τόν άφηνε άσφαλώς στον τόπο!

Καί άσφαλώς κανείς δέν μπορεί νά πη ότι είναι συνηθισμένο τό θέαμα μιάς όλόκληρης καλύδας νά πέφτη στήν γη από τόν ούρανό. Καί όμως, έγινε και αυτό, στή Σκωτία. Μιά μέρα, σηκώθηκε μιά άνεμοθύελλα τόσο δυνατή, ώστε ξεριζώσε μιά ξύλινη παράγκα και την έρριξε σ' ένα άλλο χωριό, χίλια πεντακόσια μέτρα μακριά!

Στήν Καλιφόρνια, η θύελλες σηκώνουν συχνά ψηλά όλόκληρα αυτόκινητα και στέγες σπιτιών και τά πετούν μακριά.

Συνηθισμένο, επίσης είνε και τό έξης φαινόμενο: Ένας τυφών, συναντώντας μιά λίμνη στο πέρασμά του, την αδειάζει όλόκληρη, παρασύρει τό νερό της μαζί με τά ψάρια και την αδειάζει κατόπιν άλλου, μακριά από την κοίτη της!...

Στήν Ελλάδα, δέν παρατηρούνται τέτοια φαινόμενα. Μπορούμε, λοιπόν, νά δοξάζουμε τόν Ύψιστο, έπειδή τό νερό που μάς στέλνει από ψηλά είναι καθαρό νερό, χωρίς αίματα, άκρίδες, ποντικούς και κροκοδείλους!...

Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ ΝΟΥΝΟΣ

[Ρωσικό παραμύθι]

ράσε από τόν γέροντα μέ στερεά θήματα. Μόλις σκληρή κι άγρια:

— Έ, σύ, φτωχέ και θασσανισμένη άνθρωπε, ποιά είσαι και τί ζητάς έδώ;

— Καί σύ, που λές την αλήθεια ποιά είσαι; είπεν ο καρβουνιάρης. Άλήθεια είμαι φτωχός και θασσανισμένος άνθρωπος.

— Καί τί έπιθυμείς;

— Ζητάω νουνό για τό νεογέννητο παιδί μου. Για δέν μου λές, ποιά είσαι;

— Είμαι... ό Χάρος, είπεν η φωνή. Για μένα όλοι άνθρωποι είναι ίσοι κι' άμα σημάνη η στερνή τους όλοι τούς παίρνω όλους χωρίς εξαίρεσι, είτε φτωχοί είναι είτε πλούσιοι, άμορφοι ή άσχημοι. νέοι ή γέροι. Άν μίξης πώς σου κάνω για κουμπάρος, μ' εύχαριστάς σου βαφτίζω τό νεογέννητό σου. Έτσι τό παιδί σου ατόν τόν κόσμο ούτε μιά έστέρη θά πονέση ή θά δυστυχίση. Εγώ το δίδω όλους τούς κόπους τά θάσσανα. Έ; γιατί σασπάζεις? Απάντησέ μου γρήγορα, γιατί ο καιρός μου είναι μετρημένος.

— Ναί, σύ είσαι ό άξιος νουνός. Δέν έπιθυμώ καλλίτερο. Τέρας γρήγορα όσο μου έπιτρέπουν κουρασμένα πόδια μου για νά στήν γυναίκα μου την καλή ελπίδα.

— Τρέξε γρήγορα, μήπως φτάσεις άργά για την ειδηση.

Κι' ό καρβουνιάρης διπλώσαντά θήματά του, άν και κατάκαρπον Σε λίγο ήταν κοντά στή γυναίκα του και στο παιδί του, από τό τό σπιτί του.

Κυττάζει άξαφνα και θέλει νά άμυδρό φώς νά λάμψη καλύθα. Τί τρέχει; Σπρώχνει πόρτα, μπαίνει μέσα και σπιντάει στή μέση σαν τόν κατόπι.

Η γυναίκα του ή άρρωστη ήταν και χτυπιώταν κοντά στήν νια του μωρού και τά δάκρυα (Συνέχεια στή σελίδα 67)

Η κουκουθιάγες έσκουζαν στριγγιλιάρικα!...

λοντας, ρωτάει ό γέρος:

— Τί ζητάς έδώ σ' έρημο τό δάσος τέτοια ώρα περασμένη;

Κι' ό καρβουνιάρης άπαντά:

— Για τό φτωχό μου τό παιδί τό νεογέννητο ζητάω νουνό.

— Έγώ θέλω νά σ' φτώσω τό παιδί σου, είπεν ό γέροντας.

— Καί ποιά είναι τού λόγου σου, ό τσο σεδάσμιος; πού σεν ό καρβουνιάρης.

— Έγώ είμαι ό θεός, ό Κύριος ό ουρανόσ και προστάτη τού κόσμου και μέ άχαρίστησί μου θά σ' βαφτίσω τό παιδί σου.

— Όχι!... φώναξε ό καρβουνιάρης. Δέν θέλω. Έσύ μ' άφήνεις και ψοφάς τ' πεινάς. Έχεις παρηθεούλη μου, νά μου ζεσαι για μάς τούς θρώπους.

Όχι, θά θρώ άλλον. Με νά δέν μπορώ νά σου παριάσω. Αφήσε με, έχω νά κάμω πού δρόμο, Θεέ μου, που σκυνώ και δοξάζω τό χάρι σου!...

Αυτά λέγοντας είπεν και πού να δέν έπαινε τό παιδί.

Ελά, στήν Τεργέστη, μιά έπιστολή σας μέ την όποια μου έκλήνετε την έπιθυμία σας νά φανήτε χρήσιμος στήν Γαλλική Δημοκρατία, δεχόμενος τά πλοία της στά λιμάνια σας.

Είμαι θέσσιος πως θά κρατήσετε τόν λόγο σας μέ την πίστι που ταιριάζει στους άπογόνους τών Σπαρτιατών.

Η Γαλλική Δημοκρατία δέν θά φανή καθόλου άχάριστη προς τό έθνος σας. Όσο για μένα, θά δεχθώ εύχαρίστως όποιον θάρρη νά με δώ έκ μέρους σας και δέν έπιθυμώ τίποτε περισσότερο παρά νά θέλω νά βασίλευη μιά μεγάλη φίλια μεταξύ τών δυό έθνών που άγαπούν έξ ίσου την έλευθερίαν.

Σας σπιντάω τούς κομιστάς τής έπιστολής μου που είναι και ατό άπογόνιο τών Σπαρτιατών. Άν δέν διεκρίθησαν άκόμη δι' έξαιρετικές πράξεις, ατό όφειλεται στο ότι δέν τούς έδόθησαν άκόμη σχετική ευκαιρία.

ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Ό Δήμος μετέφρασε άμέσως ατήν την έπιστολή από τά γαλλικά στα έλληνικά και την διάβασε έπανειλημένως, κατ' άπαιτησιν τών άκρατών του.

Ό Βοναπάρτης για τούς Γάλλους ήταν ένας ήρωας. Μά στή Μάνη φαινόταν κάτι παραπάνω: Θεός!

Ποιά είναι, φώναζε τό νεώτερο άπ' τά παιδιά τού μπέη, ποιά είναι λοιπόν ατό τό Βοναπάρτη που ό θόρυβος τής σήμης του γεμίζει όλη τή γη; Είναι Έλληνας;

Όχι, άπάντησε ό Δήμος Στεφανόπολις, είν' ένας Κορσικανός που γεννήθηκε στο ίδιο χωριό μ' έμάς. Είναι όμως Αθηναίος στήν πολιτική, Σπαρτιατής στήν άνδρεία και Θηβαίος στήν στρατιωτική άξία!

Είναι αλήθεια, ότι η νίκη δέν τόν έγκατέλειψε ποτέ;

— Ναί, γιατί ό στρατός που διοικεί άποτελείται από Γάλλους.

Τότε όλοι μέ μιά φωνή, παρακάλεσαν τόν Δήμο νά τούς διηγηθή μερικές λεπτομέρειες για τίς νίκες τού μεγάλου αούτου στρατηγού.

— Η λεπτομέρειες που μου ζητάτε, άπάντησε ό Δήμος, είναι χαραγμένες μέ φλόγινα γράμματα στις καρδιές όλων τών Γάλλων και άποτελούν θέμα συζητήσεως σ' όλη την Εύρώπη. Μά λίγοι είν' εκείνοι που θά μπορούσαν νά κάνουν έναν πιστό άπολογισμό τούς. Έγώ είμαι γέρος πειά και δέν είχα την εύτυχία νά πολεμήσω υπό τίς διαταγές τού Βοναπάρτη. Μά, ό άνεμός μου, πού εύτυχής, από μένα, ήταν κοντά του στήν έκστρατεία τής Ιταλίας. Αύτός λοιπόν πρέπει νά ίκανοποιήση την περιέργειά σας.

Δέν είναι τίποτε πιδ εύχαριστο για μένα, άπάντησε ό νέος, παρά νά διηγηθώ σ' ανθρώπους έλευθερούς τούς άθανάτους θριάμβους τής έλευθερίας.

Και άρχισε την διήγησί του:

— Οί σύμμαχοι στρατοί τού αυτοκράτορος τής Αυστρίας και τού βασιλέως τής Σαρδηνίας προχωρούσαν από την άκτή τής Γένονας κι' άπειλούσαν νά εισβάλουν

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΪΦΕΙΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΗΛΑΔΑ

Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1797 και 1798 οι Μαυριάτες της Κορσικής Δήμος και Νικόλας Στεφανόπολις

XX

Ό μπέης άνοίγει την έπιστολή τού Βοναπάρτη. — Ό Δήμος την μεταφράζει από τά γαλλικά στα έλληνικά. — Περιγραφή τού Βοναπάρτη. — Η νίκης τών Γάλλων στήν Ιταλία.

Στίς δέκα τό πρωί, κοιμώντουσαν άκόμα βαθειά, όταν ό μπέης έπήγε νά τούς ξυπνήση, συνοδευόμενος από τούς τρεις γιουούς του κι' από πολυάριθμους Μανιάτες. Χωρίς νά τούς άφήσουν νά σηκωθούν, έτρεξαν για νά τούς άγκαλιάσουν και νά τούς σφίξουν τά χέρια, έτσι, όπως ήταν στα κρεβάτια τους.

Όταν τέλος σηκώθηκαν, η πρώτη φροντίδα τού μπέη, ήταν ν' άνοίξη την έπιστολή τού Βοναπάρτη. Ήταν συταγμένη γαλλικά και έγραφε τά έξης:

Ό άρχιστράτηγος τής στρατιάς τής Ιταλίας προς τόν άρχηγό τού έλευθερού λαού τών Μανιατών.

Πολίτα,

Ελά, στήν Τεργέστη, μιά έπιστολή σας μέ την όποια μου έκλήνετε την έπιθυμία σας νά φανήτε χρήσιμος στήν Γαλλική Δημοκρατία, δεχόμενος τά πλοία της στά λιμάνια σας.

Είμαι θέσσιος πως θά κρατήσετε τόν λόγο σας μέ την πίστι που ταιριάζει στους άπογόνους τών Σπαρτιατών.

Η Γαλλική Δημοκρατία δέν θά φανή καθόλου άχάριστη προς τό έθνος σας. Όσο για μένα, θά δεχθώ εύχαρίστως όποιον θάρρη νά με δώ έκ μέρους σας και δέν έπιθυμώ τίποτε περισσότερο παρά νά θέλω νά βασίλευη μιά μεγάλη φίλια μεταξύ τών δυό έθνών που άγαπούν έξ ίσου την έλευθερίαν.

Σας σπιντάω τούς κομιστάς τής έπιστολής μου που είναι και ατό άπογόνιο τών Σπαρτιατών. Άν δέν διεκρίθησαν άκόμη δι' έξαιρετικές πράξεις, ατό όφειλεται στο ότι δέν τούς έδόθησαν άκόμη σχετική ευκαιρία.

ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Ό Δήμος μετέφρασε άμέσως ατήν την έπιστολή από τά γαλλικά στα έλληνικά και την διάβασε έπανειλημένως, κατ' άπαιτησιν τών άκρατών του.

Ό Βοναπάρτης για τούς Γάλλους ήταν ένας ήρωας. Μά στή Μάνη φαινόταν κάτι παραπάνω: Θεός!

Ποιά είναι, φώναζε τό νεώτερο άπ' τά παιδιά τού μπέη, ποιά είναι λοιπόν ατό τό Βοναπάρτη που ό θόρυβος τής σήμης του γεμίζει όλη τή γη; Είναι Έλληνας;

Όχι, άπάντησε ό Δήμος Στεφανόπολις, είν' ένας Κορσικανός που γεννήθηκε στο ίδιο χωριό μ' έμάς. Είναι όμως Αθηναίος στήν πολιτική, Σπαρτιατής στήν άνδρεία και Θηβαίος στήν στρατιωτική άξία!

Είναι αλήθεια, ότι η νίκη δέν τόν έγκατέλειψε ποτέ;

— Ναί, γιατί ό στρατός που διοικεί άποτελείται από Γάλλους.

Τότε όλοι μέ μιά φωνή, παρακάλεσαν τόν Δήμο νά τούς διηγηθή μερικές λεπτομέρειες για τίς νίκες τού μεγάλου αούτου στρατηγού.

— Η λεπτομέρειες που μου ζητάτε, άπάντησε ό Δήμος, είναι χαραγμένες μέ φλόγινα γράμματα στις καρδιές όλων τών Γάλλων και άποτελούν θέμα συζητήσεως σ' όλη την Εύρώπη. Μά λίγοι είν' εκείνοι που θά μπορούσαν νά κάνουν έναν πιστό άπολογισμό τούς. Έγώ είμαι γέρος πειά και δέν είχα την εύτυχία νά πολεμήσω υπό τίς διαταγές τού Βοναπάρτη. Μά, ό άνεμός μου, πού εύτυχής, από μένα, ήταν κοντά του στήν έκστρατεία τής Ιταλίας. Αύτός λοιπόν πρέπει νά ίκανοποιήση την περιέργειά σας.

Δέν είναι τίποτε πιδ εύχαριστο για μένα, άπάντησε ό νέος, παρά νά διηγηθώ σ' ανθρώπους έλευθερούς τούς άθανάτους θριάμβους τής έλευθερίας.

Και άρχισε την διήγησί του:

— Οί σύμμαχοι στρατοί τού αυτοκράτορος τής Αυστρίας και τού βασιλέως τής Σαρδηνίας προχωρούσαν από την άκτή τής Γένονας κι' άπειλούσαν νά εισβάλουν

στή Γαλλία. Η δημοκρατικές φάλαγγες, παρ' όλη την άνδρεία τους, δέν ήταν σέ θέσι ν' αντιμετώπισουν τόν στρατό και αούτους που ήταν πολυαριθμότεροι και θαυμασία έξωπλισμένοι και άργανωμένοι. Τότε άκριθώς ό Βοναπάρτης άνομάστηκε άρχιστράτηγος τής στρατιάς τής Ιταλίας. Ξεκίνησε από τό Παρίσι σαν άστραπή, έφθασε στήν θέσι του και θρήκε τούς άνδρείους μας έντελώς γυμνούς από πολεμοφόδια και τροφές. Οί αξιωματικοί κι' οί στρατιώτες έπαιρναν για σусаίο μιά χούφτα κάστανα μόνο, κοιμώντουσαν στο χιόνι κι' έπιναν, άντι για κάθε άλλο ρόφημα, πάγο που τόν έλυωναν στις καραβάνες τους.

Μιά άπ' τις πρώτες φροντίδες τού νέου άρχιστράτηγου ήταν νά έφοδιάση τό στράτευμα μέ άλεύρι, και νά προσδιορίση τις θέσεις τών αντίπαλων στρατιών, που υπερέβαιναν τις σαράντες χιλιάδες άνδρών και διοικούντο από τόν στρατηγό Μπωλιέ. Ρίχτηκε σαν κεραυνός άπάνω τους, τις άποσυνέθεσε και τις έτρεψε σέ φυγή, βοηθούμενος από τούς άνδρείους γρεναδιέρους του, οί όποιοι είχαν άρνηθή στήν άρχη νά πολεμήσουν κι' οί όποιοι, μόλις είδαν ποιδν άρχηγό είχαν, έπесαν γονατιστοί μπροστά του κι' ώρκίστηκαν νά ξεπλύνουν τό σφάλμα τους μέ τό αίμα τους.

Μετά την πρώτη του νίκη, ό Βοναπάρτης άρμησε έναντίον τών φαλάγγων τού βασιλέως τής Σαρδηνίας: φρούρια άπόρθητα, τρομαχτικά όχυρώματα, χαράδρες όπου ήταν όχυρωμένοι οί αντίπαλοί του, τίποτε δέν μπορούσε νά τού αντισταθή. Έτσι, μέσα σέ λίγον καιρό, άνάγκασε τόν βασιλέα τής Σαρδηνίας νά ζητήσει ειρήνη μέ όλους τούς όρους που τού επέβαλε αούτος.

Έν τω μεταξύ έξη αυστριακές στρατιές θάδιζαν έναντίον του.Μά ό Βοναπάρτης ρίχτηκε σαν άνεμοστρόβιλος μπροστά τους, υπερένίκησε όλα τά έμπόδια, κέρδισε δεκατέσσερες μάχες, συνέλαβε πλέον από 100 χιλιάδες αιχμαλώτους, κυρίευσε την Λομβαρδία, την Μάντουα, τη Ρώμη, τη Βενετία και τώρα βρίσκεται στα περίχωρα τής Βιέννης και ό αυτοκράτωρ τής Αυστρίας τού ζητάει ειρήνη.

Η άλλεπάλληλες νίκες τής στρατιάς τής Ιταλίας θ' άποτέλεσουν ένα πρόβλημα δύσκολο νά λυθή για τούς άπογόνους μας. Θ' άποδώσουν δικαιολογημένα τη μεγαλύτερη δόξα τους στον άρχιστράτηγο και στούς άλλους που έχει υπό τίς διαταγές του. Μά κι' ό τελευταίος από τούς στρατιώτες μας έχει σ' αυτές τό μεριδίό του τής δόξης.

Στή μάχη τού Λοντι, π. χ. ενώ ό Βοναπάρτης έκάλαπαζε στήν πρώτη γραμμή τού πυρός, μιά θύδα σκότωσε τό άλογό του. Άρχισε λοιπόν νά περπατάη πεζός. Ένας στρατιώτης τόν έπιασε τότε από τόν επένδυτή του, τράβηξε προς τά πίσω και τού είπεν:

— Στρατηγέ, μου φράζεις τόν δρόμο μου...

— Συγχρόνως ένας άλλος γρεναδιέρους πρόσθεσε:

— Δέν είναι έδώ η θέσι σου, μά η δική μας... Άν σέ σκοτώσουν, τί θά γινούμε;...

Άλλοι πάλι στρατιώτες που ήταν πιδ μακριά, βλέποντας τόν άρχιστράτηγο νά πέφτη από τό άλογό του, νόμισαν πως σκότωθηκε.

— Είναι νεκρός! φώναξαν.

Και ύπακούοντας σ' ένα άγριο ένστικτο, έκδικήσεως άρμησαν έναντίον τών έχθρών που είχε άρχισει κιάλας νά τρέπεται εις φυγήν κι' άρχισαν μιά τρομερή σφαγή.

Ό Βοναπάρτης ανέθηκε τότε σ' ένα άλλο άλογο που τού έφεραν, άρχισε νά διατρέχη τις γραμμές και νά φωνάζει:

— Φτάνει πειά! Άρκετό αίμα χύθηκε!

Άρχηγέ, τού άπαντούσαν οί στρατιώτες δέν φταίνε οί Γάλλοι γι' ατήν τή σφαγή... Αούτοι την προκάλεσαν.

Η αλήθεια είναι ότι οι γυναίκες μας δέν διψούσαν αίμα, αλλά δόξα.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΘΕΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

ΜΙΑ θαρειά, πνιγνή νύχτα, δίχως φεγγάρι και δίχως άστρα σκέπαζε την πόλι που έμοιαζε σαν ένα κουρασμένο μεγαθήριο που αναστενάζει με θόρυβο πριν να κοιμηθί.

Άρπα, με μια πένθιμη μεγαλοπρέπεια, μαύρα σύννεφα παρυσίων στον χαμηλό και δίχως καμμία όμορφιά ουρανό. Τα άστρα του κήπου είχαν μείνει ακίνητα. Ούτε ένα φύλλο δεν κουνιόταν, έτσι σαν όλα να τ'αγγίζε ο θάνατος, κάτω από το θάρος της καταθλιπτικής ατμόσφαιρας.

Στη σκληρή γωνιά που ξεκουραζόμουν ξαπλωμένος σ' ένα παγκο φτάναν ήχοι της στρατιωτικής μουσικής. Ήταν ένα τραγούδι αποχαιρετισμού που σ' έκανε να φαντάζεσαι τους στρατιώτες που φεύγουν για τον πόλεμο, και τα κλάματα των γυναικών. Καμμία φορά αυτό το τραγούδι έμπλεκε με το θόρυβο του «μοτέρ» ενός γειτονικού ενοικιασίου.

Πέρα λίγο πιο μακριά, άσπερσα από τα φυλλώματα, ξεπερνούσαν ολόγες που νόμιζε κανείς ότι ήθελαν να προχωρήσουν να φύγουν από τη γη, να τραθήξουν προς αυτόν τον θλιβερό και σκοτεινό ουρανό.

Ήμουν σπινένος σ' εκείνο το παγκάκι ανάσθητος από την πείνα. Στο στομάχι μου από ύπνους ένας στανικός μάστορας έκτελούσε τις παραδόσεις συμφωνίες του. Ή εθισμένος μου ήταν έκπ' ηκτική. Μά κι' ο έκνευρισμός μου απεργόταν. Μισούσα όλο τον κόσμο και μαύριζα με σκοτεινές σκέψεις την ψυχή μου.

Έκλειψα την απιγμή στο θάθος της δενδροστοιχίας σχηματισμένης με ανθρώπινη σιλουέττα. Ήταν μια μικροσκοπική γυναίκα αρκετά συμπαθητική. Δίχως κανένα διασταυρό προχώρησε στη διεύθυνσί μου ψιθυρίζοντας ένα λαϊκό τραγούδι:

«Ανέμε να κάνω τίποτε όλη τη μέρα, έσπασα τα λεφτά μου».

Ή μελωδία ήταν μελαγχολική. Όταν όμως η γυναίκα μ' απεχρήθη φάνηξε μ' έναν ευθυμισμό τον:

— Ω πατεράκι μου!... Υπάρχει λοιπόν κάποιος εδώ;

Δέν ήτι απαντήσα ούτε και κουνήθηκα καθόλου. Πέρασε από μπροστά μου δίχως να σταματήσει, κυττάζοντας με κατάματα. Ύστερα από έκανε μερικά βήματα ξεναγούσε προς εμένα τραγουδώντας αυτή τη φορά πιο δυνατά:

«Ο άνθρωπος μου με κουνάει όταν πεινά».

Ο άνθρωπος μου κοίταζε όταν άφηνε την πείνα του.»

Είχα την εντύπωση ότι θα υπέφερα λιγότερο αν έσφιγγα με τα χέρια μου την κοιλιά μου. Με μια τελευταία

προσπάθεια σηκώθηκα από τον πάγκο που ήμουν ξαπλωμένος ανάσκελα και κάθησα σαν άνθρωπος... Μια γρήνη σταγόνα θροχής έπεσε στο χέρι μου. Την άρπαξα και δίχως να ξέρω κι' εγώ γιατί. Όταν σήκωσα το χέρι μου είδα τη γυναίκα να στέκεται μπροστά μου.

— Τί κάνεις εδώ; με ρώτησε. Είσαι μεθυσμένος;

— Φευγάτε από δω, της είπα. Δεν είμαι μεθυσμένος.

Κι' εσείς δεν έχετε ανάγκη από μένα...

— Μά δεν έχω την ανάγκη κανενός, διαμαρτυρήθηκα με ζωηρότητα. Λίγο αν ήθελα θα τ'είχα όλα.

Και κάνοντας ένα θήμα προς μένα κάθησε στον πάγκο.

«Ύστερα άναψε ένα σπέρτο και το έφερε στο πρόσωπό μου:

— Τί παληόμouτρο, Θεέ μου; γκρίνιαξε.

«Άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να κουνιέται στον πάγκο και να τον κάνει να τρίζει. Αυτός ο θόρυβος έμπλεκε μέσα μου κάτι που είχε ναρκωθή. Στη φωτιά του τσιγάρου έβλεπα το πρόσωπό της. Ήταν ένα ευγενικό πρόσωπο Ρωσσίας νέας, με μάτια γεμάτα ήδυπάθεια. Είχε ένα πσιδικό ύφος...»

— Είσαι άρρωστος; με ρώτησε.

— Ναί, είμαι άρρωστος.

«Έπειτα συνέχισε το τραγούδι της:

«Θά γυρίσω στην πατρίδα μου

Μά αυτή ή πατρίδα που είνε;

«Ύστερα μου είπε πάλι:

— Δεν έχεις που να περάσης τη νύχτα σου;

— Ναί, θά την περάσω εδώ.

— Όρίστε, ό,τι ακριβώς σκεφτόμουν. Μά εγώ αν ήθελα θα μπορούσα να θρώ μια όμορφη γωνιά... Μά θέλω.

Έτιναξε πίσω το κεφάλι της κι' έρριξε τη γόπα του τσιγάρου κατά γης.

— Δεν θέλω, συνέχισε, γιατί αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Προτιμώ να κουνιέμαι να έτσι, όπως τώρα, σ' ένα παγκάκι. Πές μου, πεινάς;

— Ναί, της είπα ήρεμα.

— Έγώ όμως όχι... Δώ και μια όρα έφαγα με μπουρραρία κροκέτες με κρέας. Ήταν ζεστές, ζεστές με μύριζαν περίφημα... Πές μου, θά τις ήθελες κι' εσύ;

Μαί θέβαη ότι θά τις ήθελες!... Χέ!... Χέ!... Γέλασε μ' ένα τόσο ψυχρό και μεταλλικό γέλιο, που με το θόρυβο γυαλικών που σπάνε. Σκέφθηκα να φύγω από εκεί πέρα. Μά το παγκάκι ήταν προτιμότερο από την άσκοπη περιπλάνησι στους δρόμους.

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

— Τά πόδια σου, δεν θά τ'α νιώθεις από την κούρασι. Έτσι δεν είσαι με ρώτησε μ' έναν παράδοξο τόνο στη γλώσσά της...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Ριχάρδος έπηρε το τσέκ και το κύταξε... «Ήταν τότε χιλιάδων λιρών!...»

«Άμέσως όμως ο Ριχάρδος αποφάσισε να κρατήσει όσα είχε πληρώσει για την άπελευθέρωσι του πρίγκηπος και να επιστρέψη τα υπόλοιπα.

Ή επιστολή του πρίγκηπου θά έπρεπε να τον είχε θυθείσει σ' άπελπισία. Μά εκείνος έλπιζε, γιατί ή 'Ισαβέλλα τον είχε διατάξει να έλπιζε.

«Αφού ή 'Ισαβέλλα ήταν πιστή κι' ελλικρινής σ' αυτόν, μπορούσε να έλπιζε τά πάντα άπ' τον έρωτα μιας τέτοιας γυναίκας.

Με δυό λόγια, ο Ριχάρδος νόμιζε ότι έπρεπε μάλλον να έλπιζε, παρά ν' άπελπίζεται και γι' αυτό ή πρωινή συνάντησί του με την 'Ισαβέλλα τον πλημμύριζε με μια αγάλλιασι που τον άποζημιώνε για πολλές δυστυχίες.

Με τις σκέψεις αυτές, ο Ριχάρδος θγήκε έξω και πήγε στην Τράπεζα για να έξαργυρώση το τσέκ του πρίγκηπος. Δεν έκράτησε όμως παρά όσα ο πρίγκηψ χροστούσε σ' αυτόν. Όσο για τά υπόλοιπα, δήλωσε στην Τράπεζα ότι επιθυμούσε να επιστραφούν στον έκδότη του τσέκ.

Κατόπιν γύρισε στο σπίτι του κι' έγραψε στον πρίγκηπα την ακόλουθη επιστολή:

«Υψηλότατε,

«Σας εύχαριστώ χίλιες φορές για την τόσο ευγενική επιστολή που μου στείλατε. Ή πεποίθησί σας ότι ποτέ δεν υπήρξα ένοχος, άποτελεί για μένα μ' ανεξάντλητη πηγή εύτυχίας.

«Ή επιθυμία σας όσον άφορά την άφοσίωσι που όμολογώ ότι αισθάνομαι προς την κόρη σας 'Ισαβέλλα να πραγματοποιηθή και να έλτε θέβαιας ότι δεν θά παρουσιαστώ ποτέ πειά στο σπίτι σας. Όσον άφορά όμως το πάθος που φλογίζει την καρδιά μου, καμμία επίγειος δύναμις δεν θά μπορέση ποτέ να τό σβύση.

«Δέν θά μπωρίσι δυστυχώς, έξοχότατε, να έπωφεληθώ άπ' την καλωσύνη σας. Τό στιγμή που με άτίμωσε για πάντα—έτσιως και άδίκως—μ' έκανε να χάσω κάθε διάθεσι δράσεως στη ζωή. Σας επιστρέφω λοιπόν τά γράμματα που με τώση γενναιοδωρία μου προσφέρατε. Έξ άλλου, έλάχιστες οικονομίες άνάγκες έχω. Είμαι λοιπόν πλούσιος.

«Πάντως σας θεβαίω, ότι, αν ποτέ παρουσιασθή άνάγκη, δεν θά διστάσω ν' άπευθυνθώ προς τη φιλία με την όποια με τιμάτε. Καί, εύχόμενος κάθε εύτυχία σε σας και στην άξίωτη οικογένειά σας, διατελώ με θαυμάτη έκτίμησι,

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΜΑΡΚΧΑΜ».

Ε'.

Η ΔΥΟ ΝΕΕΣ

Δέκα μέρες περίπου μετά τά γεγονότα που διηγηθήκαμε, ένα ψυχρό πρωί, δυό ώραιότατες νέες περπατούσαν στον κήπο του κτήματος, όπου είχε εγκατασταθή μετά την οικονομική άποκατάστασί του, ο κόμης 'Αλτερόνι.

Ή μια ήταν ή Μαρία—'Αννα Γκρέγκορ, ή παλαιά μαθήτριά του Ριχάρδου και ή άλλη ή 'Ισαβέλλα.

Στό πρόσωπο της Μαρίας—'Αννας ήταν ζωγραφισμένη ή πιο θαθεία μελαγχολία. Δεν ήταν πειά τό χαριτωμένο και ζωηρό κοριτσάκι που γνωρίσαμε, μά μια σοβαρή κι' επιφυλακτική νέα. Βλέποντάς την κανείς, θά νόμιζε ότι κάποιο σκουληκι έτρώγε την καρδιά της.

Ή 'Ισαβέλλα κι' ή Μαρία—'Αννα είχαν γνωρίσθι μόλις πρό μιας έβδομάδος υπό τις ακόλουθες συνθήκες: «Ένα πρωί, ή Μαρία—'Αννα κι' ο πατέρας της περνούσαν έριπποι άπ' τό σπίτι του κόμης, όταν έξαφνικ' έλογά του άφηνίασαν και άσφαλώς θά τους σκότωναν,

άν δεν έτρεχαν ο κόμης και οι ύπηρέτες του να τά συγκρατήσουν. Κατόπιν, ο κόμης παρακάλεσε τον κ. Γκρέγκορ να την κόρη του να μπουν στο σπίτι του ως ότου να συνέλθουν κι' έτσι ή Μαρία—'Αννα κι' ή 'Ισαβέλλα γνωρίστηκαν κι' αισθάνθησαν άμέσως μια θαθεία συμπάθεια ή μια για την άλλη. Από τότε δε βλέπόντουσαν σχεδόν καθημερινώς.

Ή δυό νέες λοιπόν έκαναν εκείνο τό πρωί τον περιπάτο τους στον κήπο και κουβέντιαζαν.

—Λοιπόν, έλεγε ή 'Ισαβέλλα στη Μαρία—'Αννα, από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα κι' είδα την έκφρασί σου, άναρωτήθηκα πώς είναι δυνατόν τόσο νέα και τόσο ώραία καθώς είσαι, να έχης γνωρίσει κιόλας τη λύπη... Κι' από την στιγμή εκείνη σ' άγάπησα, γιατί ξέρω κι' έγώ πολύ καλά τί θά πη λύπη...

—Δεσποινίς, είπε ή Μαρία—'Αννα με τά μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, πώς θά μπορέσω να σας άναποδώσω την καλωσύνη που δείξατε σε μένα;... Αισθάνομαι ότι θά γινόμεν πιο εύτυχισμένη αν σας έκμυστηρεύομουν όλους μου τους πόνους, φοβάμαι όμως μήπως με νομίσете για τρελή και άπερίσκεπτη...

—Είμαι θέβαη ότι δεν υπήρξατε ποτέ άπερίσκεπτη... Δεν είναι λοιπόν άπερίσκεπτα τό να κλείνω στην καρδιά μου ένα αισθήμα άπελπισμένο, είπε ή Μαρία—'Αννα, χαμηλώνοντας τά μάτια της ν' άγαπήσω έναν άνθρωπο, ο όποιος αγαπάει μια άλλη;

—Όχι, απάντησε ή 'Ισαβέλλα, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να έξουσιάζη την καρδιά του...

—Όποτε, δεσποινίς, έχετε αισθανθί και σεις τον έρωτα; ρώτησε ή Μαρία—'Αννα.

—Ναί, άρκίσθηκα πίστι σ' έναν άνθρωπο, ο όποιος έχει την ευγενέστερη καρδιά και τά υψηλότερα αισθήματα. Μ' όλα ταύτα, πρόσθεσε—υπάρχουν έμπόδια στο γάμο μας, τά όποια πολλές φορές θεωρώ άνυπέβλητα.

—'Α! δεσποινίς, πόσο είστε καλή!... Πόσο είμαι εύτυχισμένη για την έμπιστοσύνη που δείχνετε σ' εμένα... Θέλω λοιπόν ν' άνακουφίσω την ψυχή μου!... Δεν διαστάζω πειά!... Θέλω να τά έξουσιάζηθώ όλα...

—Μίλησε, αγαπημένη μου Μαρία—'Αννα. Μπορείς να είσαι θέβαη για τη συμπάθειά μου σε σένα...

—Θά σας ανοίξω την καρδιά μου, είπε ή Μαρία—'Αννα.

Κα άρχισε να της διηγείται πώς ο Ριχάρδος μπήκε ως δάσκαλος στο σπίτι τους, πώς τον έρωτεύθηκε χωρίς τό καταλάβη και πώς πήγε στο σπίτι του, όπου του έξωμολογήθηκε τον έρωτά της.

Της τά είπε όλ' αυτά, χωρίς ν' άναφέρη τόνομα του Ριχάρδου.

Της είπε τέλος ότι ένα θράδυ, ο πατέρας της, για να δοκιμάση, την έπηρε στο θέατρο.

—Παίζοταν εκείνο τό θράδυ, έπρόσθεσε, μια άριστούργηματική τραγωδία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

ΚΑΡΔΙΕΣ

άν δεν έτρεχαν ο κόμης και οι ύπηρέτες του να τά συγκρατήσουν. Κατόπιν, ο κόμης παρακάλεσε τον κ. Γκρέγκορ να την κόρη του να μπουν στο σπίτι του ως ότου να συνέλθουν κι' έτσι ή Μαρία—'Αννα κι' ή 'Ισαβέλλα γνωρίστηκαν κι' αισθάνθησαν άμέσως μια θαθεία συμπάθεια ή μια για την άλλη. Από τότε δε βλέπόντουσαν σχεδόν καθημερινώς.

Ή δυό νέες λοιπόν έκαναν εκείνο τό πρωί τον περιπάτο τους στον κήπο και κουβέντιαζαν.

—Λοιπόν, έλεγε ή 'Ισαβέλλα στη Μαρία—'Αννα, από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα κι' είδα την έκφρασί σου, άναρωτήθηκα πώς είναι δυνατόν τόσο νέα και τόσο ώραία καθώς είσαι, να έχης γνωρίσει κιόλας τη λύπη... Κι' από την στιγμή εκείνη σ' άγάπησα, γιατί ξέρω κι' έγώ πολύ καλά τί θά πη λύπη...

—Δεσποινίς, είπε ή Μαρία—'Αννα με τά μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, πώς θά μπορέσω να σας άναποδώσω την καλωσύνη που δείξατε σε μένα;... Αισθάνομαι ότι θά γινόμεν πιο εύτυχισμένη αν σας έκμυστηρεύομουν όλους μου τους πόνους, φοβάμαι όμως μήπως με νομίσете για τρελή και άπερίσκεπτη...

—Είμαι θέβαη ότι δεν υπήρξατε ποτέ άπερίσκεπτη... Δεν είναι λοιπόν άπερίσκεπτα τό να κλείνω στην καρδιά μου ένα αισθήμα άπελπισμένο, είπε ή Μαρία—'Αννα, χαμηλώνοντας τά μάτια της ν' άγαπήσω έναν άνθρωπο, ο όποιος αγαπάει μια άλλη;

—Όχι, απάντησε ή 'Ισαβέλλα, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να έξουσιάζη την καρδιά του...

—Όποτε, δεσποινίς, έχετε αισθανθί και σεις τον έρωτα; ρώτησε ή Μαρία—'Αννα.

—Ναί, άρκίσθηκα πίστι σ' έναν άνθρωπο, ο όποιος έχει την ευγενέστερη καρδιά και τά υψηλότερα αισθήματα. Μ' όλα ταύτα, πρόσθεσε—υπάρχουν έμπόδια στο γάμο μας, τά όποια πολλές φορές θεωρώ άνυπέβλητα.

—'Α! δεσποινίς, πόσο είστε καλή!... Πόσο είμαι εύτυχισμένη για την έμπιστοσύνη που δείχνετε σ' εμένα... Θέλω λοιπόν ν' άνακουφίσω την ψυχή μου!... Δεν διαστάζω πειά!... Θέλω να τά έξουσιάζηθώ όλα...

—Μίλησε, αγαπημένη μου Μαρία—'Αννα. Μπορείς να είσαι θέβαη για τη συμπάθειά μου σε σένα...

—Θά σας ανοίξω την καρδιά μου, είπε ή Μαρία—'Αννα.

Κα άρχισε να της διηγείται πώς ο Ριχάρδος μπήκε ως δάσκαλος στο σπίτι τους, πώς τον έρωτεύθηκε χωρίς τό καταλάβη και πώς πήγε στο σπίτι του, όπου του έξωμολογήθηκε τον έρωτά της.

Της τά είπε όλ' αυτά, χωρίς ν' άναφέρη τόνομα του Ριχάρδου.

Της είπε τέλος ότι ένα θράδυ, ο πατέρας της, για να δοκιμάση, την έπηρε στο θέατρο.

—Παίζοταν εκείνο τό θράδυ, έπρόσθεσε, μια άριστούργηματική τραγωδία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

—Τραγωδία; ρώτησε ή 'Ισαβέλλα με κάποια άνησυχία...

—Μάλιστα, απάντησε η Μαρία—“Αννα, μιὰ τραγωδία, η οποία σημείωσε καταληκτική επιτυχία. “Όταν η αὐλαία έπεσε, ο συγγραφέας, κρατώντας την πρωταγωνίστρια από τὸ χέρι, παρουσιάστηκε στὴ σκηνή... Κατὰ-πληκτὴ εἶδα τότε ὅτι ὁ θριαμβευτὴς συγγραφέας δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῶν ἀδελφῶν μου, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπῶ...”

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔγινε κατὰχλωμ, καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ρώτησε:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε πῶς ὀνομάζεται;

—Τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀπάντησε ἡ Μαρία—“Αννα, γιατί εἶμαι θέβαι πῶς θὰ σᾶς εἶναι ἐν-τελῶς ἄγνωστος. Ὄνομάζεται Ριχάρδος Μάρκχαμ...”

—Δυστυχισμένη! φώναξε ἡ Ἰσαβέλλα μὲ ἀπέραντη συμπόνια καὶ χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος δυσπιστίας. Πρέπει τώρα νὰ φανῶ κι' ἐγὼ εἰλικρινὴς ἀπέναντί σου. Ἀλλοίμονο ὅμως!... “Ὅτι θὰ σοῦ πῶ δὲν θὰ καταπρα-ῦνη καθόλου τὸν πόνο σου... Ἀπεναντίας θὰ συντελέσῃ στὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἰδέα σου ὅτι αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷς, ἀγαπᾷ ἄλλῃ...”

—Μιλᾷς αἰνιγματικά, Ἰσαβέλλα... εἶπε ἡ Μαρία—“Αννα, Σὲ ἱκετεύω, ἐξηγήσου...”

—Θὰ τὸ κάνω, χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξη, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα κοκκινίζοντας. “Ὁ κ. Μάρκχαμ εἶναι...”

—Εἶναι... ξαναεἶπε μὲ αγωνία ἡ Μαρία—“Αννα,

—Εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας μου, συμπλήρωσε ἡ Ἰσαβέλλα. “Ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ὠρίστηκα αἰώνιο ξῶτα καὶ πίστι...”

—“Ὁ! φώναξε ἡ Μαρία—“Αννα, σφίγγοντας τὴν Ἰσαβέλλα στὴν ἀγκαλιά της. “Ὁ! συγγνώμη ποὺ τόλμησα νὰ τὸν ἀγαπήσω!...”

—Γιατί νὰ σὲ στενοχωρῶ; ρώτησε ἡ Ἰσαβέλλα, ἐ-ξαιρετικά συγκινημένη. Σὲ συμπονῶ θαθεῖα γιὰ τὴν ἄ-τυχία σου καὶ σὲ θεσθαιῶν πῶς δὲν αἰσθάνομαι τὴν πα-ραμικρὴ ζηλοτυπία.

—Πόσο εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχη εἶσαι, Ἰσαβέλλα! εἶπε ἡ Μαρία—“Αννα. Ἀλλὰ δὲν μιλάς σὲ καμμιὰ ἀχά-ριστη γιατί κι' ἐγὼ, ἀντὶ νὰ σὲ ζηλοτυπῶ καὶ νὰ σὲ φθονῶ, σὲ συγκαίρω μὲ δλῆ μου τὴν καρδιά, γιατί ἀ-γάπησες ἕνα νέο, ἄξιο τοῦ ἔρωτός σου, ἕνα νέο, ὁ ὁ-ποῖος εἶν' ἀδύνατον νὰ εἶναι ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ τὸ ὁποῖο, ὁ ἀποτρόπαιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὸν κα-τηγόρησε στὸ θέατρο!

—“Ὁχι, δὲν εἶναι ἔνοχος, εἶπε μὲ πεποίθησι ἡ Ἰσαβέλλα. Καὶ διηγήθηκε στὴ φίλῃ της τίς δυστυχίες καὶ τίς συμφορὲς τοῦ Ριχάρδου.

Ἡ Μαρία—“Αννα τὴν ἀκούγε μὲ τὴ μεγαλειότερη προ-σοχή καί, ὅταν ἡ Ἰσαβέλλα τελείωσε τὴ διήγησί της, φώναξε:

—“Ὁ! τὸ ἤξερα καλά, τὸ εἶχα μαντέψει πῶς ἦταν τί-μιος, μεγαλόψυχος καὶ γενναῖος.

Ἐπακολούθησε μιὰ θαθεῖα σιωπὴ ποὺ θάσῃξε με-ρικὰ λεπτὰ καὶ τὴν ὁποία διέκοψε ἡ Μαρία—“Αννα,

—Ναί!... φώναξε, κιντίζοντας μ' ἐνθουσιασμό τὴν ὁραία Ἰταλίδα. Ναί, εἶχε δίκιο ὁ κ. Μάρκχαμ. Ὦταν μοῦ εἶπε πῶς ἡ καρδιά του ἀνῆκε σὲ μιὰ ὠρασιότατη νέα... Θὰ μπορούσε μάλιστα νὰ προσθέσῃ: “Ἐφραία, ὁ-σο καὶ καλὴ!...”

—Μὴ μὲ κολακεύς! εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα.

—Λέω τὴν ἀλήθεια! φώναξε ἡ Μαρία—“Αννα. Παρα-καλῶ μάλιστα τώρα τὸ Θεὸ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ζήσω ὡς ὅτου νὰ σᾶς δῶ ἐνωμένους... Τότε θὰ μπορέσω νὰ πε-θάνω εἰρηνικά...”

—Δὲν ταιριάζει στὴν ἡλικία σου νὰ μιλάς γιὰ θάνα-το τῆς εἶπε μὲ τρυφερό κι' ἐπιτιμητικὸ τόνο ἡ Ἰσαβέ-λλα. “Ὁ χρόνος θὰ σῶσῃ τὸ πάθος, τὸ ὁποῖο σὲ κάνει τώρα δυστυχισμένη...”

—Καὶ πιστεύεις, Ἰσαβέλλα, ρώτησε ἡ Μαρία—“Αννα, ὅτι ὁ χρόνος μπορεῖ νὰ σῶσῃ τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα;...

—“Αν δὲν μπορῇ νὰ τὸν σῶσῃ ὁ χρόνος, καταπραῖνει τοῦλάχιστον τοὺς πόνους του, ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα, ζητώντας νὰ παρηγορήσῃ τὴ δυστυχισμένη της φίλῃ.

—Μὰ ὁ χρόνος μεγαλώνει, ἀντὶ νὰ ξεριζώνῃ τὸ κα-κὸ ποὺ πληγώνει τὴν καρδιά, εἶπε ἡ δεσποινὶς Γκρέ-γορου, καὶ ἡ δικὴ μου καρδιά—πρόσθεσε μὲ θλιβερώ-τατο ὕφος ποὺ φάνερωνε ὅτι ἦταν θέβαι γιὰ τὴν ἀλή-θεια τῶν λεγομένων της—πληγώθηκε θανάσιμα.

»Ναί, τὸ ξέρω ὅτι δὲν θὰ ζήσω πολὺ... Θὰ πεθᾶ-νω ὅταν ἡ ἄλλες νέες τῆς ἡλικίας μου θὰ θρῖσκωνται στὸ ἄνθος τῆς ζωῆς τοὺς καὶ τῆς εὐτυχίας τοὺς...”

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔφερε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της.

—“Ὁχι, ἀγαπημένη μου φίλῃ! ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα συγκινημένη μέχρι δακρύων. Τὸ μέλλον σου δὲν εἶναι

τόσο σκοτεινὸ ὅσο νομίζεις... Ὑπάρχει στὸν κόσμο ἕ-να ἄστρο ποὺ λάμπει γιὰ ὅλους; καὶ τὸ ἄστρο αὐτὸ εἶναι ἡ ἐλπίδα...”

—Ἡ ἐλπίδα! φώναξε ἡ Μαρία—“Αννα μὲ πίκρα, ἡ ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει πειὰ γιὰ μένα... Ἐσθυσεν γιὰ πάντα μέσα στὴν καρδιά μου...”

Καὶ ἀναστένανε θαθεῖα.

Ἡ δυὸ νέες, κουρασμένες πειὰ ἀπ' τὸν περίπλο-κον, διευθύνθηκαν πρὸς τὸ σπῖτι.

I

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ!

“Ἦτανε θράδου... Ζωρὴ φωτιά σπινθηροβόλοισεν μέσα στὸ τζάκι τοῦ σαλονιοῦ τοῦ Μάρκχαμ.

“Ὁ κ. Μονρόυ κι' ἡ κόρη του θρῖσκόντουσαν ἐκεῖ, ὁ πρῶτος ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἡ ἑ-λὴ διάβαζε.

“Ὁ Ριχάρδος, τὴν ἰδια ὅρα, θρῖσκόταν μέσ' στὴ θ-θλιοθήκη του κι' ἔγραφε...”

Κάθε τόσο, ἡ δεσποινὶς Μονρόυ ἄφνε το θιβάλο της καὶ θυθίζονταν σὲ σκέψεις... “Ἦξερε ὅτι ὁ πατέρας της, λόγῳ τῆς ἡλικίας του καὶ τοῦ κλονισμοῦ ποὺ εἶχε πε-θεῖ ἡ ὑγεία του, δὲν θὰ ζοῦσε πολὺ ἀκόμη κι' ὅτι μετὰ τὸ θάνατό του δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ κάτω ἀπ' τὴν ἰδια στέγη μὲ τὸν Ριχάρδο, γιατί αὐτὸ θὰ προκαλοῦ-σε τὰ σχόλια τοῦ κόσμου. Εἶχε θέβαι καταθέσει σὲ μὴ Τράπεζα λίγα χρήματα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχε κερδίσει ἀ-πὸ τὸ θέατρο, ἀλλὰ μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν θὰ μπορού-σε νὰ συντηρηθῇ πολὺ καιρὸ...”

Ἦταν λοιπὸν ἀνάγκη νὰ θρῖ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ κα-δίξῃ χρήματα. Ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ εἶχε κα-νεῖ, προτιμοῦσε τὸ θέατρο, καὶ πολλὰς φορὲς εἶχε πε-φθῇ νὰ ξαναγυρίσῃ σ' αὐτὸ πρὶν ἀκόμα πεθάνῃ ὁ τε-τέρας της.

Ἐνῶ ἡ “Ἐλλη ἔκανε τίς σκέψεις αὐτές, ἡ ἀφροσύ-νη ὑπηρετρία, ἡ Μαριάννα μῆκε μέσα. Ἐρριξε με-ματιά στὸν κ. Μονρόυ καί, θλέποντας ὅτι κοιμή-ται, πλησίασε τὴν “Ἐλλη καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ ἐπιστολή, ἡ-γοντάς της συγχρόνως μὲ σιγανὴ φωνή:

Τὴν ἔφερε ἡ ὑπηρετρία τοῦ γιαιτροῦ Οὐέντγουο-δ καὶ μοῦ συνέστησε νὰ σᾶς τὴ δώσω ἁμέσως.

Ἡ Μαριάννα θυγῆκε ἔξω καὶ ἡ “Ἐλλη ἄνοιξε τὴν ἐ-πιστολή καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Μὲ λύπη μου σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ὁ μικρὸς σας Ρι-χάρδος προσεβλήθη ἔξαφνα ἀπὸ μιὰ ἐπικίνδυνη ἀρ-ρώ-στεια. Ἐλᾶτε ἁμέσως στὸ σπῖτι μου ἂν μπορῆτε νὰ θυγῆτε ἔξω, χωρὶς νὰ προκαλέσετε ὑποψίες.

ΔΑΥ.Ι.Δ ΟΥΕΝΤΓΟΥΩΡΘ.

Στὴν παραφορὰ της ἡ “Ἐλλη ἔρριξε τὴν ἐπιστο-λὴ τοῦ γιαιτροῦ στὸ τραπέζι καὶ θυγῆκε ἔξω. Ἐτρεξε στὴν κάμαρά της, φόρεσε τὸ καπέλλο της καὶ τὸ ἐπαυλοῦ-της καί, ἀφοῦ οὔστησε στὴ Μαριάννα νὰ τὴν περιμε-νηθῇ, θυγῆκε διασπικὰ ἀπ' τὸ σπῖτι.

“Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῖτι τοῦ δόκτορος Οὐέντγουο-δ ὁ γιαιτρός κι' ἡ σύζυγος του τὴν ὑποδέχτηκαν μὲ χαρὰ κι' ἔσπευσαν νὰ τὴν καθουχάσουν γιὰ τὴν ὑγεία της καὶ παιδιοῦ της, γιατί ἡ κρίσις εἶχε περάσει πειὰ.

Ἐκεῖνη ὅμως ἤθελε νὰ δῇ τὸ παιδί της καί, ἀφοῦ ἦ-γε κοντὰ του κῦτταξε σκυμμένη πᾶνᾶ ἀπὸ τὴν κομ-μου, τὸ χλωμὸ πρόσωπό του.

“Ὅταν τὸ νήπιον ἐξπνῆσε, ἡ “Ἐλλη τὸ πῆρε στὴν ἀ-καλιά της καὶ μολοντὶ ὑπέφερε ἀκόμα, τῆς χαμογέλα-σε τρυφερά. “Ὅταν τέλος ὁ γιαιτρός ἀποφάνθηκε ὅ-τι καθεὶ κινδυνὸς εἶχε ἐκλείψει πειὰ, ἡ “Ἐλλη ἀποφάσι-σε νὰ γυρίσῃ στὸ σπῖτι της.

Μόλις πέρασε τὸν κῆπο καὶ τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα Μαριάννα, ἡ ὁποία τὴν περίμενε, εἶπε στὴν πιστὴ ὑ-πηρετρία:

—Τὸ παιδί σῶθηκε!... Μήπως ρώτησε ὁ πατέρας ποὺ εἶμαι;

—“Ὁχι, κυρία... Ὁ πατέρας σας εἶναι μαζί μὲ τὸν κ. Μάρκχαμ...”

—Καλὰ εἶπε ἡ “Ἐλλη, ἐγὼ, ἐπειδὴ εἶμαι κουρασμέ-νη, θὰ πάω ἁμέσως νὰ πλαγιάσω...

Ἡ “Ἐλλη ἀνέθηκε ἀδούρυθα τὴ σκάλα καὶ διευθύν-κε πρὸς τὴν κάμαρή της.

Εἶχε πέσει πειὰ στὸ κρεββάτι, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρ-τα ἄνοιξε ἀδούρυθα καὶ παρουσιάστηκε ὁ πατέρας της, κρα-τώντας ἕνα κερί στὸ χέρι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

ΣΑΜΟΥΗΛ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Τὰ κορίτσια γυρνοῦσα-νε ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Γ

ΕἶΔΑΜΕ σὲ προηγούμενο τεύχος πῶς ὁ Σαμουὴλ κατάρθωσε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἰεχωθά νὰ κατατροπώσῃ τοὺς Φιλισταίους καὶ νὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ τίς περιοχὰς ποὺ κατέλαβαν. Νόμιζε πειὰ ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴν ὑ-πηρεσία ποὺ προσέφερε στὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ, εἶχε τὸ δι-καίωμα νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ὅτι κανεὶς κίνδυνος δὲν ἀπειλοῦ-σε τὸ ποίμνιό του.

Πέρασαν εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια. Ὅταν γέραςε πειὰ ὁ Σαμουὴλ κι' ἔγινε ἑξήντα χρο-νῶν, διώρισε τοὺς γιουίους του Ἰωὴλ καὶ Ἀθιάν κριτὰς στὴν Βηρσαθιέ. Εἶχε τὴν γνώμη ὅ-τι τὰ παιδιὰ του θὰ ἐκτελοῦ-

σαν μὲ ζήλο, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς αὐτόν, τὰ ὑψηλὰ κα-θήκοντα ποὺ τοὺς ἀνέθεσε. Μὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ διάβαζε στὴν ψυχὴ τῶν πιστῶν καὶ ποὺ τὸν θαύμαζαν ὅλοι γιὰ τὴν σοφία καὶ τὴν διορατικότητά του, ἔπρεσε ἔξω στὴν κρίσι τοῦ γιὰ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ του!

“Ὁ Ἰωὴλ καὶ ὁ Ἀθιάν φάνηκαν καὶ οἱ δυὸ ἄρπαγες καὶ πλεονέκτες. Ὁσαν πρό-θυμοι νὰ κάνουν καὶ τὴν μεγαλειότερη ἀδι-κία, γιὰ νὰ κερδίσουν λίγα χρυσὰ νομί-σματα.

Οἱ ἄρχοντες, θλέποντες ὅτι δὲν μπο-ρούσε νὰ συνεχισθῇ ἡ κατὰστασις αὐτή, πῆγανε καὶ θρῖκανε τὸν Σαμουὴλ καὶ τοῦ εἶπαν:

—“Εσὺ γέραςες πειὰ καὶ δὲν μπο-ρεῖς νὰ μᾶς κρίνης. Ἐθαλεις τοὺς γιουίους σου στὴν θέσι σου, μὰ θὰ τὸ κατάλαβες καὶ μόνος σου ὅτι εἶναι ἀνάξι-οι νὰ σὲ διαδεχθοῦν.

—Τὶ θέλετε, λοιπόν, νὰ κάμω; ρώ-τησε ὁ ἀρχιερεὺς.

—Νὰ μᾶς δώσης ἕνα βασιλεῖ. νὰ μᾶς κυβερνήσῃ, ὅπως γίνεται σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου.

—Πολὺ καλά, τοὺς ἀποκρίθηκε. Ἀ-φοῦ θέλετε βασιλέα, θὰ τὸν ἔχετε. Σᾶς προσιδοποιῶ, ὅμως, ὅτι θὰ εἴσθε ὑπο-χρεωμένοι νὰ προσφέρετε καὶ ἀπὸ τὴν περιουσία σας καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ σας γιὰ τὴν βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ ἀ-σφάλεια. Εἴσθε ἐτοιμοὶ νὰ κάνετε τίς θυ-σίαις αὐτές;

—Ναί! ἀπάντησαν ἐκεῖνοι. Θέλουμε ἕνα βασιλεῖ γιὰ νὰ ἡμᾶς κρίνῃ καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῇ σὲ νικηφόρους πολέμους!

—Σᾶς παρακαλῶ τώρα νὰ διαλυθῇτε καὶ νὰ ἐπιστρέψετε στὰ σπιτία σας. Ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ζοῦσε στὴν γῶρα Γαθαάν, καποιος Σαουλ, ἀπὸ τὴν φυλὴ Βενιαμίν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἰσρα-ηλίτας δὲν μπορούσε νὰ συγκριθῇ μαζί του σὲ ἀνάστη-μα καὶ ὠμορφιά.

Μιά μέρα, ὁ πατέρας του ἔχασε ἀπὸ τὰ χωράφια του τίς γαίδουρες του κι' ἔθαλε τὸν γιουίό του νὰ πάῃ νὰ τίς θρῖ. Ὁ Σαουλ πῆρε μαζί του ἕναν ὑπηρετὴ καὶ ἐ-κίνησε ἁμέσως. Τοῦ κάκου, ὅμως ἔψαξαν στὰ περίχωρα. Πουθενὰ δὲν μπόρεσαν νὰ θροῦνε τὰ ζῶα.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει ἐν τῷ μεταξύ.

Ἦρθε νὰ γυρίσουμε σπῖτι, εἶπε ὁ Σαουλ στὸν ὑπ-ηρετὴ. Φοβεῖμαι μήπως ὁ πατέρας μου ἀρχίσῃ ν' ἀνη-συχῇ...

Πῶς ἔγινε ὁ Σαουλ βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν

Ἄλλὰ, μόλις προχώρησαν, εἶδαν πῶς ἔχασαν τὸ δρό-μο.

—“Ἀκουσα νὰ λένε, εἶπε, τότε ὁ ὑπηρετῆς, ὅτι ἐδῶ κοντὰ μένει ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος, ποὺ τὰ ξέρει ὅλα, ὅ-σα ἔγιναν καὶ ὅσα θὰ γίνονιν στὸ μέλλον. Νομίζω ὅτι μπορούμε νὰ πάμε νὰ τὸν θροῦμε καὶ νὰ τὸν παρακα-λέσουμε νὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμο.

—Πᾶμε! εἶπε ὁ Σαουλ, θλέποντας ὅτι δὲν μπου-ρούσε νὰ κάνῃ διαφορετικά.

Ἐνῶ ἀνέβαιναν τὴν βουνοπλάγια ποὺ θὰ τοὺς ἐβγαζε στὴν Ραμᾶ, — ἐκεῖ ἔμενε ὁ Σαμουὴλ καὶ ἦταν θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ συναντηθῇ ὁπωσδήποτε μὲ τὸν μέλλοντ βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, — συνάντησαν μερικά κορίτσια ποὺ γυρνοῦσαν ἀπ' τὸ πηγάδι, μὲ τὰ λαγνῖα γεμάτα νερό.

—Ἐδῶ μένει ὁ σοφὸς ὁ γέρος ποὺ τὰ ξέρει ὅλα; ρώτησε ὁ Σαουλ.

—Ναί, ἀποκρίθηκαν ἡ κόρες ἐκεῖνες, κοκκινίζοντας καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

—Πῶς τὸν λένε;

—Σαμουὴλ... “Αν, ὅμως, θέλετε νὰ τὸν συναντήσετε, πρέπει νὰ θιασθῇτε καὶ νὰ τοῦ μιλήσετε πρὶν ἀνέσθῃ στὸ βουνό, νὰ εὐλογήσῃ τὴν θυσία ποὺ θὰ προσφέρῃ ὁ λαὸς στὸν Ἰεχωθά.

Ὁ Σαουλ, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τίς κοπέλλες, προχώ-ρησε ἀκόμα λίγα θήματα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπ-ηρετὴ του. Καὶ τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ συνάντησε μπροστὰ του ἦταν ἕνας σεβᾶ-σμιος γέρος, μὲ μακρυὰ ἄσπρη γενειά-δα. Τὸν ἀνεγνώρισε ἁμέσως. Δὲν μπο-ρούσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα. Ὡστόσο, ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ νὰ θεσθαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος.

Ὁ Σαμουὴλ ἦταν συλλογισμένος ἐ-κεῖνο τὸ πρῶτο, ἐπειδὴ τὴν νύχτα ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε κάνει μιὰ ἀποκάλυψι στὸν ὕπνο του. Παρουσιάσθηκε ἑαφνικά μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

—Αὔριο, θὰ σοῦ στείλω ἕναν ἄνθρω-πο ἀπὸ τὴν φυλὴ Βενιαμίν. Πρέπει νὰ τὸν χρίσῃς ἀρχηγὸ τοῦ λαοῦ μου.

Αὐτὰ σκεπτότανε ὁ Σαμουὴλ, ὅταν τὸν πλησίασε ὁ Σαουλ. Μὲ τὴν πρῶτὴ ματιά ποὺ τοῦ ἔρριξε ὁ ἀρχιερεὺς, κατά-λαβε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ μέλλων βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

—Μὴν μάχνης νὰ βρῇς τὰ ζῶα σου! τοῦ εἶπε. Ἐλα καλλιτέρα μαζί μου ἐ-κεῖ ψηλά... Σ' ἐσένα καὶ στὴν οικογέ-νειά σου ἀνήκει ὁτι πολὺτιμο ὑπάρχει στὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ.

—Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ μιὰ ἀσημαίτη φυ-λῇ! ἀποκρίθηκε ὁ Σαουλ, παραξενεμέ-νος. Γιατί μοῦ λέα τέτοια λόγια;...

Ὁ Σαμουὴλ, χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, πῆρε τὸν Σαουλ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ὑπο-χρέωσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν κορυ-φὴ τοῦ βουνοῦ κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ προσέφεραν θυσία στὸν Θεό, τὸν ἔθαλε νὰ καθῇ στὴν τιμητικὴ θέσι τοῦ τρα-πεζίου, ὅπου καθόντουσαν οἱ ἀρχόντες τοῦ τόπου. Καὶ ὅλοι κατάλαβαν τότε ὅτι ὁ ἀγνωστὸς αὐτὸς θὰ ἦταν σπουδαῖος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ ἔκανε τό-σες περιποιήσεις...

Ὡστόσο ὁ Σαμουὴλ, ἐξακρολουθοῦσε νὰ εἶναι διατα-κτικός. Πίστευε πάντοτε ὅτι οἱ Ἰσραηλιτὰ ἐπρεπε νὰ περιμένουν τὴν σωτηρία τους μονάχα ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὄχι ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, ὅσο γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς καὶ ἂν ἦταν αὐτός.

Συγκέντρωσε, λοιπόν, καὶ πάλι τοὺς ἀρχόντας στὴν Μασσηφάθ καὶ προσπάθησε, γιὰ τελευταία φορὰ, νὰ τοὺς μεταπείσῃ. Ἐκεῖνοι, ὅμως, ἦσαν ἀγένδοτοι.

Ὁ Σαμουὴλ ἀναγκάσθηκε τότε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ευδύμια Νότια

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥΚΕΦΙΟΥ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΣΑΜΑΤΑΣ

Αρπάχτηκα και τώρα άς
(με δικάση,
όποιος στις φλέβες του, Αργυρώ,
άντι για αίμα έχει νερό
κι' άφου του πω το δίκιο μου, ύστερ'
(ας με κρεμάση !
Μόνο για ένα φιλότιμο τη σήμερον ή-
(μέρα
ζούμε σε τουτο τον ντουινά
και σουβρόνται ποωτομηνιά,
να σου προσβάλουν και τιμή και δο-
(γμα και πατέρα...

Στόν καφενέ τ' απόθραδο—την ώρα
(ανάθεμάτη
κι' οι τέσσεροι μας στο χαρτί,
άμυλτοι δλοι και ακυφτοί,
ή άφεντιά μου, ο Ζερβής και ο Πέπος
(με το Στράτη.

Στην τελευταία χαρτοσιά,
(δίνω του Στράτη ένα
τρία μοιράζω του Ζερβή,
ο Πέπος ήτανε σερόβι
κι' εγώ άλλαζω δυο χάρτιο
(σταράτα και στρωμένα.
— Παρόλ, φωνάζει ο Ζερβής
(κι' ο Στράτης λέει πάσσο,
ο Πέπος, τσίπα — έκαστο,
φωνάζω εγώ, μόλις κυττώ,
να σκάνη στο φυλλάρισμα
(τόν τέταρτο τόν άσο !
—Πάσο ο Ζερβής...—Άλλα
(έκαστο, άκούω να λήη τόν
(Πέπο.

— Τρακόσια, λέω, και τόν
(κυττώ !
—Τσίπα κι' άκόμα έκαστο...
— Και δυο έκαστοσάρικα !—
(Τά ρέστα μου ! — Τά θλέ-
(πω !...

—Χρώμα, μου λέει και γελά
(—Κάν' το, του λέω ευδάτο.
Καρρέ του άσου, με θαλέ!..
Σκύβει το θλέπει και μου
(λέ :

—Αφ' τα και τόν έτοιμπη-
(σεσ τόν τέταρτο από κάτω!
Στου τραπέζιου το μάρμαρο
(θαράκη τη γροθιά μου
κι'είδες ταίγαρα και κουτιά,
φίσεσ, ποτήρια και χαρτιά
να παίζουσε καρσιλαμά και
(να σκορπιούνται χάμου.

Κι' άκόμα με μιά δεύτερη,
(γιομάτη στη μασέλα,
με την καρέκλα τόν πετώ
δυο μέτρα πίσω και κυττώ,
να κάνη το κεφάλι του, κατά
(τόν τοίχο γκέλα...
Τραβώ και τη διμούτσουνη

(και του θαρώ, μανίτσα,
φλεμόνια, σπλήνες και νεφρά,
άντερα και σηκοταριά,
σάν νάχα τάχα υπ' όψη μου, να φκιά-
(σω μαγειρίτσα !
Και τώρα, αν φταίη ο φονιάς, ή τάχα
(αν φταίη το θυμά,
αυτοί, που άκόμα μ, αγαπούν
άπ' την παρέα, άς μου το πουν
κι' αν ήταν μεγαλειότερη ή προσβολή
(άπ' το κρίμας,
Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

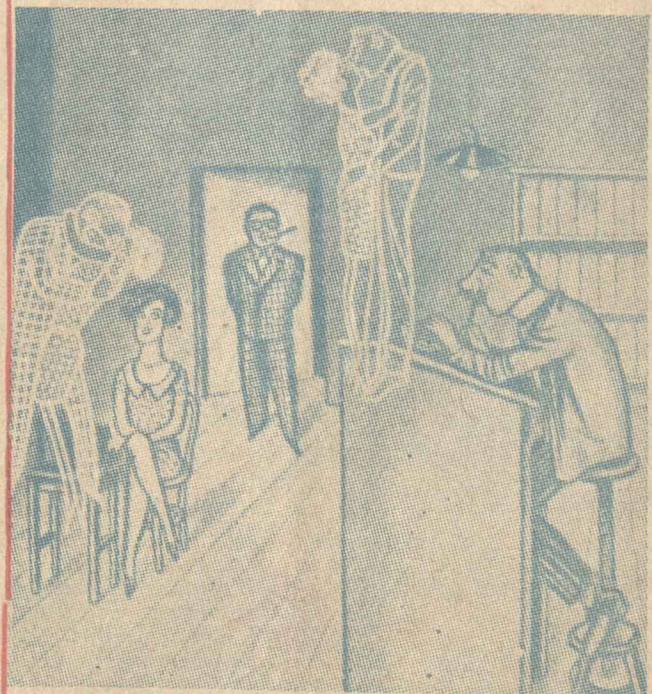
ΣΑΤΥΡΕΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Αστέρες πάνε κι' έρχονται
στού Περικλή την πόλι,
στάρ και δεντέττες σερνικοί και θηλυ-
(κοί,
να τους προϋπαντήσουν τρέχουν δλοι,

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΛΛΟΥ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΚΙ' ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Εκεί που ο λογιστής γράφει και διορθώνει
Την δακτυλογράφο σκέφτεται και πελαγώνει.
Και την φαντάζεται, ώμέ, στην άγκαλιά του
Νά ρουφή, σάν σαλιγκάρια, τα φίλιά του !
Μά ή δακτυλογράφος, ή καυμένη
Ποῦναι κι' αυτή ή κακόρηκη «ψημένη».
Ονειρεύεται — όχι τόν λογιστή — αλλά τόν άλλον,
Γόν προσιτάμενον, τόν γέρο — μερακλή
Νά την σφίγγη μέχρι σπασίματος κοκκάων
Και να την φιλή... να την φιλή... να την φιλή...
(πάρης

ο Τότος, ο Κοκός και ή Κική,
σηκώνει ο ποδόγυρος παντιέρα
άνθη, φιλιά, ζητωκραυγές και δόξα
παίρνει ο νους τών γυναικών άσρα
κι' αναστατώνεται κάθε τρελόσβδα
(ρα.

Ο Βίλλυ Φρίτς, ο Χάρυ Μπάρ, ή Ντο
(μιά...

Ο κάθε ντιστεγκές πλέον λιγώνεται
ζουρλαίνεται, τη σκούφια του πετά
και καμαρώνει κι' όλο και κορδώνει
(τα.

Και μέσ'την τόση του λαού την τρικ-
(μα

Αναστατώνεται ως κι' ή άστυνους
Πάσ το μεσημέρι στο ρημαδιακό σου
Τό θρίσκεις έρημο και σκοτεινό.
Ξέστρωτο το τραπέζι, κρύο το φαγη-
(τό ετα.

σθυστό το μαγειριό και άδειασό,
γιατί έ.σπιτώθηκε το θηλυκό σου
να υποδεχτούνε, λείει το Βίλλυ
Μάτς ! Μούτς ! να σε φιλή
(σω Χάρρυ
Στριμώνεται ή κυρία και
(ζαλίζεται,
άνάθει και κορώνει... ά !
(τι χάρι !...

Και μπρός στο δίστυγο του
Μπάρ χαριεντίζεται.
Του σκίσανε το μαύρου το
(μυτί,
τόν λώναναν, τόν στρίμωναν
(τόν λυώναναν,
τόν κόλλησαν στον τοίχο ά-
(τι φρίκη

Και σάν χαλκομανιά τόν σε-
(λιώσανε,
άπ' τα πολλά φιλιά, μά και
(τα χάλασε,
έκει στού «Ρέξ» τη σάλα, στο
(σκοτάδι.

Η μιά τόν φιλάει—άχ ήδονη,
Του χώνει ή άλλη στο στόμα
(Ένα μπουκνέτο
κι' ή άλλη με λαχτάρα ά-
(φαινει :

— Έλωσσα, ώ μόν ντίε, σάν
(σπαρματσέτο

Νά τούς κρατήσει ή Μαρσέλ
(προσπαθεί

Πς πόρτες άμπαρώνουσε τόν
(«Ρέξ»

Μά σάν θατράχοι έκείνοι
(χουν βαλάν

Νά ακούζουσε : Κούά...
(ρεκεκέ...

Και κράζουν όλες πούτες
(να σκαρτάζουν

— Χάρρυ, Χάρρυ, έλθε να
(πάρης

ΜΑΓΔΑ ! ψιθύρισε ο
άρρωστος, με κουρα
σμένη φωνή.

— Έδώ είμαι, άγά-
πη μου ! Μην κουνίσεις από
την θέσι σου... Ξέρεις πολύ
καλά ότι σου το άπαγόρευ-
σε ο γιατρός.

— Ναι, το ξέρω, μά...

— Σούτ !

Και ή Μάγδα πλησίασε
στο κρεβάτι, διώρθωσε τα
μαζηλάρια και το πάπλωμα
και ύστερα έσκυψε και φίλη-
σε στοργικά τόν άντρα της
στο μέτωπο.

Ο Ζεράρ και ή Μάγδα εί-
χαν παντρευτή πριν από έξη
μόναχ μήνες, όταν ξαφνικά
κέινος έπεσε άρρωστος. Οι
γιατροί που τόν έξετάσαν δεν
μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν
ποιά ήταν ή μετατηριώδης αύ
τή άσθένεια που κατέβαλε ;
μέσα σε μιά έβδομάδα έναν
όργανισμό τόσο γερό. Απέ-
δωσαν την άδυναμιά του σε
υπερκόπωση και τού συνέ-
στησαν άπόλυτη άνάπαυσι.
Η αλήθεια είναι ότι ο Ζε-
ράρ δεν παρουσίαζε καμμία
όργανική θλάση. Ένοιαθα
μόναχα άτόνια σ' όλο του το
σώμα.

— Ύστερ' από δυο μήνες,
θα είσθε καλά, τού είπαν οι
γιατροί.

Τά οικονομικά του μέσα
του έπέτρεπαν να καθήση τό-
σον καιρό χωρίς να κάνει τί-
ποτα. Και ή Μάγδα, ή αγα-
πημένη του γυναίκα, φρόντι-
ζε να τόν παρηγορή και να
τόν διασκεδάξη με την δια-
ρκή εύθυμία της. Ο Ζεράρ,
άν και κατάκοιτος, ήταν ο πιο
εύτυχισμένος άνθρωπος
του κόσμου, άφου είχε κοντά του
μια νοσοκόμα τόσο
χαριτωμένη και άφωσιωμένη.

Εκείνο το άπόγευμα, ή Μάγδα
χρειάστηκε να θυγή
έξω για λίγη ώρα, να ψωνίση
κάτι. Κατεβαίνοντας κά-
τω, είδοσθηκε την θυρωρό να
μην έπιτρέψη σε κανένα
να ένοχλήση τόν άρρωστο. Για
καλό και για κακό, καρ-
φίτωσε κι' έξω από την πόρτα
του διαμερίσματός του
ένα σημείωμα ότι θα έπέστρε-
φε σε μισή ώρα.

Ο Ζεράρ είχε άποκοιμηθή,
χωρίς να τό καταλάβη.

Έξαφνα, άνοιξε τα μάτια του
νοιώθοντας δυο παγω-
μένα χέρια να σφίγγουν με
δύναμι τα δικά του.

Τό δωμάτιό του ήταν βυθισμέ-
νο στο ήμίφως. Στην άρ-
χή, δεν μπόρεσε να διακρίνη
καλά, ποιός ήταν έκείνος
που μίηκε στο δωμάτιο. Έβλε-
πε μόνάχα μιά γυναικεία
σλουέττα.

— Έσύ είσαι, Μάγδα ; τραύλισε.

— Όχι ! δεν είμαι ή Μάγδα !
του άποκρίθηκε μισ-
φωνή ! Η γυναίκα σου λείπει...
Και βρήκα την εύκαρία κατάλληλη
για να
ρβώ να σε βρω και να σου
πώ κάτι, που θα σ' ενδιαφέρει,
φαντάζομαι...

...

Ο Ζεράρ αναγνώρισε την φωνή
αυτή. Ανακάθισε τρομαγμένος
στο κρε-
βάτι του.

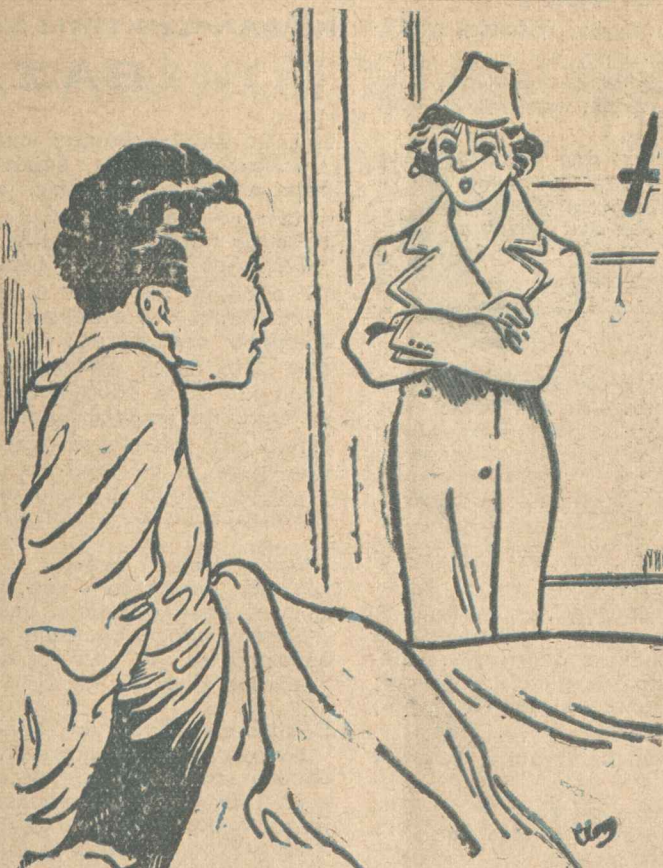
— Έσύ είσαι ;... τραύλισε. Τόλμη-
σε νάρθης έδώ ;

— Ναι, τόλμησα, καθώς θλέ-
πεις....

Αι κύριε Ζεράρ Νταργάν σε
βρίσχω πολύ διαφορετικό άπ' ό,τι
σε είχα αφή-
σει... Μά, για να σε δώ
καλλίτερα...

Και ή επισκέπτρια γύρισε
το κουμπί του ηλεκτρικού.

Ο Ζεράρ είδε τότε
μπροστά του την Μαρσέλ,
την παλιά του φίλη, που την
άφησε για να παντρευ-
τή την Μάγδα, να τόν κυττάξη
με κα-

— Πάψε, στρίγγλα ! ούρλιασε ο Ζεράρ.

ΕΝΑ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ ΖΙΡΑΠΤΟ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

μέρα με την μέρα ότι την
αγαπούσε την γυναίκα αυ-
τήν, που σ' έκλεψε μέσα από
την άγκαλιά μου. Την κα-
ταριώνουν πριν ακόμα μάθω
ποιά είναι. Και τώρα που
την ξέρω, την μισώ με όλην
την δύναμη της ψυχής μου...
Και όσα χρόνια ζω άκόμα,
δεν θα πάψω να σάς κυ-
νηγώ με τό μίσος μου, έσένα
και την γυναίκα σου!...

— Έλεεινή ! βρυχήθηκε ο
Ζεράρ σφίγγοντας τις γρο-
θιές του με άνίσχυρη μανία.

— Η θρισιές σου δεν με
συγκινούν πια ! Έκείνο που
θέλω είναι να σε κάνω να
υποφέρης, να σε θλέπω να
θογγάς από τόν πόνο... Η
γυναίκα σου δεν ξέρει
ότι παντρεύτηκε ένα διεφθο-
μένο, θά της τό πώ, θά της
άποκαλύψω όλα τα κατορθώματά
σου, τόν θόρσο της περασμέ-
νης σου ζωής, για να την
κάνω να σε άηδιάση...
Και ξέρεις πως τιμωρεί μιά
γυναίκα τόν άντρα της από
την στιγμή που θα καταλάβη
ότι δεν είναι άξια της α-
γάπης της... Τόν άπατά !

— Πάψε, στρίγγλα ! ούρλιασε ο Ζεράρ.

— Η γυναίκα σου είναι νέα
και ώ-
μορφη, συνεχίσε ή Μαρσέλ. Δεν
θα δυσκολευτή διόλου να
βρή άλλους άν-
τρες, πρόθυμους να την
παρηγορήσουν. Είμαι
θεααία ότι θα έχη μεγάλες
επι-
τυχίες...

— Δεν θα τό κάνης αυτό !
φώναξε ο Ζεράρ. Δεν θα της
πες τίποτα, δεν θα καταστρέ-
ψης την εύτυχία της !...

— Θα της τό πώ όλα !
άνεφώνησε ή Μαρσέλ.

Τά μάτια της έλαμπαν από
άγρια χαρά. Απελαύσανε με
ήδονη την έκδίκησή της
θλέποντας συντετριμένο,
άπελπισμένο και άνικανο ν'
άμυνθή τόν άνδρα που
την είχε κάποτε έγκαταλείψει
για να πάρη μιά άλλη...

Έξαφνα, άνοιξε άπότομα ή πόρτα
και

στο κατώφλι παρουσιάστηκε η Μάγδα, η οποία είχε επιτρέψει από τον περίπατό της.

— Τι θέλετε, κυρία μου; ρώτησε την άγνωστη. Και πώς μηλάτε εδώ μέσα; Έχασε αφήσει παραγγελία στην θυρωρό...

Ο Ζεράρ δάγκωνε τα χείλη του από απελπισία, χωρίς να μπορεί πει να μιλήσει. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει στο στήθος του από τα δυνατά χτυπήματα.

Η Μαρσέλ έριξε στην Μάγδα ένα μοχθηρό βλέμμα.

— Ήσυχάστε, κυρία μου! αποκρίθηκε. Δεν ήρθα να σας κλέψω τον άντρα σας, αν και έχω δικαιώματα σ' αυτόν...

— Τι θέλετε να πείτε;

— Ω! Τιποτα... Νά, γνώρισα τον Ζεράρ πριν από κάμποσα χρόνια και ζούσαμε μαζί ως την μέρα που σας συνάντησε... Από τότε άρχισε να με αποφεύγει σιγά-σιγά, ώπου μία μέρα μ' άφησε για να πάει σε σας...

— Μάγδα!... Μάγδα!... τραύλισε ο Ζεράρ.

Μά κείνη δεν τον άκουσε.

Κύτταζε κατάματα την Μαρσέλ, σαν να περίμενε να ακούσει και άλλα από τα χείλη της.

— Συμπληρωματικά σας πληροφορώ, — συνέχισε η Μαρσέλ με προσηγορική απάθεια, — ότι και τον καιρό που είμαστε μαζί ο Ζεράρ μου έκανε απιστίες... Πρέπει να ξέρετε ότι ήταν αδιόρθωτος γυναικάς... Θα σας διηγηθώ μερικές από τις περιπέτειές του για να μη σας μείνει καμιά αμφιβολία...

“Αλλ’ η Μάγδα την διέκοψε με μία απότομη χειρονομία.

— Είναι περιττό! είπε, με υπόκωφη φωνή.

Θανάσιμη ωρότης είχε χυθεί στο πρόσωπό της.

Η Μαρσέλ την κύτταζε κατάπληκτη.

— Ο άντρας μου μου τα είπε όλα, εξακολούθησε η Μάγδα. Και τον συγχώρεσα για το παρελθόν του. Έκείνο που ξέρω τώρα είναι ότι μ' αγαπά. Όλα τ' άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν...

Και δείχνοντας στην έμβρονητη Μαρσέλ την πόρτα προσέθεσε:

— Πηγαίνετε έξω! Και να μην ξαναπαρουσιασθήτε μπροστά μου!...

Μόλις έφυγε η Μαρσέλ ντροπισμένη, έξω φρενών για την αποτυχία των σχεδίων της, η Μάγδα πλησίασε τον άντρα της. Τα μάτια της ήταν πλημμυρισμένα δάκρυα.

— Είσαι άγγελος καλωσύνης, Μάγδα! ψιθύρισε ο Ζεράρ. Θα μπορέσης, όμως, να με συγχωρέσης πραγματικά;

Η Μάγδα του χαμογέλασε και του είπε:

— Σούτ! Μη μιλάς! Σου τ' απαγόρευσε ο γιατρός! Και, σκύβοντας άπάνω του, τον φίλησε τρυφερά στο μέτωπο.

ROSITA GIRARDOT

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΕΜΜΕΤΡΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

“Ενας δάσκαλος του παλιού καλού καιρού σκέφτηκε να κάνει τη γραμματική... ποίημα. Νά ταιριαστή δηλαδή τους γραμματικούς κανόνες σε στίχους, για να μπορούν έτσι τα παιδιά να τους αποστηθίζουν εύκολα. Ίδου λοιπόν μερικοί στίχοι απ' την έμμετρη εκείνη γραμματική:

Γράμματα είκοσιτέσσερα
φωνήεντα έπτά,
σύμφωνα δεκαεπτά,
σύμφωνα συμπλεγμένα
και άχώριστα!
Η γραμματική είναι τέχνη,
που διδάσκει τα παιδιά
να μαθαίνουν να διαβάζουν
και να γράφουν όρθα!
“Ολ’ οι λόγοι, ούς λαλούμεν

διαίρονται εις δέκα τάξεις
κι' αν καλώς αποκριθούμεν
όλοι θα έπαινεθούμεν
στάς παρούσας εξετάσεις!
“Αρθρα είναι, ό, ή τό!
“Ονόματα, πορτοκάλι και σχολείο
ρήματα είναι, γράφω, παίζω...
Και ή καυμένη ή μετοχή
μετέχει και των δύο
κλπ., κλπ.

ΚΠΦΑΛΛΩΝΙΤΙΚΗ ΣΑΤΥΡΑ ΒΑΣΑΝΑ

Πολλών λογώνε θάσανα υπάρχουνε στην Πλάση, θάσανα ατελείωτα, θάσανα που μάς δένουν, θάσανα που καθέναν μας, με δαύτα θα τα χάσει όντες σκεφθή τι συμφορές, και τι κακά του φέρουν! Κι' αφού και Κείνος ο Θεός, τον κόσμο για να φτιάξει δολάκαιρο εξέαμερο, ο δόλιος θάσανισθηκε!

Κι' αφού κι' ακόμη κι' ο Χριστός, έμας για να διδάξει κατάνησε στο σταύρωμα, εδάρθηκε και θρίσθηκε. Σκεφθήτε θεραμέντε!...

Στο κάθε θήμα, στη Ζωή, στο κάθε ασιδέντε Πόσα και πόσα θάσανα τραβάμε κάθε μέρα κι' έλτε να μουντζώσουμε έτούτηνε τη σφαίρα.

Που μάς κρατεί επάνω της με τόση καλωσύνη μάς θρεφει με το χώμα της, ως με να τα... τεγκλόνουμε και με σεισμούς, κακοκαιρίες τα θάσανα μάς δίνει κι' όπου κοντεύουμε! Όλοι μας, μ' αυτά να... παλαμά (σουσε!)

Βάσανο είναι τα λεφτά και σάς μιλά όρθα - κοφτά πώς πιο μεγάλο θάσανο από την άψιφια δέν θα υπάρξει, φίλοι μου (πολλοί σας δά το ξέρουν) θάσανο είναι για πολλούς ακόμη κι' η δουλιά θάσανο είμαι δά κι' εγώ όσους μ' υποφέρουνε!

Βάσανο είν' ο πόλεμος, θάσανο τα κανόνια θάσανα μάχης άρματα και τα αεροπλάνα, θάσανο και τσιτσιρίσια όντες διαθούν τα χρόνια να θλέπης άτζες παχουλές, χαζάκια — ματια πλάνα να σε θωρούν προκλητικά — καϊδευτικά — παθάρια να θλέπης γύμνιες στα μπαιν-μίδ, όπως ο' επιθεωρη και συ ραμολιμεντο μου, να τα θωρής ζηλιάρικα και να θωρής, ο φουκαράς, άθελα... υποχώρη!

Βάσανο είν' οι ποιητές οι ντόπιοι και μαρτύρι για όσες που τους διαβάσετε κι' όπου τους καμαρώνετε Και μου χαλάει το μυαλό, μου φαίνεται μυστήριο τό... πώς διαβάσετε κι' έμε και δέν... με καρπαζώ (ντε!)

Υπάρχουν κι' άλλα θάσανα μιά κι' από που ν' αρχίσω δέν ξέρω, με ζαλίζουνε φρικτά τον κακομοίρη. Είναι πολλά, κι' ίσως μπορεί με δαύτα να γεμίσει τόσα χαρτιά... που θάφταναν για τό... τουλούμα (τύρι!)

Βάσανα είναι όρε παιδιά, έδώ και ο' άλλες ώρες στο ράφι όσες μέινανε όσες γαμπρό δέν έθιξαν! Με άλλα λόγια σάς μιλά για τις γεροντοκορές που κόβουνε ή γλώσσες των για όσους παντρεφθή και λένε: = Νά! έταίριαζε ο τάδε με τη δέινε ο κλέφτης ο ξετσιώπτος παντρεύθηκε τί... θρώμα! Είδες; ο θλάκας έσιμξε μ' αυτήν τη κουτοχίνα... “Οσάν να φταίγαμε έμεις, γιατί ακόμα είναι... μίσε, κι' ίσως θα πάνε άσπιλες κι' άμόλυντες στο χώμα!

Βάσανο που φαρμάκια του δέν έχει, γυιέ μου, άλλο είναι ο γάμος, θάσανο απ' όλα πιο μεγάλο Κι' μένα αν δέν πιστεύετε, ρωτήστ' αν σας άρέσει όποιον κι' αν θέτε σύζυγο, γνωστό σας, γείτονά σας και θα σας πη, αν δέν ντραπή: = Παρά με το θελό να ένωθίτε, φίλε μου... Πετώχτε τα μυαλά σας!

Βάσανο είναι ο θυμός, θάσανο είν' η ζήλεια θάσανα τα γεράματα και θάσανο η νειότητα. Βάσανα όλα τα κραγιόν που θάφουνε τα χείλια οι μαραμμένες, για να θρουν δροσιά και ώραση Βάσανα, φίλοι, όλοι μας καθημερνα περνάμε, το φέο και τη στέρησι, τη λύπη, τη συγκίνηση, θάσανα όσ' από γιατρούς με συνταγές τραβάμε, θάσανο το καθάριο που προκαλεί την... κίνησι! Μ' απ' όλα όσ' άναφερα θάσανα και μαρτύρια το πιο τρανό μας θάσανο είναι το θηλυκό που μάς προτίζει μ' άμπερα φαρμάκια δηλητήρια κι' έμεις το πιπιλίζουμε, οι θλάκες σαν... γλυκό! “Αργυσόλι

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΟΥΝΑΣ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΑΚΟΣ

[Η ζωή του, η δράσις του, τα όνειρά του]

ΙΓ'.

Πολύ πριν οι δρόμοι των Αθηνών γεμίσουν από διαδάτες, στις έξ το πρωί, όταν ακόμα ο ήλιος δέν έχη ρα- νή πιασ απ' τον Ύμηττό και το άγι- αζί τρυπά τα κόκκαλα, τα φορητά αυ- τοκίνητα της ταχυδρομικής υπηρεσίας άδειάζουν μπροστά στο ταχυδρομικό μέγαρο σωρούς από σάκκους που έ- φτασαν, μόλις πρό δλίγου, με τράινα

και θαπόρια απ' όλα τα μέρη της γής. Οι σάκκοι πα- ραλαμβάνονται από άχθοφόρους και μεταφέρονται με άσασερ στα έδικα διαμερίσματα του μεγάρου, ό- που συνεργείον υπαλλήλων περιμένει, για την παρα- λαφή. Σε λίγο ή μεγάλη αυτή αίθουσα του ταχυδρο- μείου πλημμυρίζει από χιλιάδες έπιστολών και από σύν- νερα σκόνης. Και οι υπάλληλοι, άγγουροεμπνημένοι, κακοκοιμημένοι, δύσθυμοι, άδειάζουν τους σάκκους, χωρίζουν τα δέματα, ταξινομούν τα παραληφθέντα. Μέ- σα σ' αυτούς τους υπαλλήλους, ένας απ' αυτούς δηλα- δή είναι και ο πρωταθλητής του δρόμου των όκτακοσί- ων και τετρακοσίων μέτρων, ο Στυλιανός Στρατάκος, ένα παλληκάρι είκοσι τριών έτών, λιγνό, κολοδεμένο, εύκνητο, με συμπαθή χαρακτηριστικά.

Στο γυμναστήριο του Σταδίου, όπου τον συναντήσα- με, ένα από τα τελευταία άπογεύματα είχαμε την ευ- καιρία να δούμε τον αξιόλογο δρομέα σε στιγμή προπο- νήσεως. Έπί κεφαλής καμιάς σαρανταριάς άθλητών, απ' τους όποιους οι περισσότεροι ήσαν οι «άσσοι» μας, περιέτρεχε το γυμναστήριο. Θαυμάσαμε ειλικρινά την ρυθμικότητα των κινήσεών του, την εύγραμμία του ά- θλητικού του σώματος, το νευρώδη αλλά καθόλου τρα- χύ θηματικό του, που ήταν κάτι μεταξύ του στρατιω- τικού θήματος και του θήματος ένός χο- ρευτού κλασσικών χορών.

Σε καμιά ώρα, θγαίνοντας από το λουτρό του, που έπακολουθεί κάθε προ- πόνησι, μάς ώδήγησε στο δωμάτιό του, και εκεί έτέθη στη διάθεσί μας. “Ενας πρωταθλητής θέβαια είναι λίγο - πολύ έτοιμωμένος στις δημοσιογραφικές έ- πιθέσεις και κατά φυσική συνέπεια δέν είναι δικαιολογημένο να έχη τράκ, όταν δίνη συνέντευξι. Ο Στρατάκος όμως μάς παρουσιάστηκε με ένα τόσο σεμνό και ντροπαλό ύφος, που μάς έδωσε την έντύπωσι μαθητού εύρισκομένου για πρώτη φορά μπροστά στους έξεταστάς του.

—Φατάζομαι πώς θα άγαπούσατε από μικρό παιδί τόν άθλητισμόν.

—Δέν έχτε δίκη!

—Πώς αυτό;

—Τόν άθλητισμό, και μάλιστα τόν στίβον, τόν άγά- πησα μεγάλος, πολύ μεγάλος, μόλις πρό δυόμισι έτών.

—Κι' όταν είσασθε μικρός;

—“Αδιαφορούσα τελείως γι' αυτόν. Μόνο ποδόσφαιρο και μπάσκετ έπαίζα καμιά φορά. Κι' αυτό όχι με μα- νία, όπως συνέβαινε με άλλους συνομηλίκους μου. Και φυσικά ούδέποτε είχα φαντασθή πώς θα γινόμουνα μιά μέρα άθλητής...

Η άποκάλυψις αυτή προξενεί θέβαια έντύπωσι. Και όμως δέν είναι παρά ή πραγματικότητα. Ο Στρατάκος ως τα 21 χρόνια του, ως τη στιγμή δηλαδή που απο- λύθηκε από στρατιώτης, άδιαφορούσε για τόν άθλητι- σμό. “Επαιζε فوت - μπόλ, έπαίξε μπάσκετ, αλλά για κέφι, για να περνά ή ώρα του.

—Και τότε πώς άνακαλώσατε... τόν άθλητισμό; τόν ρωτάμε.

—“Ετσι στα καλά καθούμενα, εκεί που δέν τόν περι- μένα. Συνέβη μιά μέρα να πάω στο γυμναστήριο του “Εθνικού και να παίξω λίγο μπάσκετ. Κατά τύχην με είδε ο προπονητής της ομάδος αυτής, ο κ. Δρίθας, άν- τεληφθή ότι έτρεχα γρήγορα και έβγαλε το συμπέρα- σμα ότι θα μπορούσα να γίνω ένας καλός δρομέας.

Φυσικά μου είπε άμέσως τη σκέψι του «και μου έπρότεινε να έγγραφώ στον “Εθνικό» και ν' άρχισω να γυμνάζω- μαι. “Εγώ στην αρχή τόν πήρα για κο- ροϊδία ή γι' άστείο, όταν όμως ο κ. Δρίθας σοβαρεύτηκε, άπάντησα και έ- γω, στα σοβαρά πιά, ότι δέν δεχό- μουνα.

—“Αρνήθηκα;

—Μά, θέβαια. Δέν σάς είπα ότι δέν είχα κανένα ένδιαφέρον για τόν άθλητισμό. Τόν θεω- ρούσα κάτι τόν χωρίς σημασία. Ο κ. Δρίθας όμως επέ- μενε. Μου έλεγε διάφορα καλά λόγια, μου έδινε υπο- σχές, με έβεβαίωνε ότι θα γινόμουνα ένας πρώτης τάξεως άθλητής και στο τέλος με κατάφερε. “Ετσι, με τόν “Εζορί έγινα άθλητής!

“Ενεγράφη λοιπόν ο Στρατάκος στον “Εθνικό» και σε έξι μήνες μέσα κατάρθωσε να έμφανισθή στους έσωτε- ρικούς άγώνες της ομάδας του και να έλθη εύθως άμέ- σως πρώτος στα 800 και στα 400 μέτρα. Δυό μήνες άρ- γότερα στους έαρινούς άγώνες του Σταδίου ήλθε δεύ- τερος στα 800 μ., ύπολειφθείς πολύ λίγο του περσιτήρου δρομέα Γεωργακοπούλου. Στους πανελληνίους που έ- γιναν σε λίγο καιρό έκέρδισε τρίτη νίκη και την ίδια έποχή ήλθε πρώτος στο δρόμο των 600 μέτρων, κατέρ- ριψε μάλιστα και τόν πανελλήνιο ρεκόρ, με 1' 26". Αυτά όλα συνέβησαν μέσα στο 1937.

Την άνοιξι του 1938, στους έαρινούς άγώνες ήλθε με μεγάλη εύκολία πρώτος και στα 800 και στα 400 μέτρα, με έπιδόσεις που έκαμαν έντύπωσι. Στα «Βενιζέλει» της Κρήτης έσημείωσε άλλες δύο πρώτες νίκες. Στους Πανελληνίους κατόπιν έκέρδισε την πρώτη μεγάλη νίκη

του τόσο στα 800 όσο και στα 400 μ., στα όποια έλαβε μέρος με συναγωνι- στάς διάφορους άθλητάς πρώτης κλά- σεως όπως ο Βελκόπουλος, ο Καραγι- ώργος κ. λ. π. Την ίδια σποδαία επιτυ- χία είχε και τους άγώνες Αθηνών — Πειραιώς. “Ηρθαν κατόπιν οι προκρι- ματικοί των Ρουμανικών. Ο Στρατά- κος έβαλε όλες τις δυνάμεις του, έπέ- ρασε τους αντίπαλους του και κατέρ- θωσε να μπει στην “Εθνική Ομάδα πο- δός κοινήν καταπληξιν των φιλάθλων που δέν περιμεναν τόσο γρήγορα τόσα λαύ- πριά άποτελέσματα από έναν άθλητή χθεσινό, κοινόφρονο, άπειρο και άδοκί- μαστο.

Την ίδια περίπου έποχή έγιναν και οι “Ελληνοαμερικανικοί άγώνες στο Πα- ναθηναϊκό στάδιο. Καθώς θα θυμόνται ίσως οι άναγνώσται μας, μάς είχα έλθει τότε από την “Αμερική άρκετοί άθληταί αξιόλογοι, άνήκοντες στην τάξι των πρωταθλητών της χώρας τους. Με τέτοιους αντίπαλους συναγωνίσθηκε ο Στρατάκος και κατέρθω- σε να έλθη δεύτερος. Πάλι καλά δηλαδή γιατί ο πρώτος νικητής των άγώνων εκείνων είναι ο περίφημος Μπύθαμ που όταν τρέχει δίνει την έντύπωσι ότι δέν πάει στη γή, άλλ' ότι τόν σπρώχνει προς τα έμπρός κάποια άόρατη δύναμις.

Στους Βαλκανικούς του Βελιγραδίου ο Στρατάκος για πρώτη φορά θρέθηκε μέσα σε διεθνές άθλητικό πε- ριβάλλον. Είχε να παλαστή με καμιά δεκαπενταριά ά- θλητάς των Βαλκανίων, όλοι ένας κι' ένας. Φυσικά ήτο να μη μπορέση να άποδώ ή όλες τις δυνάμεις του. Έν τούτοις κατέρθωσε να κέρδισι ύπέρ της “Ελλάδος μιά τρίτη νίκη, ήττηθείς από τόν περίφημο Γιουγκο- σλαβο δρομέα Γκόρσεκ και έναν άλλο, Ρουμάνο συνά- δελφό του. Κι' αυτή όμως ή νίκη που επέτυχε ο “Ελλην- πρωταθλητής έθωωρήθη κάτι περισσότερο από σηματι- κή και έχαιρετισθη με χαρά από τους φιλάθλους μας.

Τώρα ο Στρατάκος γυμνάζεται με έντιμην και με σύ- (Συνέχεια στη σελίδα 67)

Στυλιανός Στρατάκος

ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΖΟΥΓΚΛΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΑΣΣΕΡ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Η ΤΑΝ κατά τὸ 1910. Σ' ἓνα χωριὸ ἰθαγενῶν μι-
σὴ ὥρα μακρυὰ ἀπ' τὸ στρατόπεδόν μας οἱ ἀν-
θρώποι ὑπέφεραν σὲ φοβερὸ σημεῖο ἀπὸ τὶς τί-
γρεις. Ἀπὸ τὰ λιγοστὰ ζῶα ποὺ εἶχαν οἱ φτωχοὶ ἀνθρώ-
ποι τὰ φοβερά θηρία τοὺς εἶχαν κατασπαράξει τὰ μισά.
Ἐπίσης τὴν περασμένη ὀδομάδα μιὰ γυναῖκα εἶχε φα-
γωθῇ ἀπὸ μιὰ τίγρι καὶ μιὰ ἄλλη εἶχε σωθῇ ὡς ἐκ θαύ-
ματος. Ἄλλοτε ποὺ ἡ χώρα ἦταν πῶς πυκνοκατοικημέ-
νη καὶ οἱ ἀγροὶ καλλιεργημένοι ἡ τίγρεις δὲν τολμοῦσαν
νὰ ἐμφανισθοῦν κ' ἔτσι ὁ κόσμος δὲν ἤξερε πῶς νὰ με-
ταχειρισθῇ τὶς παγίδες γιὰ νὰ τὶς πιάσῃ. Ἀποφάσισα
λοιπὸν νὰ πῶ με τὸν ἰθαγενὴ φύλαρχο Τοκέε Ἀρό γιὰ
νὰ τοὺς δείξω καὶ νὰ τοὺς στήσω μερικὲς.

Ὁ φύλαρχος τοῦ χωριοῦ ἔλαθε τὴν διαταγὴ νὰ μα-
ζέψῃ ὅσους πασάλους καὶ κλαριά ἀπὸ λυγαριές μπο-
ροῦσε καὶ νὰ τοὺς συγκεντρώσῃ σ' ἓνα ὠρισμένο ση-
μεῖο. Ἐν τῷ μεταξύ προσκαλέσαμε μερικοὺς φυλάρχους
ἀπὸ ἄλλα χωριά πεπειραμένους στὴν κατασκευὴ παγί-
δων γιὰ νὰ δείξουν στοὺς ἰθαγενεῖς τὸν τρόπο νὰ τὶς
στήνουν.

Ξεκινήσαμε συνοδευόμενοι ἀπὸ μερικοὺς στρατιῶτες,
ἐγώ, ὁ Τοκέε Ἀρό, καὶ οἱ δύο φυλάρχοι τῶν γειτονικῶν
χωριῶν. Ἐγὼ εἶχα πᾶρει μαζί μου μιὰ καραμπίνα καὶ
ὁ Τοκέε Ἀρό, ἓνα πιστόλι παρὰ τὴν ρητὴ διαταγὴ τοῦ
ἀπηγόρευε στοὺς στρατιωτικούς, δταν θγαίνουν ἀπὸ τὸ
στρατόπεδόν τους νὰ εἶναι ὠπλισμένοι, ἐκτὸς ἀν συνω-
δεύονταν ἀπὸ περίπολο, γιὰτὶ συχνὰ ἐτύχαινε οἱ ἰθαγε-
νεῖς νὰ τοὺς δολοφονοῦν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πάρουν
τὰ ὅπλα τους, τὰ ὁποῖα ὕστερα μεταπωλοῦσαν στοὺς δια-
φόρους ἀντάρτες ποὺ γύριζαν στὰ βουνά.

**

Ὅταν φθάσαμε στὸ χωριὸ θρήκαμε τὸν φύλαρχο ποὺ
μᾶς περίμενε. Ἡ διαταγὴ τῆς συγκεντρώσεως τοῦ ὕλι-
κοῦ εἶχε ἐκτελεσθῇ με ταχύτητα καὶ ἀκρίβεια. Οἱ ἰθα-
γενεῖς μᾶς ὑποδέχθηκαν σὰν σωτήρες καὶ μᾶς ὡδήγησαν
σ' ἓνα μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ στήσουμε τὴν παγίδα.
Ἦταν ἓνα σῦδενδρο κοντὰ στὸ μονοπάτι, ὅπου συχνὰ
εἶχαν θρῆ πατήματα ἀπὸ τίγρεις. Γιὰ νὰ ὑπάρχουν ὅσο
τὸ δυνατόν λιγώτερα ἀνθρώπινα ἔζη ἐκόψαμε τὰ ξύλα
στὰ ὠρισμένα μέτρα καὶ τὰ μεταφέραμε ἐτοιμὰ ἐκεῖ ποὺ
ἦταν νὰ στηθῇ ἡ παγίδα. Μερικοὶ ἰθαγενεῖς ἔσκαψαν ἀ-
νάμεσα στοὺς θάμνους τὶς ἀπαραίτητες τρύπες κ' ἀφοῦ
ἐστήθηκα ἡ παγίδα σκόρπισαν μερικὰ φύλλα ἐπάνω γιὰ
νὰ κρυφθοῦν τὰ ξύλα κ' ἔφυγαν.

Θὰ ἦταν περίπου ἕξη ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα, δταν ἐτοι-
μάστηκαν ὅλα. Ξεκινήσαμε θιαστικοὶ γιὰ νὰ θρискώ-
μαστε στὸν καταυλισμὸ πρὶν νυχτῶσῃ. Ὁ γέρο' λοχίας
μου θὰ εἶχε δίχως ἄλλο ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ.

Ὁ Τοκέε Ἀρό ἀπὸ εὐγένεια μὲ εἶχε παραχωρήσει
τὴν πρωτοπορίαν κ' αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ πίσω μου μαζί με
τοὺς ἄλλους δύο φυλάρχους. Καθὼς δὲν ἦταν μαθημέ-
νος ἀκόμη νὰ φοράῃ παπούτσια εἶχε ἀφήσει τὴν ντροπὴ
κατὰ μέρος καὶ περπατοῦσε ἐμπόλητος, με τὶς ἐπισήμες
στρατιωτικὲς μπότες ποὺ τοῦ εἶχα προσφέρει κρεμασμέ-
νες ἀπὸ ὤμο του. Τὸ παράδειγμα τοῦ τὸ μιμήθηκα σὲ
λίγο κ' ἐγώ, γιὰτὶ τὰ πόδια μου ἦταν πρησμένα καὶ
πληγωμένα ἀπὸ τὶς ὁδοιπορίες ποὺ εἶχα κάνει τὶς τε-
λευταῖες ἡμέρες.

Περπατοῦσαμε ἔτσι ἀθόρυβα ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλ-
λον στὸ σκιερὸ μονοπάτι. Δὲν μιλοῦσαμε σχεδὸν καθό-
λου. Εἴμαστε κατάκοποι ἀπὸ τὴν ἐρνοσία ποὺ κάναμε
τὸ ἀπόγευμα κ' ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ ἀπὸ τὴν ἀπονηκτι-
κὴ ζέστη ποὺ ἐξακολουθοῦσε μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ
νυχτῶν.

Ἐξαφνα, σ' ἓνα στρίψιμο τοῦ μονοπατιοῦ, λίγα μέ-
τρα πρὶν μπροστὰ ἀπὸ μᾶς, ἀκούσαμε ἀνάμεσα στὰ γα-
λὲς τὸ τρέξιμο ἑνὸς ζώου ποὺ ἐρχόταν μετὰ τὴν
ταχύτητά του πρὸς τὸ μέρος μας.

Σὲ λίγο διέκρινα τὸ λαχανιασμένο γρύλλισμα ἑνὸς
ἀγριοχοίρου. Σήκωσα ἐξ ἐνστίκτου τὴν καραμπίνα μου
γιὰ νὰ πυροβολήσω ἀν τὸ ζῶο παρουσιαζόταν μπροστὰ
μας. Πέρασε ὅμως σὰν ἀστραπὴ δέκα μέτρα μακριὰ
ἀπὸ μᾶς. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα νὰ πέφτῃ θάρον
ἐπάνω του τὸ δυνατό ποδάρι μιᾶς τίγρεως.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσά τότε, θὰ μοῦ μένῃ ἀληθαί-
νητο. Τὸ ἔλεπω ζωντανὸ ἀκόμα μπροστὰ μου. Παρου-
αζε ἀκρῶς τὴν ἴδια εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει ἡ γὰρ
δταν χυμᾷ ἐπάνω σ' ἓνα ποντίκι, μετὰ τὴν διαφορά ὅτι ἐ-
δῶ ἡ ἀναλογίαις ἦταν ἀσύγκριτα μεγαλύτερες.

Ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ, δὲν ἔ-
ρω καὶ τώρα ἀκόμη ἀν ἤμουν ἐγὼ ἐκεῖνος ποὺ φώναζε
ἢ κανεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου. Καὶ δὲν ἔξερα κἀν
τὸ πρῶτο κίνημά μου δὲν ἦταν ἡ ὑποχώρησις. Τὸ μὲν
ποὺ θυμάμαι εἶναι ἡ εἰκόνα, ποὺ ἔλειπαν τὰ ματι-
μου: Ἡ τίγρις, μετὰ τὸ ἓνα πόδι τῆς ἐπάνω στὴ ράχι τοῦ
ἀγριοχοίρου, μετὰ τὸ κεφάλι τῆς σηκωμένο καὶ γυρισμέ-
νο πρὸς τὸ μέρος μᾶς, μετὰ τὸν τρόπο ζωγραφισμένο ἐπι-
μορφῇ τῆς, μπροστὰ στοὺς πῶς ἐπίφοβους ἐχθροὺς τῆς
τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς ἔβλεπε τόσο κοντά.

Στὴν στάσι αὐτὴ ἔμεινε ἀκίνητη ἐπὶ μερικὰ δευτε-
λεπτα, φρόσιμένη, ἰσως καὶ διστακτικὴ: νὰ φύγῃ ἢ νὰ
δοκιμάσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν λεία τῆς;

Ἐγὼ ἀντὶ τῆς, ἀκούητος, σηματοδοῦντας μετὰ τὸ
ντουφέκι μου τὸ μάτι τῆς, τρομαγμένος καὶ ἀναποφά-
στος ὅσο καὶ ἡ τίγρις. Τὸ τί συμβαίνει ἐκείνη τὴν στιγμὴ
μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν
ἀναλύσῃ, παραπολὺ ἀργότερα. Ἐπυροβολήσα τέλος. Τὸ
σημάδι ἦταν τόσο κοντὰ, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ
ἐπιτύχω, ἀλλὰ ἤμουν παγωμένος ἀπὸ τὸν φόβο μου. Πε-
ρὰ τὴν σκανδάλῃ καὶ ἡ σφαῖρα ἔφυγε. Τὸ θῆρι ἔφυγε
ἐναντὶ ὑπὸ κάμφῳ θρυχηθμοῦ, σήκωσε ψηλὰ τὰ μπροστὰ πο-
πόδια, κ' ὕστερα ἔπεσε μονοκόμματα κάτω.

**

Ποτέ μου, οὔτε πρὶν, οὔτε ἔπειτα δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ
χτύπησῃ τόσο καλὰ ἓνα τέτοιο ὑπέρτοχο ζῶον καὶ μὴ
λίστα ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ τόσο ἀπρόοπτα.

Ὁ Τοκέε Ἀρό ἔτρεξε κοντὰ μου γιὰ ν' ἀποτελειώσῃ
τὸ θῆρι μετὰ τὸ πιστόλι του, μὰ ἡ προφύλαξις ἦταν περὶ
τῆς. Ἡ τίγρις εἶχε μείνει στὸν τόπο. Τὸ ἴδιο συνέβηκε
καὶ μετὰ τὸν ἀγριοχοῖρο μ' ὅλο ποὺ δὲν φαινόταν νὰ
καμμιὰ σχεδὸν πληγὴ. Μ' ἓνα μόνο χτύπημα τοῦ φοβε-
ροῦ ποδαριοῦ τῆς ἡ τίγρις τοῦ εἶχε σπᾶσει τὴν σπονδυ-
λικὴ στήλη καὶ τὸν εἶχε ἐξαπλώσει χάμω νεκρὸ. Ὅσο
αὐτὴ ἡ τραγωδία εἶχε παιχθῇ μέσα σὲ λίγα δευτερολέ-
πτα. Κ' ἂν δὲν περπατοῦσαμε ἐμπόλητοι δὲν θὰ ἐβλέπαμε
αὐτὴν τὴν περίφημη τραγωδίαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Τὸ ἴδιο θράδν μιὰ ἄλλη τίγρις πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος
ποὺ εἶχαμε στήσει τὴν παγίδα, μὰ ἡ ἀνθρώπινη μαρτυ-
ριὰ ἐκεῖ γύρω ἦταν πολὺ δυνατὴ, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ
τὴν πλησιάσῃ. Μιὰ ὀδομάδα ὅμως ἀργότερα ἡ ἴδια τί-
γρις ἦρθε κοντὰ στὴν παγίδα, γλύστρησε, κ' ἔπεσε μέσα.
Μὰ δὲν τὴν προφθάσαμε. Ἐνα μπλοῦκι μεγάλου δάφ-
νομοῖα μ' ἀέτους χύμψαν ἀπάνω τῆς καὶ τὴν κομμάτω-
σαν! Ἐτοὶ θρήκαμε μοναχὰ τὸν σκελετό τῆς, κατὰ τὸ
μεσημέρι.

J. C. BRASSER

ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΡΟΖΙΤΑ

Η ΔΥΟ γυναῖκες διασταυρώθηκαν στὴ μέση τοῦ
μεγάλου δρόμου τῆς καιροπόλεως.
Ἡ μιὰ ἦταν μιὰ ὀμορφὴ κοπέλλα μετὰ μαλλιά πο-
λὺ μακρυὰ, πολὺ σγουρά, ποὺ κυμάτιζαν στοὺς
ὤμους τῆς κ' ἡ ἄλλη μιὰ γεροντοκόρη, σαραντάρια σχε-
δὸν ποὺ ὁ γκρίζος κώτσος τῆς ἔξεχε κάτω ἀπὸ ἓνα ἀ-
πλό μαῦρο καπελλάκι.
Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος νερά καὶ λάσπες καὶ μόνι-
μιὰ στενὴ λουρίδα τοῦ ποὺ τὴ χτυποῦσε ὁ ἥλιος, εἶχε
στενώνσει. Περπατοῦσαν κ' ἡ δὺὸ πάνω στὴ λουρίδα
αὐτὴ καὶ, καθὼς οὔτε ἡ μιὰ, οὔτε ἡ ἄλλη, θέλησε νὰ πα-
ραμερίσῃ, τὴν στιγμὴν ποὺ διασταυρώθηκαν, ἀγγίχθηκαν
σχεδὸν, γυρίζοντας ἡ καθεμιὰ τὸ κεφάλι τῆς ἄλλου.
Ἐτοὶ προσπέρασαν, τραβώντας στὴ δουλειὰ τους.
Μὰ ἡ γλῶσσες τῶν γυναικῶν ποὺ θρискόντουσαν στὰ
μαγαζιά γύρω γιὰ ψώνια ἔκοβαν κ' ἔρραβαν:
— Καρὸ εἶχε ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαίντ-Υβ νὰ φανῇ στὸ
χωριό...

— Ἀμ' ἡ ἄλλη, ἡ Ροζίτα, πρώτη φορὰ, τολμάει καὶ
παρουσιάζεται μέρα μεσημέρι στὸ δρόμο...
— Ἀλήθεια, πότε παντρεύεται ὁ ἀδελφός τῆς δεσπο-
νίδος Σαίντ-Υβ, ὁ κ. Σερβάν;
— Τὴν Πέμπτη.
— Ὅχι, τὴ Δευτέρα.
— Τὴ Δευτέρα! Μεθαύριο δηλαδή... Περίεργο! Κ'
ἡ δεσποινὶς θρискεται ἀκόμη ἐδῶ; Πότε θὰ πάῃ στὸ Πα-
ρίσι γιὰ τὸ γάμο;
— Δὲν θέλει νὰ πάῃ καθόλου...
— Δὲν θέλει νὰ πάῃ στὸ γάμο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς... Κ'
ὅμως πρέπει νὰ εἶναι τόσο εὐχαριστήμενη ποὺ παντρεύ-
εται ὁ κ. Σερβάν, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἱστορίαν τοῦ μετὰ τὴ Ρο-
ζίτα... Αὐτὴ εἶδε κ' ἔπαθε ὡς ὅτου νὰ τὸν ξεμπλέξῃ
ἀπ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα...
— Ναι! Ναι! Τὴν εἶδα μάλιστα νὰ πηγαίνει λαμ-

πάδες στην εκκλησία, όταν άρραθωνιάστηκε ο αδελφός της, και παράτησε αυτή την ξελογιάστρα, τη Ροζίτα.

— Κι' εγώ...

— Και τώρα δεν θέλει να πάη στο γάμο!... Περιέργο! Γιατί τάχα...

— Έγώ έμαθα πώς θέλει να έτοιμάση το σπίτι για να το θρούν οι νειοπαντρεί, όταν θαρθούν απ' το Παρίσι, ώμορφο. Τό σιγουρίζει, αλλάζει τις ταπετσαρίες, το κάνει καινούργιο...

— Καλά... καλά... το καταλαβαίνω αυτό... Μά, παρ' όλ' αυτά, θα μπορούσε να λείψη δυο τρεις μέρες για να πάη στο Παρίσι...

— Εν τω μεταξύ, ενώ η γυναίκες απ' άλλα μαγαζιά, γύρω έλεγαν αυτές τις φλυαρίες, η δεσποινίς Φραγκίσκη ντε Σαιντ-Υβ, είχε μπη σ' ένα έμπορικό. Μίλησε λίγες στιγμές με τον καταστηματούχο, κι' έπειτα, πήρε ένα στενό δρομάκι, που οδηγούσε προς την έξοδο της κωμολόγης.

Όταν άφησε πειά πίσω της τα τελευταία σπίτια, το πρόσωπό της που είχε ως τη στιγμή εκείνη μ' αδιάφορη έκφραση, ζωήρεψε ξαφνικά. Τα μάτια της έλαμψαν θριαμβευτικά και ψιθύρισε:

«Α! αυτή η Ροζίτα! Αυτή η θρώμα! Τι λύσσα που θά την έχει... Χάθηκε πειά γι' αυτή ο μικρούλης μου, ο αδελφούλης μου... χάθηκε πειά για πάντα...»

Μά, ξαφνα, τη στιγμή εκείνη, της φάνηκε πώς άκουσε μια φωνή μέσα της να της λέη: «Χάθηκε πειά γι' αυτή... μά χάθηκε και για σένα!...»

Αμέσως, το αίμα που μιά θαθεία, μιά μεγάλη Ικανοποίηση είχε ανεβάσει στα μάγουλα της δεσποινίδος ντε Σαιντ-Υβ, έφυγε σιγά-σιγά απ' αυτά. Τα χαρακτηριστικά της θαθούλωσαν κι' ένα δάκρυ κύλησε απ' τα μάτια της. Τό σκούπισε γρήγορα-γρήγορα με τὸ μαντήλι της κι' εξακολούθησε τὸ δρόμο της γρήγορα, μ' αυτό τὸ ἀνάλωφο καινούργιο θήμα που είχε συνηθίσει ἀπὸ τὸς μακρινούς περιπάτους της με τὸν ἀδελφὸ της.

Τὸ σπίτι τους ἦταν ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ ψηλά, ἓνα μεγάλο σπίτι ἀπὸ γκρίζο γρανίτη, ἀπομονωμένο, πὸν δέσποζε σ' ὅλη τὴν περιοχή με τὰ στενά μακρὰ του παράθυρα.

— Λοιπόν, τὰ παραπετάσματα, ρώτησε ἡ γρηά ὑπέρτρια πὸν ἀνοίξε στὴ Φραγκίσκη.

— Δὲν εἶναι ἀκόμα ἔτοιμα, ἀπάντησε ἡ γεροντοκόρη. Ὁ Φλὸς θάρῃ νὰ τὰ θάλλῃ τὴν Τετάρτη.

— Τὴν Τετάρτη! φώναξε ἡ γρηά. Εἶχα δίκη ὅταν σὰς ἔλεγα...

— Μὴ λὲς τίποτε, τὴν διέκοψε ἡ δεσποινίς Φραγκίσκη ντε Σαιντ-Υβ, καὶ θάλε μου νὰ φάω... Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα...

— Πεινᾶτε; «Α! πόσο μ' εὐχαριστεῖ αὐτὸ!... Τώρα τελευταία δὲν τρώγατε τίποτε... Τὶ θὰ ἔλεγε ἡ νύφη σας ἀν, φτάνοντας ἐδῶ, σὰς εὗρισκε ἀδύνατη;

— Ὅθὰ μὲ κοροϊδεύε, ὅπως θὰ μὲ κοροϊδεύῃ καὶ τώρα... Ἀδύνατη ἢ παχειά, θὰ εἶμαι πάντα γι' αὐτὴ τὴ νέα μιά φτωχὴ γρηά γυναίκα πὸν ἔφαγε πειά τὰ ψωμιά της.

Ἡ Ζαννί, ἡ ὑπέρτρια, θύμωσε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀγαπημένης της κυρίας.

— Γρηά... Ἐσεῖς; Ἐσεῖς; εἶπε. Μὰ εἶστε ἀκόμα μολις σαρανταενὸς χρόνων!...

— Σ' ἓνα μῆνα μπαίνω στὰ σαρανταδύο...

Κι' ἔπειτα, τί μ' αὐτὸ;

— Σὺ εἶπα νὰ μὲ σερβίρης, ἔκανε ἀνυπόμονη ἡ Φραγκίσκη ντε Σαιντ-Υβ.

Μά, παρ' ὅλη τὴν πείνα πὸν εἶχε ἀναγγεῖλει δὲν ἔφαγε ἐκεῖνο τὸ πρωὶ περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες ἡμέρες.

Όταν ἡ γρηά ὑπέρτρια τὴν σερβίρισε καὶ θύηκε ἔξω, ἡ γεροντοκόρη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της. Συλλογιζόταν τὸν ἀγαπημένο της ἀδελφὸ ὅπως ἔκανε ἀπὸ μιά ὁδομάδα τώρα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα δηλαδὴ πὸν ὁ Σερβάν εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι. Τὸν ἔβλεπε με τὴ φαντασία της, τοῦ μιλοῦσε, τὸν συμβούλευε... Μὰ σιγὰ σιγὰ

στὶς ὄνεροπολῆσεις της αὐτὲς, ἐν' ἄλλο πρόσωπο ἔμπαινε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν ἀδελφὸ της... Ἐνα πρόσωπο πὸν τὴν ἐνωχλοῦσε τόσο ὥστε τὴν ἔκανε νὰ κατσοφιάζῃ μὰ πὸν συγχρόνως με τὴν ὁμορφιά του, τὴν ἀφώπλιζε.

«Ναί! Ναί!... Εἴν' ὠραία, πολὺ ὠραία ἡ νύφη μου! Ἐλεγε ἀπὸ μέσα της ἡ δεσποινίς ντε Σαιντ-Υβ. Ἐνας Θεὸς ξέρει τί θὰ γινόταν, ἀν οἱ Ἀντρουάρ δὲν με λυπόntonταν καὶ δὲν ἔμπαιναν στὴ μέση γιὰ νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ συνοικέσιο...»

Μά, ξαφνα τὸ πρόσωπο της πήρε μιά ἄλλη ἔκφραση, σχεδὸν ἄγρια. Εἶχε πᾶναι πειά νὰ θάλλῃ με τὴ φαντασία της, τὸν Σερβάν καὶ τὴ μνηστὴ του. Τὴ θέσι του τὴν εἶχε πάρει τώρα αὐτὴ ἡ κοπέλλα με τὰ σγουρὰ μαλλιά καὶ με τὸ φτιασίδι στὸ πρόσωπο με τὴν ὁποία εἶχε διασταυρωθῇ πρὶν ἀπὸ μιά ὥρα στὸ μεγάλο δρόμο τῆς κομποτόλεως, ἡ Ροζίτα.

«Ὡ! Τὶ λύσσα πὸν θὰ εἶχε! σκέφθηκε. Ἀλλὰ καὶ πόσο μ' ἔκανε νὰ υποφέρω δυὸ χρόνια! Πόσες φορές μ' ἔκανε νὰ μαλλῶσω με τὸν μικρούλη μου!... Καὶ δὲν τοῦ εἶπα ἔξ αἰτίας της... Μὰ τώρα τελείωσαν ὅλα... Ὁ μικρούλης μου θὰ νοικοκυρευτῇ... Ὁ ἀρχαῖος μου πάλι νὰ ζοῦμε εὐτυχισμένοι οἱ δυὸ... Οἱ τρεῖς ἡμεῖς νὰ πῶ...»

Καὶ θάλεποντας τὴ γρηά Ζαννί πὸν στεκόταν ἀνταρπασιστὴ πὸν ἀνοίγῃ τῆς πόρτας, ἐπρόσθεσε θυσιάζοντας:

— Ναί, μπορεῖς νὰ ξεστρώσης τὸ τραπέζι...

— Δὲν ἦρθα γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ἡ γρηά. Πέρασε τὰ ταχυδρόμος... Εἶχα μιά ἐπιστολὴ...

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ τὸν κ. Σερβάν, ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ σας...

Κοῦστε τί μοῦ γράφει: «Προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ νὰ νάρῃ στὸ Παρίσι, ἀφοῦ δὲν κατῶρθωσα νὰ τὴν πείσω ἐγώ.» Δεσποινίς Φραγκίσκη, κόρη μου, πρέπει νὰ πᾶς. Τρέχῃ νὰ ἔτοιμάσω τὴν θαλίτσα σας... Θὰ θάλλω μετὰ τὸ ὠραῖο μεταξωτὸ σας φῶρεμα πὸν μόνο μιά φορὰ τὸ ἔχετε φορέσει ὡς τώρα...

— Ἀφῆσε τὰ λόγια, καλὴ μου Ζαννί, γιατί θὰ μὲ κᾶνης νὰ θυμῶσω... Ὅχι, δὲν θὰ πᾶω στὸ Παρίσι...

Ἐχὼ τὶς δικαιολογίες μου καὶ τὶς εἶπα στὸν ἀδελφὸ μου...

— Ἡ δικαιολογίες σας εἶναι πολὺ ἀσχημες, τὸλμησε ν' ἀπαντῆσῇ ἡ γρηά ὑπέρτρια.

— Ἀσχημες!... Ὅθὰ ἔμενε λοιπὸν εὐχαριστημένη ὁ ἀδελφός μου ἀν, ἔπειτ' ἀπὸ ἓνα γαμήλιο ταξίδι τριῶν ἡμερῶν, ἐρχόταν με τὴ γυναίκα του σ' ἓνα σπίτι, ὅπου τίποτε δὲν ἦταν ἔτοιμο; Σήμερα, εἶχαμε τὸν ταπετῆρη... Χθὲς τὸν σοβατίζῃ... Ἀῦριο τὸν ξυλοῦργῃ... Βλέπετε πὸς ἔχω δίκη.

Καὶ ἡ δεσποινίς ντε Σαιντ-Υβ θύηκε ἀπ' τὸ δαμάτιο κι' ἀνέθηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ὑπῆρχαν σ' αὐτὸ τέσσερα δωμάτια. Τὸ δικὸ της ἦταν τὸ τελευταῖο. Πλάι θρισκόταν τὸ δωμάτιο ὅπου, ὡς τὴν ἡμέρα πὸν ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, κοιμόταν ὁ ἀδελφός της, ὁ Σερβάν...

Μὰ κάμαρη γιὰ τοὺς ξένους (τοὺς ὁποίους δὲν εἶχαν σχεδὸν ποτὲ) χωρίζε τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀπὸ τὸ πὸν ὠραῖο δωμάτιο τοῦ πατώματος, ὅπου εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἡ κ. ντε Σαιντ-Υβ, ἡ μητέρα τους, καὶ πὸν δὲν χρῆσιμευε πειά σὲ τίποτε. Σ' αὐτὴ τὴν ὠραία κάμαρη τώρα, ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ νεο-νυμφεῖ.

Τὴν εἶχαν ἀνακαινίσει ὁλόκληρη. Τὰ χαρτιά τῶν τῶν ἔχον εἶχαν ἀλλαχτῇ καὶ τὸ παλὸν κρεβάτι ἀπὸ ἀκατῶν εἶχε ἀντικατασταθῇ μ' ἓνα κρεβάτι ρυθμὸ Λουδοβίκου 16ου, στρωμένο με μεταξὶ ροζ καὶ γαλάζιο, πὸν εἶχε διαλέξει στὸ Παρίσι ἡ μέλλουσα κ. Σερβάν.

«Τὶ ἄχαρο καὶ φριχτὸ κρεβάτι!» σκεφτόταν ἡ Φραγκίσκη κάθε φορὰ πὸν τὸ κύτταζε.

Εἶχε κλάψει ὅταν τὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ὅλα τὰ παλὰ ἐπιπλά πὸν θρισκόντουσαν στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της, μεταφέρθηκαν στὴ σοφίτα... Τὰ δάκρυα αὐτὰ δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἀπαραίτητο νὰ τὰ κρύβῃ... Μὰ ἡ Φραγκίσκη εἶχε χύσει κι' ἄλλα δάκρυα πὸν κατέβαιναν δὲν θὰ τὰ καταλάβαινε...

Ναί, κανένας... Κ' αὐτὴ ἡ ἴδια ἀκόμα εἶχε τὴν φρονιμάδα ν' ἀναγνωρίζῃ πὸς ἔπειτ' ἀπὸ ὅσα εἶχε ὑποφέρει δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ἔπρεπε τώρα νὰ χαίρεται γιὰ τὸ γάμο τοῦ ἀδελφοῦ της.

«Ναί, εἰμ' εὐχαριστημένη, εἰμ' ἐνθουσιασμένη... Ψιθύρισε καὶ τώρα σὰν νάθελε νὰ δώξῃ κάποιους ὁμιλους φόβους της...

Καὶ κάθησε σὲ μιά πολυθρόνα πὸν εἶχε ἀγοράσῃ αὐτὸ με τὸ κρεβάτι, κοντὰ στὸ παράθυρο...

Κ' ἡ σκέψεις της ἐπῆγαν πάλι στὸν ἀδελφὸ της... Ὁ Σερβάν, πὸν ἦταν μικρότερός της κατὰ δεκατέσσερα χρόνια, ἦταν στὴν ἀρχὴ ἡ κούκλα της, κι' ἔπειτα, ὅταν ἡ μητέρα τους πέθανε, τὸ πραγματικὸ της παιδί. Ἐκείνης του, ἡ ἰδέα τοῦ γάμου ὅταν ἦταν ἀκόμα νέα κι' ἔ

πειτὰ ἡ θλίψη γιατί δὲν παντρεύτηκε, δὲν τάραζαν ποτὲ τὴ Φραγκίσκη Σαιντ-Υβ. Ποιὸς ξένος ἄντρας θὰ τὴν ἔκανε ποτὲ νὰ νοιώσῃ τις χαρὲς πὸν τὴν εἶχε κάνει νὰ ἀισθανθῇ ὁ ἀδελφός της ὡς παιδί, ὡς ἐφήθος, ὡς ἄντρας; Καὶ ποιὸς σύζυγος θὰ τὴν εἶχε θασάνισε ὅπως τὴ θασάνισε αὐτὸς κατὰ τὰ δύο τελευταία χρόνια;

Ἡ Φραγκίσκη ἤξερε καλὰ πὸς οἱ νέοι ἔχουν μερικὲς ἐρωτικές περιπέτειες στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ κλείνῃ κανεῖς τὰ μάτια του. Ἐτσι, ὅταν ἄλλοτε ὁ ἀδελφός της εὗρισκε διάφορες ἀδέξιες προφάσεις σχετικές με τὴ δουλειά του (ἦταν ἀρχιτέκτων καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ κερδίζῃ πολλὰ) γιὰ νὰ πάη στὴ Ρένν ἢ στὸ Σαιν-Μπριέκ γιὰ ἐρωτοδουλειές, ἡ Φραγκίσκη ἔκανε πὸς δὲν καταλάβαινε καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε... Δὲν εὗρισκε κανένα κακὸ σ' αὐτὲς... Νέος ἦταν κ' ἔπρεπε νὰ γλεντήσῃ...

Μὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν καὶ πῆραν ἄσχημο δρόμο ἀπὸ τότε πὸν ἡ Ροζίτα αὐτὴ ἡ Παριζιάνα, αὐτὴ ἡ τιποτένια πὸν ἔκανε τάχα τὴ μοδίστρα, πῆγε κ' ἐγκαταστάθηκε στὴ γειτονικὴ κομποτόλη.

Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ὁ Σερβάν εἶχε πᾶναι μιά μέρα στὸ Σαιν-Μαλό γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν μεγάλην τελετὴ τῆς ἐνοχολογίας τῶν καρσιῶν πὸν θὰ ἔφευγαν γιὰ τὸ ψάρεμα. Ἐντελὸς τυχαία εἶχε θρεθῇ πλάι στὴ Ροζίτα, ἐπάνω στὴν ἐξέδρα, ὅπου ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔκανε τὴ λειτουργία. Σὲ τέτοιες μέρες, ἡ γνωριμία γίνονται εὐκολα—καὶ ξεγίνονται ἐπίσης εὐκολα—μὰ, γιὰ τὴ δυστυχία τοῦ Σερβάν, ἡ γνωριμία του με τὴν Ροζίτα κράτησε.

Τὸ ἴδιο θράδυ, ὁ Σερβάν τὴν μετέφερε με τὸ ἀμάξι του στὴν κομποτόλη καὶ τὴν ἀφῆσε μπροστὰ στὸ σπίτι της. Ἐκείνη τότε τὸν προσκάλεσε νὰ μπη μέσα γιὰ νὰ τὸν τραπάρῃ τάχα κατῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλος ὁ κόσμος σχολιάζε τὸ περιστατικὸ αὐτό. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἔμαθε κ' ἡ Φραγκίσκη ἀπὸ τὴ γρηά Ζαννί, τὴν ὑπέρτριά τους.

— Μπᾶ, καλὴ μου Ζαννί! ἔκανε ἀδιάφορη ἡ γεροντοκόρη. Μὰ περισσότερο... τί σημασία ἔχει;

Μὰ δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ μείνῃ ἀδιάφορη γιὰ καιρὸ. Αὐτὴ ἡ Ροζίτα ἦταν πραγματικὰ μιά τιποτένια, ὁποῖος εἶχε λεπτὰ τὴν ἔπαιρνε... Μὰ κατόπιν κανένας δὲν διατηροῦσε τις σχέσεις του μ' ἓνα τέτοιο πλάσμα... κανένας—ἐκτὸς ἀπ' τὸν Σερβάν...

Τὶ ἦταν αὐτὸ πὸν ἔπαθε ὁ φτωχὸς νέος μαζί της;... Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοια κακά...

Τὴν ἐρωτεύθηκε!... Ναί, αὐτὸς ὁ μορφωμένος, ὁ ἔξυπνος, ὁ σοβαρὸς νέος ἐρωτεύθηκε μιά τέτοια κοπέλλα...

Τὴν ἐρωτεύθηκε τόσο πὸν ἔχασε τὸ μυαλὸ του, πὸν τρελλάθηκε...

Καὶ πραγματικὰ μόνο ἓνας τρελλὸς θὰ μπορούσε νὰ κλάψῃ ἀπὸ ζήλεια γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα πὸν ἀνῆκε σ' ὅλο τὸν κόσμο... μόνο ἓνας τρελλὸς θὰ σκεφτόταν, ὅπως τὸ σκέφτηκε πολλὲς φορές ὁ Σερβάν σὲ στιγμὲς τρωμερῆς ζήλοτυπίας, νὰ τὴ σκοτώσῃ γιὰ νὰ μὴ τοῦ κᾶνῃ πειά ἀπιστίας...

Ἡ Φραγκίσκη θυμῶταν τώρα τὶς φοβερὲς ἐκείνες θραυρὲς πὸν εἶχε τὸν ἀδελφὸ της καθισμένο ἀπέναντί της ἀμίλητο, σκυθρωπὸ, ἔξαλλο. Ἐκείνη κεντοῦσε διάβαζε, μὰ τὰ μάτια της δὲν μπορούσαν νὰ προσηλωθοῦν οὔτε στὸ εἶδός της οὔτε στὸ κίνημά της.

Κ' ἔξαφνα πετοῦσε τὸ εἶδός της ἡ τὸ κίνημά της καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι της, ρωτοῦσε τὸν Σερβάν:

— Τὶ σκέφτεσαι, μικρούλη μου;

Ἐκείνος σηκώνοντας τότε, ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της γλυτοῦσε κάτω γονατιστός:

— Σῶσε με, ἀδελφὸ μου! Σῶσε με!... Ὡ! ἀν ἤξερες... ἀν ἤξερες!... Ἡ κόλασις εἶναι τίποτε μπροστὰ σὲ ὅσα υποφέρω...

Κ' ἡ φτωχὴ γεροντοκόρη πὸν ἀγνοοῦσε τὴ ζωὴ, πὸν ἀγνοοῦσε τὰ πάντα, προσπαθοῦσε νὰ βρῇ λογία γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Σῶπα! Σῶπα! τοῦ ἔλεγε. Σῶπα, ἀδελφούλη μου!... Σ' ἀγαπᾶ!

Ἐκείνος τὴ φιλοῦσε τότε καὶ ἡσυχάζε λίγο. Τίποτε δὲν ἀνῆλθε σὰν τὴ γλυκύτητα καὶ τὴν γαλήνη πὸν διαδέχεται τέτοιες τρωμερὲς στιγμὲς.

Γιὰ μιά δυὸ μέρες κατόπιν, ὁ Σερβάν ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ ξαναπᾶν πάλι στὴν ἐρωμένη του.

— Φάνηκα γενναῖος! ἔλεγε τότε στὴν ἀδελφὴ του. Χάρης σὲ σένα!... Ὡ! πόσο καλὸ μοῦ ἔκανες! κ' ἐγὼ μόνο κακὸ σοῦ κάνω...

Μακρυνοὶ περίπατοι στὶς ἄγριες ἀκρογιαλίες πὸν τοὺς ἔκαναν μαζί, διαβάσματα, σχέδια γιὰ τὸ μέλλον γέμειαν τὶς ἡμέρες αὐτὲς... Ἡ Φραγκίσκη θρισκονταν διαρκῶς μεσ' τὸ γραφεῖο τοῦ νεαροῦ ἀρχιτέκτονος, ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὰ σχέδιά του τὰ θαύμαζε, τὰ ἔκρινε...

Μὰ αὐτὸ δὲν κρατοῦσε πολὺ... Ἐφτανε μιά λέξι σ' ἓνα εἶθλο, μιά ἀνοειδιὰτικὴ ἢ φθινοπωρινὴ μυρωδιά στὸν ἀνεμο πὸν περνοῦσε, μιά ἀνάμνησις, ἓνα τίποτε γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ πάλι τὰ μυαλὰ τοῦ Σερβάν...

— Δὲν μπορῶ πειά!... Δὲν ἀντέχω!...

Κ' ἔφευγε πάλι γιὰ νὰ πάη σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο σπίτι...

Μιά φορὰ, ἔμεινε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες... Ἡ ἄγρια χαρὰ πὸν ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό του ἦταν πὸν φριχτὴ ἀπὸ τὰ δάκρυα πὸν τὴ διαδέχτηκαν...

— Τὶ μπορῶ νὰ κάνω γι' αὐτὸν, Θεέ μου; Τὶ μπορῶ;... Συμβούλευσέ με!... Στέναζε κάθε μέρα ἡ Φραγκίσκη γονατισμένη μεσ' τὸ μικρὸ παρεκκλήσιο πὸν ἦταν κοντὰ στὸ σπίτι τους.

Μιά σκέψις τῆς ἐρχόταν τότε... Μιά σκέψις πὸν, ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, τὴν ἔδιωχνε.

Νὰ τὸν παντρεύῃ... νὰ παντρεύῃ τὸν ἀδελφὸ της... «Μὰ ἐγὼ—ἔλεγε μέσα της σὰν νὰ διαμαρτυροῦσαν ἐναντίον τῆς σκέψεως αὐτῆς, πὸς δὲν παντρεύτηκε!...

Τώρα πὸν ὁ Σερβάν εἶχε περάσει πειά τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια του, ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας τους τῆς φαίνονταν μικρότερη...

Δὲν ἦταν πειά τὸ παιδί της, μὰ ἓνας σύντροφος. — Γιατί νὰ παντρευτῶ; σκεφτόταν. Ἐτσι δὲν θὰ χωριστοῦμε... Ἐγὼ θ' ἀγρυπνῶ πάντα σ' αὐτόν... καὶ θὰ τὸν ἀφήνω πὸν ἐλεύθερο ἀπ' ὅ,τι θὰ τὸν ἀφῆνε ὅποιος ἀδῆποτε γυναίκα...

Ὡστόσο οἱ λιγούστοι φίλοι της στοὺς ὁποίους ἐμπιστευόταν τὶς σκέψεις της, ὁ ἐφημέριος τὸν ὁποῖο ἔδλεπε ταχτικά, τῆς ἔλεγαν πὸς ἔπρεπε νὰ τὸν παντρεύῃ... πὸς αὐτὸ ἦταν τὸ καθήκον της... Ἐπρεπε νὰ τοῦ θῇ μιά γυναίκα ὁμορφη, χαριτωμένη, τὴν ὁποία ἀσφαλῶς θ' ἀγαποῦσε...

Καὶ μιά τέτοια ἀκριβῶς κοπέλλα ἤξεραν οἱ Ἀντρουάρ, μιά πολὺ φιλικὴ τους οἰκογένεια ἡ ὁποία ἔμενε στὸ Παρίσι. Οἱ Ἀντρουάρ, ἀφοῦ συνεννοήθηκαν με τὴ Φραγκίσκη, προσκάλεσαν τὸν Σερβάν νὰ πάη νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρες κοντὰ τους στὴν πρωτεύουσα.

Ὁ νέος, καταβάλλοντας μιά ὑπερτάτη προσπάθεια ἡρωισμοῦ κ' ἐπιβολῆς στὸν ἑαυτὸ του, δέχτηκε.

Μὲ τὸν ἴδιο ἡρωισμό πὸν τοῦ τὸν ἔδινε μιά ἀπελπισμένη θέλησις ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ πάθος του, ἀκούσε πειθνῖνα τὶς συμβουλὲς τῆς κ. Ἀντρουάρ καὶ ἀκόμα πὸν ἡρωικά, δέχτηκε νὰ παντρευτῇ.

Φοβῶτανε κι' ὁ ἴδιος τόσο μῆπως ἀλλάξῃ ἀπόφασις ὅστε δὲν θέλησε κᾶν νὰ συμβουλευτῇ τὴ Φραγκίσκη.

Τῆς ἔγραψε μόνο:

«Φραγκίσκη μου,

»Ὅλα τελείωσαν πειά. Ζήτησα σὲ γάμο τὴν δεσποινίδα Γενεβιέθ Ντουῖν. Ἡ αἴτησις μου ἔγινε δεκτὴ, ἡ δεσποινίς Γενεβιέθ δέχεται νάρῃ νὰ κατοικήσῃ στὸν τόπο, στὸ σπίτι μας νὰ συμμερίσῃ τὴν ἄγρια ζωὴ μας»

Ἡ γεροντοκόρη κράτησε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ περισσὸν τερο ἀπὸ μιά ὥρα στὰ χέρια της πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ προσκαλέσῃ τὴ γρηά Ζαννί καὶ νὰ τῆς πῇ: «Ὁ μικρὸς ἀρραθωνιάστηκε...» Κ' οἱ δυὸ ἔκλαψαν ἀπὸ συγκίνησι, ἀπὸ χαρὰ, θέβαια!... «Βέβαια! ἀπὸ χαρὰ!... ἀπὸ χαρὰ!» ἐπανέλαμψε ἡ Φραγκίσκη.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας πὸν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ της με τὸ εὐχάριστο νέο, ἔφυγε κι' αὐτὴ γιὰ τὸ Παρίσι.

— Ξέρεις, εἶπε στὴ γρηά Ζαννί ὅταν ξαναγύρισε, ὁ Σερβάν θὰ μπορούσε νὰ πετύχῃ καλύτερα. Ἡ νύφη δὲν εἶναι θέβαια πάρα πολὺ ὁμορφῇ...

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, φτάνει νὰ εἶναι γλυκεῖα καὶ καλὴ...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ἀργότερα... Πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονή...

— Τὶ τὰ θέλετε; εἶπε ταπεινὰ ἡ Ζαννί. Ἐγὼ τὴν ἀγαπᾶω προκαταβολικά, γιατί αὐτὴ θὰ μὰς σώσῃ ἀπ' τὴν ἄλλη.

— Κι' εγώ τό ίδιο ! απάντησε με τόνο απότομο ή φραγκίσκη.

Είναι αλήθεια ότι πολλές φορές μπορεί να φαντάζεται άλλα κανείς και να αισθάνεται άλλα, ακόμα κι' όταν είναι καλός, ευσεβής, σάν τη δεσποινίδα Σαϊντ-Υβ.

Η φραγκίσκη ήταν άν' όχι έντελώς θέβαιη, τουλάχιστον σχεδόν θέβαιη ότι θ' αγαπούσε τη μικρή ύψη της. Μιλούσε γι' αυτή με τόν πιο ευγενικό τρόπο σέ όλο τόν κόσμο.

— Πόσο είσαι καλή ! της έλεγε ο Σερβάν όταν την άκουγε να έκθειάζη τά χαρίσματα και την όμορφιά της μηστής του. Πόσο έχω ανάγκη απ' τη βοήθειά σου !..

Ο νέος κατά τό διάστημα της μηστής του, είχε φερθή τίμια και δέν είχε πάει ούτε μία φορά στής Ροζίτας. Μά συχνά φαινόταν έτοιμος να υποκύψει στόν πειρασμό.

Τότε τό πρόσωπό του θαβουλωνόταν και τά μάτια του σκοτεινιζάν. Έπιανε τά χέρια του και τά έσφιγγε με τόση δύναμη στά δάχτυλά του, ώστε έτρίζαν. Έπειτα πήγαινε κοντά στήν αδελφή του και της έλεγε ίκετευτικά.

— "Ω ! μιλά μου !... Μιλά μου γιά τη Γενεβιέθ... Στά συγχαρητήρια που έφταναν μ' επιστολές, ή φραγκίσκη έσπευδε άμέσως ν' απαντήσει γεμάτη χαρά... Και άχτινοδολώντας δλοκλήρη δεχόταν τά άλλα τά προφορικά..."

— Ναι, έλεγε, είμαι πολύ ευχαριστημένη. "Όστόσο, όταν θρискότανε μόνη, έλεγε κρυφά στόν έαυτό της.

« Μονάχα που δέν θα μπορέσω να παρασταθώ στό γάμο τους. Θα γίνω γελοία, γιατί άρχίσω να κλαίω, σάν μωρό... Υπάρχουν θέβαια πολλές μητέρες που κλαίνε στή χαρά του παιδιού τους... Τό ξέρω... Μά εγώ δέν θέλω..."

Αυτό έλεγε και τώρα, καθώς καθόταν στόν καναπέ στό δωμάτιο που θα δεχόταν σέ λίγες ήμέρες τούς νεόνυμφους και θυμώταν τις παρακλήσεις που της έκανε πρό δλίγου ή Ζαννί.

— "Οχι... όχι... δέν θέλω να πάω... "Ω ! ούτε ή Ζαννί, ούτε ο μικρός μπορούν να τό καταλάβουν αυτό..."

Και, μιλώντας πάντα στόν έαυτό της, πρόσθεσε :

« Καί σύ, γεροντοκόρη μου, πρέπει να καταλάβης την αλήθεια... Από δω και πέρα, ο μικρός θα κάνει και χωρίς εμένα..."

Και, με μία λάμψη έλπίδας στά μάτια της, αναρωτήθηκε :

« Μά θα μπορέση τάχα ;... Θα θρή τάχα κοντά σ' αυτή τη νέα κοπέλλα, ότι εύρισκε σέ μένα ;

"Εξαφνα θυμήθηκε την πρωινή συνάντησί της με την Γενεβιέθ και είπε ταπεινά :

« Ο Θεός να δώση να θρή στή γυναίκα του, ότι εύρισκε σέ μένα..."

Οί γάμοι έγιναν στό Παρίσι και σέ τρεις ήμέρες κ' οί νεόνυμφοι έφτασαν στό επαρχιακό σπίτι του γαμπρού, όπου τούς δέχτηκε ή φραγκίσκη..."

Η ύψη ήταν πραγματικά, ένα κοριτσάκι... "Οχι θέβαια και τόσο όμορφη, με πρόσωπο κάπως κοντό, με μύτη λίγο μεγάλη... Μά είχε άραιά μάτια, φωτεινή επιδερμίδα, μία γλυκιά επιφυλακτικότητα στήν έκφρασί της.

Ήταν ακόμα τόσο διακριτική, τόσο άθόρυβη αυτή ή νέα ζούσε τόσο άποτραδηγμένα στό σπίτι, ώστε συχνά ή φραγκίσκη όταν έμπαινε στό δωμάτιο του αδελφού της και μιλούσε μαζί του γιά τη δουλειά του, ούτε τη σκεφτόταν καθόλου γιατί πραγματικά την ξεχνούσε.

— Μά ποθ είναι λοιπόν ή γυναίκα σου ; τόν ρωτούσε καθώς τη θυμώταν εξαφνα.

Κι' έκείνος της άπαντούσε, κατά τις ώρες :

— Δέν σηκώθηκε ακόμα ή :

— Γράφει στούς γονείς της, ή :

— Βγήκε να κάνει ένα μικρό περίπατο..."

Η φραγκίσκη δέν έκανε στήν αρχή καμιά παρατήρηση γιά την άποτραδηγμένη ζωή της ύψης της... Μήπως κι' αυτή ή ίδια δέν είχε θελήσει ν' άποτραδηγή ; Μήπως από την πρώτη μέρα κιόλας δέν της είχε προτείνει ν' αναλάβη την διεύθυνση του σπιτιού ;

Μά έκείνη άρνήθηκε τρομαγμένη... Και τότε ή φραγκίσκη είπε :

— Καλά. "Όπως θέλετε... Την ήμέρα όμως που θα θελήσετε ν' αναλάβετε την διεύθυνση του σπιτιού, δέν έχετε παρά να μου τό πητε..."

— Εύτυχώς ή μέρα αυτή είναι μακρινή ακόμα ! μουρ-

μούρισε ή Ζαννί που από μία γωνιά είχε παρακολουθεί τη συζήτηση.

"Ετσι ένας φόβος της φραγκίσκης, ο τρόμος μήπως έκθρονιστή απ' την έξουσία της, είχε παραμεριστεί... Κι' ο φόβος αυτός δέν ήταν ο πιο άσημαντος από τούς φόβους της γεροντοκόρης... "Ενοίωθε τώρα μεγάλη νακούφιση που τόν έβλεπε να διαλύεται.

Δέν θα μπορούσε τάχα να γίνει ένα θαύμα και να λυθούν με τόν ίδιο τρόπο κι' όλοι οί άλλοι, οί θείες, οί τραγικοί, οί άνομολόγητοι, οί φόβοι της μήπως ο « κρούλης » της ξαναγυρίση στή Ροζίτα ;

Και τό θαύμα αυτό γίνηκε..."

Μιά μέρα που τόλμησε να ρωτήση τόν αδελφό της ότι ήταν εύτυχισμένος κι' άν αγαπούσε τη γυναίκα του, ο νέος την κύτταξε πρώτα, έπειτα κύτταξε επί πολλή ώρα από τό παράθυρο τη θάλασσα και τούς κάμπος και άπάντησε τέλος άπλά :

— Προσπαθώ να την αγαπήσω.

Η γεροντοκόρη άκούγοντας αυτή την άπάντηση, είχε την έντύπωση πως ποτέ της, δέν είχε άκούσει πιά ένα μαστή κουθέντα.

Φίλησε τόν αδελφό της παρατεταμένα όπως έκανε άλλοτε και γιά μία στιγμή αισθάνθηκε την άκαταπίστευτη πίστη να τού πη :

« — Ξέρω ! Ξέρω ! Έσύ αγαπάς πάντα μένα !... Τίποτε δέν άλλαξε από άλλοτε... "Η ζωή μας έξουλουθεί ίδια..."

Μά ή φρονιμάδα την έμπόδιζε να προσφέρη αυτά τά λόγια. Έλαμπαν όμως και διαβαζόντουσαν στό θόρυβο των ματιών της, στήν έκφραση του προσώπου της.

Κι' όταν κάθισαν στό τραπέζι γιά να φάνε, τό γεύμα έκείνο φάνηκε στή φραγκίσκη τό πιο πρόσχαρο απ' όλα.

Είχαν έπακολουθήσει μετά την έπιστροφή τών νεόνυμφων.

Η Γενεβιέθ έτρωγε άφωνη όπως πάντα και φαινόταν στενωχωρή μένη σάν να μιν ήταν δική της αυτή ή σι στο τραπέζι, αυτό τό σπίτι.

"Αλλοτε, όταν έτρωγαν, ο αδελφός κ' ή αδελφή έσφουγαν, από λεπτότητα, τις κουβέντες στις όποιες δέν μπορούσε να συμμετάσχη κι' έκείνη κ' ή όποιες τού γοήτευαν άλλοτε στις ώρες του φαγητού.

Μά από έκείνο τό θράδυ, έπαφν αυτή τη λεπτότητα.

Η φραγκίσκη έκανε την αρχή.

"Αρχισε να μιλά, στόν αδελφό της γιά διάφορα γνωρίσματα των, τούς όποιους ή ύψη της δέν ήξερε, ούτε καν κατ' όνομα και ή συζήτησις αυτή τελείωσε μόνον όταν σηκώθηκαν από τό τραπέζι.

Η Γενεβιέθ τι σκεφτόταν τάχα όλη αυτή την ώρα.

Πότε πατούσε με τό δάχτυλό της λίγη ψύχα του γαμιού, πότε χτυπούσε έλαφρά τό μαχαίρι της στό πιατό της και πότε άναστεύαζε από μέσα της.

— Μου φαίνεται ότι την κάναμε να πλήξη είπε σέ μνη γη ώρα ή φραγκίσκη στόν αδελφό της, όταν θρέψαν μόνον.

— Τόσο τό χειρότερο γι' αυτήν ! απάντησε έκείνη σ' απότομο σγεδόν.

"Ολ' αυτά γίνηκαν μία από τις ήμέρες που ο Σερβάν ξανάπαιρνε τό έξαλλο ύφος του, που έσκυβε απ' τό παράθυρο και μιρζίζονταν τό θαλασσινό άέρα σάν ζώο που υπέφερε τρομερά.

Η φραγκίσκη τά είδε και τά μάντεψε όλα..."

— "Ω ! σκέφτηκε. Δέν μπορέσε να τόν γιατρέψη από τό πάθος του γιά την άλλη... Δέν θα μπορέση ποτέ..."

— "Ω ! Θεέ μου ! Θεέ μου..."

Κα άρχισε να κλαίη..."

Μά κατά βάθος αυτό γιά τό όποιο έκλαιγε την γοήτευε...

Σιγά-σιγά, ο αδελφός κ' ή αδελφή ξανάρχισαν τούς μακρινούς κι' έπίπονους περιπάτους των στίς έρημες κρογιαλιές. Τρεις και τέσσερες ώρες πορείας δέν τούς έτρώμαζαν.

— "Ω ! εγώ δέν άντέχω... Είμαι άνίκανη να κάνω τόσο δρόμο, τούς απάντησε ή νέα γυναίκα, όταν την πασκάλεσαν την πρώτη φορά μαζί τούς γιά τούς τύπους.

"Ετσι, άναγκάζονταν να τούς περιμένη ύπομονετικά ως ότου να γυρίσουν και δέν παραπονιζόταν σέ καμία γιά τη μοναξιά της.

Μά ίσως κάποιες ήμέρες αυτή ή μοναξιά ήταν πολύ μεγάλη.

Τότε ή Γενεβιέθ κατέβαινε στήν κωμόπολη, έκανε μερικά ψώνια, μιλούσε με τη γυναίκα του γιατρού, με τη δεσποινίδα του ταχυδρομείου, με τις έμπότισσες...

Μιά φορά, μπροστά στήν έκκληρία, διασταυρώνονταν με τη Ροζίτα και, καθώς έκείνη γέλασε καθώς την είδε, ρώτησε άδωκα ποιά ήταν αυτή ή κοπέλλα, ή τόσο όμορφη και τόσο κακοαναθρεμμένη.

Δέν της είπαν θέβαια την αλήθεια απότομα. "Όπως συμβαίνει πάντα σέ τέτοιες περιστάσεις, φυλάχτηκαν να της μιλήσουν καθαρά. Ρώτησε πρώτα τη δεσποινίδα "Υβόννη, την ράφτρα. Έκείνη όμως της άπάντησε μασώντας τά λόγια της. "Η Γενεβιέθ, παραξενεμένη απ' αυτό ρώτησε κι' άλλα πρόσωπα γιά την κοπέλλα αυτή, κι' αυτόν ακόμα τόν έφημέριο...

Μιά λέξι από δω, μ' άλλη λέξι από κεί, ένας ύπαινιγμός του ενός, μία ύπεκφυγή, του άλλου... Όλ' αυτά μαζί, μέσα σέ μία εβδομάδα άπεκάλυψαν την θλιβερή αλήθεια στή νέα γυναίκα και της φανέρωσαν ότι ή Ροζίτα ήταν ή φίλη του συζύγου της.

Μια θειά μελαγχολία άπλώθηκε τότε στα χαρακτηριστικά της, μά κανένας στό σπίτι δέν τό πρόσεξε αυτό, ούτε ο άντρας της, ούτε ή κουνιάδα της — κανένας, έκτός από την Ζαννί, τη γρηά υπηρέτρια..."

Η άνοιξη ξαναγύρισε..."

Οι παράδες της Βρετανίας έφυγαν γιά την Ίρλανδία, τά δένδρα πρασίνιζαν κ' οί κήποι άνθισαν.

Και μαζί με την άνοιξη, ξαναγύρισαν και τά χρώματα στό πρόσωπο της δεσποινίδος φραγκίσκης..."

Η γεροντοκόρη, που είχε χαλάσει τόσο μέσα στά δύο τελευταία χρόνια, που είχε γέρασει τόσο απότομα, πάλιν άνέστη, ξανάειωσε...

με τη Ροζίτα και, καθώς έκείνη γέλασε καθώς την είδε, ρώτησε ποιά ήταν αυτή ή κοπέλλα, ή τόσο όμορφη και τόσο κακοαναθρεμμένη.

Δέν της είπαν θέβαια την αλήθεια απότομα. "Όπως συμβαίνει πάντα σέ τέτοιες περιστάσεις, φυλάχτηκαν να της μιλήσουν καθαρά. Ρώτησε πρώτα τη δεσποινίδα "Υβόννη, την ράφτρα. Έκείνη όμως της άπάντησε μασώντας τά λόγια της. "Η Γενεβιέθ, παραξενεμένη απ' αυτό ρώτησε κι' άλλα πρόσωπα γιά την κοπέλλα αυτή, κι' αυτόν ακόμα τόν έφημέριο...

Μιά λέξι από δω, μ' άλλη λέξι από κεί, ένας ύπαινιγμός του ενός, μία ύπεκφυγή, του άλλου... Όλ' αυτά μαζί, μέσα σέ μία εβδομάδα άπεκάλυψαν την θλιβερή αλήθεια στή νέα γυναίκα και της φανέρωσαν ότι ή Ροζίτα ήταν ή φίλη του συζύγου της.

Μια θειά μελαγχολία άπλώθηκε τότε στα χαρακτηριστικά της, μά κανένας στό σπίτι δέν τό πρόσεξε αυτό, ούτε ο άντρας της, ούτε ή κουνιάδα της — κανένας, έκτός από την Ζαννί, τη γρηά υπηρέτρια..."

Η άνοιξη ξαναγύρισε..."

Οι παράδες της Βρετανίας έφυγαν γιά την Ίρλανδία, τά δένδρα πρασίνιζαν κ' οί κήποι άνθισαν.

Και μαζί με την άνοιξη, ξαναγύρισαν και τά χρώματα στό πρόσωπο της δεσποινίδος φραγκίσκης..."

Η γεροντοκόρη, που είχε χαλάσει τόσο μέσα στά δύο τελευταία χρόνια, που είχε γέρασει τόσο απότομα, πάλιν άνέστη, ξανάειωσε...

"Όλοι τό πρόσεξαν αυτό..."

— Είμαι, θέλετε, εύχαριστημένη, εύτυχισμένη τώρα, έλεγαν οί γυναίκες κάθε φορά που την έβλεπαν να διασχίζει τόν κεντρικό δρόμο της κωμοπόλεως. Γιά θυμήθηκε τι χάγια που είχε τόν καιρό που ο κ. Σερβάν έτρεχε πίσω απ' την Ροζίτα... "Ο Θεός τη λυτήθηκε... Είναι τόσο καλή ή δεσποινίς φραγκίσκη !.."

Τά λόγια αυτά οί γυναίκες της κωμοπόλεως τά έλεγαν και στή φραγκίσκη την ίδια. Έπρόσθεταν μάλιστα και δύο τρεις φράσεις ακόμα :

— "Αλήθεια, τι χαριτωμένη ύψη που κάνατε !... Και καθόλου ένοχλητική !.."

«Ναι, θέβαια δέν είναι καθόλου ένοχλητική...» έπαυαλάβανε, έκείνη την ήμέρα, άπομέσα της ή φραγκίσκη καθώς διέσχζε με θήμα γοργό τόν έξοχικό δρόμο, που σέ στίο γκρίζο τούς σίπι.

Είχε άργήσει να γυρίση, γιατί είχε μείνει στό φαρμακείο γιά να πάρη μερικά φάρμακα του Σερβάν, έπειδή κάθε άνοιξη, ταχτικά, όπως την εποχή που ήταν ακόμα έφηβος επέθε... στόν αδελφό της, ο όποιος είχε μείνει πάντα άδύνατος και λεπτός, να κάνει μία δλοκλήρη τωνατική θεραπεία.

Μόλις έφτασε στό σπίτι, έτρεξε πρὸς τό γραφείο του Σερβάν, φωνάζοντας :

— Μικρούλη μου, γύρσια !...

Μά τό δωμάτιο ήταν άδειανό.

— Πού είναι λοιπόν ο μικρός, Ζαννί ; ρώτησε τη γρηά υπηρέτρια.

Ότε καν της πέρασε από τό μυαλό ή σκέψις να ρωτήση τη Γενεβιέθ ή να δη μήπως κ' ή ύψη της δέν ήταν έκεί.

Η Ζαννί πρόβαλε στήν πόρτα της κουζίνας της κι' άπάντησε :

— Βγήκε έξω...

— Πώς βγήκε έξω ; ξαναείπε ή φραγκίσκη. Χωρίς εμένα ; "Ολομόναχος ;...

— "Οχι δά ολομόναχος... Βγήκε έξω με τη γυναίκα του, με την κυρία Γενεβιέθ...

Χωρίς να θέλη, ή φραγκίσκη θύμωσε άκούγοντας την άπάντησι αυτή. Μά άμέσως γέλασε κι' είπε περιφρονητικά :

— "Ω ! με τό περπάτημα που κάνει έκείνη, δέν θα θρискόνται μακριά... Χρειάζεται ένα λεπτό γιά να κάνει μισό όθμα... Τρέχω να τούς προφτάσω...

Και έκίνησε με τόση όρμη, ώστε έπειτ' από μισό γλιόμετρο άναγκάστηκε να σταθή, όχι όμως και τόσο απ' τό λαχάνισμά της, όσο απ' τό θυμό της — από ένν θυμό άκαταλόητο που μεγάλωνε όλοένα και την έκαι να τρέμη σύγκορμη...

— "Αναιδέα που σου την έχει αυτή ή μικρή ! μουρμούριζε. Άκούς έκεί να τολμήση να βγῇ έξω με τόν Σερβάν, την στιγμή που ξέρει πως εγώ δέν τον συνοδεύω στούς περιπάτους του. Μά ποθ πήγανε ; Τί γίνανε ; Πού τά τούς θρώ ; "Ο φτωχός μικρούλης θα θιάζεται να τόν

απαλλάξω από τη συντροφιά της...

"Είπαξε σ' όλους τούς δρόμους, στάθηκε παντού και κύτταξε γύρω, κόπηκε από τό περπάτημα, μά δέν τούς είδε πουθενά. Είχε νυχτώσει πιά, όταν γύρισε στό σπίτι με τό στόμα στεγνό, με τό πρόσωπό της καταϊδρωμένο.

Και ή κατάπληξι της — όπως και ή όργη της — ήταν άπερίγραπτη, όταν είδε τό νεαρό άντράγιο, πλάι-πλάι, κάτω απ' τη λάμπα του σαλονιού, να ξεφυλλίζει κάποιο καλλιτεχνικό περιοδικό και να κυττάζη τις εικόνες του.

— "Α ! έτσι... έκανε να πη ή φραγκίσκη, μαζεύοντας τά φρύδιά της.

Μά ο Σερβάν, έχοντας τό ένα χέρι στήν άνοιχτή σελίδα του περιοδικού, την διέκοψε με ύφος γαλήνιο και τη ρώτησε :

— "Από ποθ έρχεσαι ;

Τότε έκείνη ένν έρῆκε τίποτε άλλο να πη, παρά να ρωτήση κι' αυτή :

— Κι' εσείς ;

— "Ω ! έμεις είχαμε πάει κ' είχαμε καθήσει στήν άκρογιαλιά... "Ηθελα ν' άρχίσω μία θαλασσογραφία.

— Δείξε μου την ! τόν παρακάλεσε ή γεροντοκόρη. Είμαι τόσο εύτυχισμένη, που ξανάρχισες να ζωγραφίζης.

— Μά δέν έκανα τίποτε, απάντησε ο Σερβάν γελαώντας.

— Τίποτε ! "Όλο τό απόγευμα ;

— "Οχι, τίποτε, γιατί κουθεντιάσαμε, είπε ο νέος κυττάζοντας τη γυναίκα του.

Χωρίς να είναι πολύ έρωτικό, αυτό τό βλέμμα δέν έξέφραζε πιά άδιαφορία όπως άλλοτε. Μά και τά γαλήνια κι' άραιά μάτια της Γενεβιέθς, φαινότουσαν σάν να είχαν πάρει τώρα μία καινούργια λάμψη.

Έκείνη τη στιγμή, ή φραγκίσκη αισθάνθηκε μονομιάς όλη την κούραση της μανιασμένης πορείας της να την θαραλνή τόσο, ώστε κάθισε χωρίς να θέλη, σέ μία πολυθρόνα. Μά σηκώθηκε σχεδόν άμέσως και πήγε στήν κάμαρά της...

..."

— φραγκίσκη μου... δεσποινίς, την ρώτησε την άλλη μέρα ή γρηά Ζαννί, δέν σάς φαίνεται και σάς ότι ή ύψη σας, άρχισε πιά να συνηθίζη ;... Νά, χθές, στό δείπνο, μιλούσε κι' αυτή σάν και σάς... Την άκουσα μάλιστα να γελάη...

— Ναι, ναι, συνηθίζει, απάντησε ξερά ή φραγκίσκη.

Δέν είπε ούτε μία λέξι στόν αδελφό της, που να τού δείξη πως ήταν θυμωμένη γιά τόν χθεσινό περίπατο.

Μά δέν πάτησε καθόλου έκείνο τό πρωί τό πόδι της στό γραφείο του, στό όποιο άλλοτε πηγαίνοερχόταν διαρκώς.

Τού κάκου όμως, γιατί όχι μόνο δέν άκουσε από τόν αδελφό της την τρυφερή επίπληξη, που περίμενε, άλλα ούτε καν φάνηκε έκείνος να πρόσεξε την άπουσία της.

Τό μεσημέρι, όταν την είδε γιά πρώτη φορά, την ήμέρα έκείνη, ρίχτηκε στήν άγκαλιά της, σάν παιδάκι και της είπε πρόσχαρα :

— Σήμερα θ' άρχίσω, χωρίς άλλο, την θαλασσογραφία μου.

Η φραγκίσκη έτοιμάστηκε να τόν ρωτήση : «θέλεις να 'ρθω να καθίσω κοντά σου ;»

Εύτυχώς όμως, σκέφτηκε λίγο προηγουμένως, πράγμα που έδωσε στόν αδελφό της τόν καιρό να προσθέση :

— "Η Γενεβιέθ θα πάρη τό έργοχείρό της και θα με συντροφεύση... Χθές της άρεσε πολύ τό απόγευμα, που περάσαμε μαζί στό ύπαιθρο... "Ετσι θα μείνη και σήμερα εύχαριστημένη... Μά κι' εγώ ξέρεις, όταν ζωγραφίζω στό ύπαιθρο, μισώ τρομερά τη μοναξιά...

Και θέβαια τό ήξερε αυτό και πολύ καλά μάλιστα, γιατί ούτε ένας από τούς πινάκες του αδελφού της δέν είχε ζωγραφιστή, χωρίς ή φραγκίσκη να καθεται πλάι του... και σέ πολύ άσημνο καιρό μερικές φορές. Μά έκείνη δέν τόν ένοίωθε, γιατί ήταν πάντα πολύ άπαχολημένη να παρακολουθή και να θαυμάζη τό έργο ού «μικρούλης» της.

Τά θυμώταν τάχα αυτά τώρα ο «μικρούλης» της ; Στ' αλήθεια και να τά θυμώταν, δέν τό έδειχνε καθόλου.

Έκείνη τη στιγμή, κατέθηκε κ' ή Γενεβιέθ. Της πέσε τό χέρι του από τη μέση κι' έτσι άγκαλιασμένοι ήσαν στήν τραπέζια.

Η φραγκίσκη τούς άκολουθούσε, μά όχι από κοντά και μήκε στήν τραπέζια άρκετή ώρα κατόπιν... Αδτό έγινε γιατί είχε νοιώσει ξαφνικά τά πόδια της αδύνατα και θαραλιά.

«Τί λοιπόν συνέβη;» αναρωτιώταν μέσα της μ' άγωνα.

Πώς τόσο ξαφνικά το άντράγγυνο είχε συνεννοηθή και τόσο καλά μάλιστα;...

Πώς αυτή ή μικρούλα, ή τόσο άποτραθηγμένη και σιωπηλή ως τότε, είχε άρχισει να κατακτά το σύζυγό της;

Με ποιά λόγια; Με ποιές τρυφερότητες;

Λαχανιασμένη ή Φραγκίσκη ντε Σαίντ-Υβ, έκανε στον έαυτό της, όλες αυτές τις έρωτήσεις, μά, μη θρίσκοντας τις απαντήσεις, είχε την έντυπωσι πώς χτυπούσε σέ κλειστές πόρτες, σέ τσίχλους.

«Ω! πόσο δυστυχισμένη ήταν!»

«Ω! τί είχε κάνει για να χάσει έτσι από τη μιά μέρα στην άλλη το «μικρούλη» της;

Νά τον χάσει αυτή... αυτή που ως τότε είχε συμμεριστη όλες τις χαρές του κι όλους τούς πόνους του!...

«Ω! δεν ήταν δυνατόν αυτό... Δεν μπορούσε να το παραδεχτή...»

Πώς... Θα της έκλεβε ή άλλη την αγάπη του, αυτή την αγάπη της καρδιάς, που είναι ή πιό βαθειά και ή πιό διαρκής από κάθε σαρκικό έρωτα;... Θα της έκλεβε τούς περιπάτους που έκαναν οι δύο τους;... Τά κοινά διαβάσματα τους;... Τίς κουβέντες τους;... Τίς έκμυστηρεύσεις τους;...

«Θ' άρχισα λοιπόν να τά λέη και σ' αυτήν όλα;» αναρωτιώταν με φρίκη...

«Όχι... Όχι... Δεν ήταν δυνατόν... Δεν έπρεπε να γίνι ποτέ ένα τέτοιο πράγμα...»

Μιά θδομάδα πέρασε και ή κάθε μέρα της άπλωνε περισσότερη γαλήνη και χαρά στο πρόσωπο του Σερβάν και περισσότερη χλωμάδα στο πρόσωπο της αδελφής του...

Και το χειρότερο γι' αυτήν ήταν πώς εκείνη δεν πρόσεχε την μεταβολή της αυτή, πώς δεν υποψιαζόταν τίποτε...

Έξακολουθούσε τούς περιπάτους του με τη γυναίκα του και ήταν φανερό πώς από μέρα σέ μέρα ή τρυφερότης τους μεγάλωνε...

Έξαφνα, στο τέλος της εβδομάδος εκείνης, έφτασε ένα τηλεγράφημα απ' το Παρίσι: «Ημτέρα της Γενεθιέθς ήταν άρρωστη και ζητούσε την κόρη της κοντά της...»

Ο Σερβάν, ό οποίος είχε πολλές δουλειές εκείνες τις ήμέρες, δεν μπόρεσε να την συνοδεύσει κι' έτσι ή νεαρή κυρία ντε Σαίντ-Υβ, έφυγε μόνη της για το Παρίσι.

Τό ίδιο θράδυ της αναχωρήσεώς της, ό αδελφός και ή αδελφή, ξαναθεβήθηκαν μόνοι στο τραπέζι όπως άλλοτε.

Ο Σερβάν δεν έλεγε λέξι και ποιά και ποιά, έβαζε άνόρεχτα μιά μπουκιά στο στόμα του.

Η Φραγκίσκη, που δεν τον άφηνε ούτε στιγμή απ' τά μάτια της, του έλεγε τέλος με σιγανή φωνή:

— Είσαι λυπημένος;... Έπεθύμησες κιόλας τη γυναίκα σου;...

— Ναι, την επιθύμησα!...

— Πώς! Την επιθύμησες, αφού ακόμα δεν έφυγε; τόν ρώτησε ή Φραγκίσκη.

«Ο Σερβάν έμεινε μιά στιγμή σιωπηλός...»

Έπειτα άργά άπλωσε το χέρι πάνω απ' το τραπέζι, έπιασε το δικό της και το έσφιξε σιωπηλός πάντοτε...

Η Φραγκίσκη, νοιώθοντας το σφίξιμο αυτό, που τό ήξερε από άλλοτε, κατάλαβε όλη την απόγνωσί του την απόγνωσι ενός μικρού παιδιού, που ζητάει βοήθεια...

Τέλος ό Σερβάν μίλησε και έλεγε:

— «Ω, αδελφή μου... από σένα δεν μπορώ να κρύψω τίποτε... σ' έσένα θα σοι τά όμολογήσω όλα... Έρείς, δεν θεραπευτηκα ακόμα από το πάθος μου για την άλλη...»

Και πάλι σιγανά πρόσθεσε:

— Τη Ροζίτα... Ναι... θέβαινα... θρίσκομαι στο δρόμο της θεραπείας... είμαι καλύτερα... Μά τρέμω ακόμα μήπως τη συναντήσω...

Για μιά ακόμα φορά, ό Σερβάν, άδειαζε τη φωνή του καρδιά μέσ' στην καρδιά της αδελφής του, που πάντα τον παρηγορούσε και τόν βοηθούσε...

Μά ή Ζαννί πηγαίνονταν στην τραπεζαρία και δεν μπορούσε να μιλήσει ελεύθερα μπροστά της.

Γι' αυτό, ή Φραγκίσκη τόν πήρε απ' την τραπεζαρία και πήγαν στο σαλόνι... Η θραδιά που πέρασαν εκεί, ήταν μιά από τις πιό όμορφες που γνώρισε ή γεροντο-

κόρη σ' όλη της τη ζωή.

Ο «μικρούλης» της ήταν εκεί κοντά της κι' άκουγε πούσε κάθε τόσο το κεφάλι του στον ώμο της. Της έλεγε τρυφερά: «Άκου, αδελφούλα μου;... Καταλάβαινες αδελφούλα μου;» και της φιλούσε τά χέρια.

Μά, έξαφνα όλη αυτή τη γοητεία τη διαδέχτηκε ένα πράγμα φριχτό, όταν ό Σερβάν έλεγε:

— Όσο ή Γενεθιέθς ήταν έδω δεν φοβόμουν και τίποσο... Με κρατούσε κοντά της... Μά τώρα που έφυγε ή Γενεθιέθς, μου φαίνεται πώς μ' έγκατέλειψε ό φύλακός μου... Άχ!... γιατί αυτή ή κοπέλλα της δυστυχίας, αυτή ή Ροζίτα, να θρεθί στο δρόμο μου;... Θα ήμουν τόσο καλά με τη γυναίκα μου...

Στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα έξακολούθησε:

— Δεν την άγαπάω ακόμα τη γυναίκα μου... ναι, δεν την άγαπάω όσο θάπρεπε: μά αρχίζω να προαισθάνομαι ότι θα την αγαπήσω...

Αναστένανε βαθειά και πρόσθεσε:

— Ναι, θα την αγαπήσω... Θα την αγαπήσω πολύ μάλιστα... Καταλαβαίνω ότι δεν είναι μακριά ή έποχή που θα μ' ένάρση μαζί της ένας έρωτας βαθύς κι' ύψιστος... Ένας από τούς σπανίους εκείνους έρωτες που μόνο στα μυθιστορήματα τούς συναντάμε...

«Ναι... ναι... αδελφούλα μου!... Αυτό θα γίνι με μέρα... γρήγορα ή άργά!... Θ' αγαπήσω τη γυναίκα μου όσο της αξίζει... Φτάνει μόνο... φτάνει μόνο να μ' μπη στη μέση ή άλλη...»

Και ανατριχιάζοντας με φρίκη, έλεγε φοβισμένος:

«Όχι! Όχι!... Αυτό δεν πρέπει να γίνι... Πρέπει ή αδελφούλα μου, να με προσφύξει απ' αυτή την κοπέλλα, όπως με προσφύλαξε κι' άλλοτε...»

Ο Σερβάν, άκουπιάστος, έξακολούθησε:

— Αν τό κύτταζε, τη στιγμή εκείνη, θα έξαφνιζόταν... Η έκφρασί του ήταν άλλοκοτή...

Τά μάτια της Ελαμπαν παράδοξα σχεδόν...

«Ήθελε κάτι να πη, μά δεν μιλούσε, γιατί καταλάβαινε πώς αν άνοιγε τό στόμα της θα το έλεγε, χωρίς να θέλη κάτι, που θα τόν έκανε να μαντέψει τις πραγματικές της σκέψεις, τά πραγματικά της αισθήματα...»

Και ό Σερβάν, άνυποψίαστος, έξακολούθησε:

— Ναι, θα με προσφύλαξε απ' την άλλη αδελφούλα μου... θα με σώσεις... Και τότε, άμα θ' αγαπήσω τη γυναίκα μου, θα γίνης κι' εσύ ευτυχισμένη, δεν είναι έτσι;...

Η Φραγκίσκη δεν άπάντησε και πάλι...

Μά, από μέσα της τη στιγμή εκείνη, έλεγε:

— «Όχι! Όχι!... Δεν θα γίνι αυτό... Δεν θα σέ σώσω από τη μιά για να σέ παραδώσω στην άλλη...»

Ροζίτα, δεν μου είχε κλέψει την αγάπη σου... Όταν την άγαπούσε, ήσουν ακόμα δικός μου... Σε μένα έρχομαι και τάλεγεσ όλα... Μέσα στην άγκαλιά μου, ή χυνες τά δάκρυά σου... Ήσουν δυστυχισμένος και άγαπούσες... Μά ή άλλη θέλει να μου τά πάρη όλα... Νά μη μου άφήσει τίποτε... Και τότε έγω τί θα γίνω... Τί θα γίνω, χωρίς έσένα, αδελφούλα μου... Χωρίς την αγάπη σου;... Χωρίς την αγάπη σου, για την όποια ή σιασα όλη μου τη ζωή;

Αργότερα, όταν ή Φραγκίσκη, αφού συνάδουσε τον αδελφό της στην καμαρά του, όπου θα κοιμάταν εκείνο τό θράδυ μόνος, ταραγμένος και με την φλογερή μνησι της άλλης, πήγε κι' αυτή στην καμαρά της.

Εκεί κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού και πέρασε τό κεφάλι της, ανάμεσα στα δύο της χέρια, τόν σφίγγε με δύναμη, λές κ' ήθελε να τό λυώσει...

Σέ μιά γωνιά του δωματίου ένα καντήλι έκαίγε πτω από την εικόνα της Παναγίας.

Μά ή Φραγκίσκη ούτε γυρίσε να κυττάξη προς εκεί...

Φοβόταν... Φοβόταν... την Παναγία, γιατί πολύ καλά σκέψαις περνούσαν εκείνη την ώρα απ' τό μυαλό της...

«Ω! Αν κύτταζε την ημετέρα του Θεού, ίσως Έπειτα άδιδωχνε από τό μυαλό της, τά τρομερά σχέδια που έκανε...»

Κ' ή Φραγκίσκη δεν ήθελε... Δεν ήθελε ν' άφήσει τ' άγαπάτα να έξακολουθήσουν τό δρόμο τους...

Έπρεπε να ένεργήση όσο ήταν ακόμα καιρός...

Σέ λίγες μέρες, ή Γενεθιέθς, ή νύφη της, θα γινόταν τό Παρίσι... Και τότε θα ήσαν άργά πειά...

Ήταν εύσεθής και αγαθή ή Φραγκίσκη και καταλάβαινε πώς ή σκέψεις της ήσαν άμαρτωλές κι' ήθελαν να σβήσουν...

Μά δεν υπορούσε... Δεν υπορούσε να κάνει άλλο τίποτο... Η λάμψεις του καντηλιού, έφταναν ως τά μάτια της...

και την έκαιαν σάν φλόγες... Τρυπούσαν τη σάρκα της κι' έμπαναν στην καρδιά της σάν αιχμές μαχαιριού... Για να μη φτάνουν πειά ως αυτή, έπεσε με τά μούτρα στο κρεβάτι της κι' έχωσε τό κεφάλι της βαθειά στο μαξιλάρι της...

Μά παρ' όλα αυτά, υπέφερε τρομερά... Υπέφερε σάν κολασμένη...

Την άλλη μέρα τό άπόγευμα, άνήγγειλε στον αδελφό της ότι την έπομένη θα πήγαινε στο Ρένν.

— Για ποιά λόγο; τη ρώτησε ό νεός, με όφρος σχεδόν άδιάφορο...

— Για να κάνω διάφορα ψώνια, άπάντησε ή γεροντοκόρη.

Και γυρίζοντας προς τη γρηά ύπηρέτρια την Ζαννί, που ήταν κι' αυτή μπροστά, πρόσθεσε:

— Θα ρθής και σύ μαζί μου.

Η ύπηρέτρια την κύτταζε έξαφνιασμένη και τη ρώτησε:

— Γιατί θέλετε να με πάρετε μαζί σας, δις Φραγκίσκη; Η Φραγκίσκη, φάνηκε σάν να νευρίασε από την έρώτησή αυτή και άπάντησε με όφρος άπότομοι:

— Για να μου κρατάς τά ψώνια...

Ο σκοπός της όμως για τόν όποιο ήθελε να πάρη την Ζαννί μαζί της δεν ήταν αυτός, άλλ' ήταν άλλος: Ήθελε να την άπομακρύνι από τό σπίτι για να μείνη μόνη ή αδελφή της σ' αυτό.

Η Ζαννί παραξενεύτηκε με την κυρία της. Ποτέ σχεδόν δεν την έπαιρνε μαζί της για να της κρατάη τά ψώνια, μά δεν έφερε καμιά άντίρρηση κι' έλεγε μόνο:

— Μά ό κ. Σερβάν θα μείνη μόνος του στο σπίτι όλο τό άπόγευμα... Ποιάς θα τοι σερβίρη τό τσάι;...

— Θα έτοιμάσης την τσαγιέρα... Θα τά θάλης όλα στο δίσκο... Έτσι δεν θα μείνη τίποτε άλλο παρά να ζεσάνη τό νερό... Θα τά καταφέρη φαντάζομαι...

— Βέβαια, έλεγε ό Σερβάν, γελώντας, Τί διάβολο! Και τρίβοντας τά χέρια του, πρόσθεσε:

— Όλο τό άπόγευμα που θα είμαι μόνος θα έργαστώ...

Η Φραγκίσκη τόν κύτταζε και τοι άπάντησε με μιά άδιόρατη ειρωνεία:

— Και θα σκέφτεσαι τη Γενεθιέθς...

— Το έλπίζω έλεγε ό Σερβάν με παράδοξη σοβαρότητα.

Η Φραγκίσκη, γέλασε σάν ν' άστειευόταν τάχα και τοι έλεγε:

— Αφού είν' έτσι, καλύτερα ν' άρχισης να τη σκέφτεσαι από τώρα... Έγώ φεύγω... Θα όγώ για μιά δυό ώρες...

Και ή Φραγκίσκη θγήκε έξω.

Καθώς φορούσε στον προθάλαμο τό καπέλλο της, σκέφτηκε με πίκρα:

— «Δεν με ρώτησε καν ποιά θα πάω. Ένώ άλλοτε κι' όταν ακόμα πήγαινα από τό ένα δωμάτιο στο άλλο, με ρωτούσε... Τότε ένδιαφερόταν για τό παραμικρό. Ένώ τώρα...»

Και σάν να είχε προστεθή μιά ακόμα θλίψη στις τόσες άλλες που τη βασάνιζαν, πρόσθεσε:

— Φτάνει, φτάνει πειά... Δεν μπορώ... Δεν άντέχω»

Έπειτα από λίγη ώρα, ή Φραγκίσκη ντε Σαίντ-Υβ, έξακολουθούσε τόν έξοχικό δρόμο που άδηνούσε στη γειτονική καμφοπολι...

Πήγαινε γρήγορα, πολύ γρήγορα σάν να την κυνηγούσαν ή σάν να κυνηγούσε ή ίδια κάποιον... ή μάλλον σάν να την έσπρωχνε ό ίδιος ό πειρασμός.

Όταν έφτασε στην άρχή του χωριού, έξακολούθησε μερικούς έρημους δρομάκους και σέ λίγο, χωρίς να τη δη κανείς, έφτασε μπρός στην πόρτα ενός σπιτιού κάπως άπόμερου...

Πάνω απ' την πόρτα του ύπηρχε ή έπιγραφή:

«ΡΟΖΙΤΑ Α.,, μοδίστα»

Η Ροζίτα δεν είχε την ώρα εκείνη ούτε πελάτισσες, ούτε... πελάτες, έσπλωμένη σέ μιά πολυθρόνα περνούσε μιά δατέλλα σ' ένα μεταξωτό πουκαμισάκι...

Μόλις είδε να μπαίνι μέσα ή δεσποινίς ντε Σαίντ-Υβ άναπήδησε.

— Καλημέρα! έλεγε ή νεροντοκόρη, άποφεύγοντας να την κυττάξη κατάματα.

Και πρόσθεσε πολύ γρήγορα:

— Περνούσα απ' έξω και είδα στη θιτρίνα σας μερικά κοπέλλα, απ' τά όποια μου άρεσε ένα... θα ήθελα να τό αγοράσω...

Σ' άλλη περιστασι, ή Ροζίτα θα έσκαζε σίγουρα

στά γέλια, άκούγοντας τη δεσποινίδα ντε Σαίντ-Υβ, για τό τόσο γερασμένο και γκριζό κεφάλι της.

Μά ή κατάπληξι, που της προκαλούσε ή άπρόσπη αυτή έπισκεψη, όχι μόνο την έμπόδιζε να γελήσει, αλλά και την άφηνε καρφωμένη στη θέσι της.

Κ' ή Φραγκίσκη όμως, μέσ' στην παραζάλη που της προκαλούσε τό αφάνταστο εκείνο διάσημά της, ούτε καν κατάλαβε πόσο κωμική ήταν ή δικαιολογία της.

Είχε πη άπλώσ ένα ψέμμα στην τύχη, χωρίς να προσέξη τί έλεγε...

Μάν αν έξακολουθούσε να λήη ψέμματα, ίσως να έμπαινε κανείς εν τώ μεταξύ και να την έθλεπε εκεί.

Η θέσις της τότε θα ήταν τρομερή...

Τί δουλειά είχε αυτή, ή δεσποινίς ντε Σαίντ-Υβ, μέσ' στο σπίτι της παληογυναίκας, αυτής της έξολοχίστρας που άδελφού της.

«Όχι! Όχι! Έπρεπε να τελειώνη... Έπρεπε να πάη απ' εύθείας στο σκοπό της...»

Συγκαντρώνοντας λοιπόν όλη της τη θέλησι έπιασε γρήγορα-γρήγορα:

— «Όχι, δεσποινίς... Σας είπα ψέματα... Δεν ήρθα για ν' αγοράσω καπέλλο... Μά ό αδελφός μου είναι δυστυχισμένος... πολύ δυστυχισμένος... Σας άγαπάει. Δεν μπορεί να σας ξεχάση... Δεν μπορεί να κάνει χωρίς έσας... Σας λαχταράει... θέλει να σας δη...»

Η Φραγκίσκη στάθηκε λίγο για ν' άναπνεύση κι' έπειτα πρόσθεσε σάν παπαρούνα:

— Η γυναίκα του λείπει στο Παρίσι... Αύριο θα είναι όλομύναχος στο σπίτι... Ω! δεσποινίς, είναι τόσο δυστυχισμένος, ώστε αν πηγαίνετε να τόν δήτε, θα τοι κάνετε μεγάλο καλό... Θα σας χρωστούσα μεγάλη εύγνωμοσύνη...

Η Φραγκίσκη σάπασε...

Κατακόκκινη, χαμήλωσε τά μάτια της και τά πράτησε καρφωμένα στο πάτωμα, περιμένοντας την άπάντησή της Ροζίτας...

Εκείνη στην άρχή φάνηκε σάν να μην είχε καταλάβει καλά, τόσο άπίστευτο ήταν ό,τι είχε άκούσει...

— Θέλετε να ρθώ αύριο στο σπίτι σας; έλεγε τέθος τονίζοντας μιά μιά τις λέξεις της.

— Ναι, άπάντησε ή δεσποινίς ντε Σαίντ-Υβ, χωρίς να σηκώση τό κεφάλι της.

Μού φαίνεται άστείο αυτό.

— Γιατί;

— Γιατί μου τό προτείνετε σεις... Έσείς που κάνετε τόσα και τόσα για ν' άπομακρύνετε τόν αδελφό σας από μένα.

— Άγαπάω τόν αδελφό μου, άπάντησε ή Φραγκίσκη με τό κεφάλι σκυφτό πάντοτε. Τόν άγαπάω κι' έπειδή τόν βλέπω πολύ δυστυχισμένο ήρθα να σας παρακαλέσω μόνη μου.

Η ώραία και έπιπόλαιη κοπέλλα δεν άντελήφθη παρά πολύ συγκεχυμένα την τραγική της θέσεως της γεροντοκόρης, μά όπωσδήποτε την άντελήφθη...

Και γι' αυτό με τόνο συμπνευτικό, της άπάντησε:

— Καλά... Θα ρθώ... Μά παράτησε για να παντρευτή, μά δεν είναι αυτό λόγος για να τόν παρατήσω κι' έγω τώρα που είναι δυστυχισμένος. Έε άλλου μου άρεσε ό μικρός της σας Σερβάν κι' αφού με άγαπάει πάντοτε...

— Λοιπόν, θα ρθίτε;...

— Ναι, θα ρθώ αύριο, που θα είναι μόνος του, όπως είπατε... Ναι, δεσποινίς, μην άνησυχίτε... θα ρθώ.

Η Φραγκίσκη σκέφτηκε μιά στιγμή και έπρόσθεσε:

— Μά θα πάτε σάν να πηγαίνετε απ' έαυτού σας... Χωρίς να πτήτε ότι ήρθα και σας είδα έγω. Χωρίς να τό πτήτε ποτέ!...

— Καλά... καλά... Δεν θα τό πτήτε...

— Έχω τόν λόγο σας;

— Τόν έχετε...

Η δεσποινίς ντε Σαίντ-Υβ ταπεινωμένη, έξευτελισμένη, έσφιξε τό χέρι της μισήτης αυτής κοπέλλας, σάν να θέλε να έπισφραγίση τη συμφωνία τους.

Κι' έπειδή ένιωθε τό πάτωμα, αυτού τοι σπιτιού να καίη τά πόδια της, έσπευσε να θγή έξω σάν κυνηγμένη...

Μά και τώρα που θρίσκοταν έξω, ή φωτιά που της έκαίγε τά πόδια ανέθηκε στην καλιά, στο κεφάλι της...

Την έκαίγε ολόκληρη... φριχτά... τρομερά...

Και τότε για πρώτη φορά κατάλαβε τί ήσαν ή φλόγες της κολάσεως για τις όποιες μιλούν τά άγια βιβλία που διάβαζε τόσο συχνά, αυτή ή εύσεθής, ή αγαθή γυναίκα που την είχε κερδίσει τώρα ό Σατανάς...

ΕΚΕΙ στην άκρη του σταθμού του Βορρά, ύψωνόταν ένα μικρό γαλάζιο περίπτερο πωλήσεως εφημερίδων. Το κρατούσε μία συμπαθητική γρηούλα, έχοντας μαζί της την εγγονή της, την Ζακελίνα, μία μικρούλα χαριτωμένη, άγγελική.

«Αγόραζα συχνά από τη γρηούλα εφημερίδα. Χαιρόμουν να βλέπω τη Ζακελίνα, τόσο ωραία, τόσο γλυκεία, τόσο συμπαθητική!»

«Ένα πρωί όμως η Ζακελίνα δεν ήταν στο περίπτερο. Κ' η γιαγιά της, όταν την ρώτησα μου είπε κλαίγοντας:

— Ένα πρωί, ήρθε κάποιος κύριος ν' αγοράσει μία εφημερίδα. Μόλις είδε την Ζακελίνα, τόσο γλυκεία και πρόθυμη και κουβέντισε λίγο μαζί της την συμπάθησε. Και πριν φύγει, με πήρε κατά μέρος και μου είπε:

«Άκουσε, κυρά μου, η εγγονή σου δεν μου φαίνεται πολύ καλά... Να μου δώσεις την διεύθυνσή σου να περάσω αύριο το πρωί από το σπίτι σας να τη δω... Είμαι ο γιατρός Μιλλό...»

«Η αλήθεια είναι ότι το έβλεπα και μόνη μου πως η Ζακελίνα μου ήταν πάντοτε χλωμή και ανήμπορη. Μά τα μέσα μας δεν μου επέτρεπαν να την πάω σε γιατρό. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, την χαρά μου, όταν ο κ. Μιλλό, για τον οποίο είχα ακούσει να λένε ότι είναι ένας από τους μεγαλύτερους γιατρούς των Παρισίων, έδειξε τόση προθυμία να κυττάει την εγγονή μου. Δεν ήξερα πώς να τον ευχαριστήσω...»

«Πρόγματι, ο κ. Μιλλό ήρθε την άλλη μέρα στο φτωχικό μας δωμάτιο. Έζητασε την Ζακελίνα με μεγάλη προσοχή. Ύστερα, κάθισε δίπλα της, στο κρεβάτι και την ρώτησε:

— Δεν αισθάνεσαι καμμία έπιθυμία, μικρούλα μου;

— «Ω! ναί! αποκρίθηκε εκείνη κοκκινίζοντας. Κάθε μέρα βλέπω, στον σταθμό, τόσο κόσμο να μπαίνει στα τραίνα και να φεύγει μακριά και λυπάμαι που είμαι αναγκασμένη να μένω πάντοτε κλεισμένη σ' ένα μικρό περίπτερο... Θά ήθελα τόσο πολύ να δω κι' εγώ θάλασσα, μία φορά στη ζωή μου!...»

«Ο γιατρός την φίλησε στο μάγουλο και της είπε:

— «Η έπιθυμία σου θα γίνει, Ζακελίνα. Είμαι κι' εγώ θέλειας ότι ο θαλασσινός αέρας θα σου κάνει καλό...»

«Η γρηά άνεστένανε, έμεινε λίγο σιωπηλή και ύστερα συνέχισε:

— «Να μη σάς τα πολυλογώ, κύριέ μου, ο γιατρός με ανάγκασε να θάλω για ένα μήνα μιά άλλη γυναίκα, να με αντικαταστήσει στο περίπτερο, μου έδωσε σχεδόν διά της θίας λίγα χρήματα και μās έβαλε στο τραίνο, την Ζακελίνα κι' έμένα, για την παραθαλάσσια πόλη Ύπόρ...»

«Δεν μπορώ να σάς περιγράψω την ανυπομονησία που κατείχε την Ζακελίνα στο τραίνο. Κάθε τόσο με ρωτούσε αν θ' άργούσαμε να δοίμε την θάλασσα.

«Τέλος, φτάσαμε στο Ύπόρ. Είχε νυχτώσει όμως εν τω μεταξύ και δεν μπορούσαμε να διακρίνουμε την θάλασσα. Άκούγαμε μονάχα από μακριά τον υπόκωφο θόρυβο που έκαναν τα κύματά της, σπάζοντας στους

Κύτταζε τη θάλασσα έκστατική...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

«ΘΑΛΑΣΣΑ, Σ' ΑΓΑΠΩ...»

λες. «Όταν έφθασε μεσημέρι, είπα ήταν καιρός να γυρίσουμε στο ξενοδοχείο, να φάμε, να κοιμηθούμε. Θύμωσε μαζί μου. Τάχασα, όταν την είδα να μου μιλά άγριεμένη. Δεν μπορούσα να άναγνασκω την εγγονή μου, που ήταν πάντοτε τόσο γλυκεία και τόσο υπάκουη.

«Είχε γίνει αλλοιώτικη. Τα όχρα μάγουλά της ήταν νε χρώμα και τα μάτια της γυάλιζαν παράξενα. Πήταζε την θάλασσα σαν ύπνωτισμένη, δεν μπορούσε να φύγει από κοντά της και της μιλούσε, σαν να είχε μπει στα της ένα ζωντανό άνθρωπο.

— Τι ωραία που είσαι! της έλεγε. Σ' αγαπά η θάλασσα, σ' αγαπά...»

«Και της έστελνε φιλά! «Αρχισα ν' άνησυχώ. Η κατάσταση της μικρής με φόβιζε. Έτσι, σαν να είχε πυρετό. Σέ μια στιγμή, την άρπαξε απότομα από χέρι και γυρίσαμε στο ξενοδοχείο.

«Η Ζακελίνα δεν έπαυε με άει. Την είχαν πιάσει ξαφνικά όλα τα ρίγη. Την είχε πειράξει ο θαλασσινός αέρας. Την έβαλα να πιανόσσι, της έδωσα ένα ζεστό καλντερίκι, τής έλεγα παρακαλώ για να την διασκεδάσω. «Εκείνη όμως, ή άκούγε άρηρημένη. Όσο της γυρνούσε άλλοι, στην θάλασσα της...»

«Όταν θράδυσσε, έπεσε κι' ένα να κοιμηθώ.

«Έξαφνα, ξύπνησα τρέμοντας κληρη από το κρύο. Έραία με ματιά στο κρεβάτάκι της Ζακελίνας. Ήταν άδειο. Σηκώθηκα άσως και τί φαντάζεσθε πως είδα Είδα την εγγονή μου, μονάχα με ποκαμισάκι της και με γυμνά πόδια, να στέκεται όρθια μπροστά άνοιχτό παράθυρο και να κυττά άντικρυ, μακριά τη θάλασσα.

«Είδα κι' έπαθα όσπου να την θάλω να ξαναπάρω την εγγονή μου, να την έβλεπα να τρέχει και πάλι στο παράθυρο. «Εκείνη με έβλεπε και με άκούγε άρηρημένη. «Όσο της γυρνούσε άλλοι, στην θάλασσα της...»

«Σε μία στιγμή, έμεινε άκίνητη και άφησε το πόδι της να γείρει στον άμο της.

«Κρυώνω! ψιθύρισε. Τι πολύ που κρυώνω! Την είχε πιάσει δυνάτος πυρετός... Πριν άκούω, ή καλά, έστειλα να φωνάξουν ένα γιατρό. Την έβλεπα με προσοχή κι' άναστέναζε θαθεία:

— Κρυολόγησε άσχημα, μου είπε. Η κατάσταση είναι σοβαρή!...»

«Συνέχεια στη σελίδα 66)

«Θέλω να πάω στη θάλασσα...»

θράχους, λες και οι κοίτες άρρωστος άπνεε θαθεία.

«Πιάσαμε σ' ένα ξενοδοχείο, ένα δωμάτιο με δύο κρεβάτια και πλαγιοκοιμή, περιμένοντας την εφημερίση.

«Μόλις φώτισε η μέρα η Ζακελίνα με τράβηξε διά της έσσης στην άκροθαλάσσια.

«Από μακριά, άπο άντικρυσε μία στεφάνουριδα από τη γαλάζια θάλασσα. Έίχε άκίνητη, σαν έστατική. Ύστερα, άπο σήκωσε το χέρι της και σκούπισε τα μάτια της...»

«Είδα γι' αυτό που έλεγε το πουλάκι μου.

«Μείναμε εκεί ένα πρωί, κυττάοντας την θάλασσα τις άσπρες θάλασσες.

«Όταν έφθασε μεσημέρι, είπα ήταν καιρός να γυρίσουμε στο ξενοδοχείο, να φάμε, να κοιμηθούμε. Θύμωσε μαζί μου. Τάχασα, όταν την είδα να μου μιλά άγριεμένη. Δεν μπορούσα να άναγνασκω την εγγονή μου, που ήταν πάντοτε τόσο γλυκεία και τόσο υπάκουη.

«Είχε γίνει αλλοιώτικη. Τα όχρα μάγουλά της ήταν νε χρώμα και τα μάτια της γυάλιζαν παράξενα. Πήταζε την θάλασσα σαν ύπνωτισμένη, δεν μπορούσε να φύγει από κοντά της και της μιλούσε, σαν να είχε μπει στα της ένα ζωντανό άνθρωπο.

— Τι ωραία που είσαι! της έλεγε. Σ' αγαπά η θάλασσα, σ' αγαπά...»

«Και της έστελνε φιλά! «Αρχισα ν' άνησυχώ. Η κατάσταση της μικρής με φόβιζε. Έτσι, σαν να είχε πυρετό. Σέ μια στιγμή, την άρπαξε απότομα από χέρι και γυρίσαμε στο ξενοδοχείο.

«Η Ζακελίνα δεν έπαυε με άει. Την είχαν πιάσει ξαφνικά όλα τα ρίγη. Την είχε πειράξει ο θαλασσινός αέρας. Την έβαλα να πιανόσσι, της έδωσα ένα ζεστό καλντερίκι, τής έλεγα παρακαλώ για να την διασκεδάσω. «Εκείνη όμως, ή άκούγε άρηρημένη. Όσο της γυρνούσε άλλοι, στην θάλασσα της...»

«Όταν θράδυσσε, έπεσε κι' ένα να κοιμηθώ.

«Έξαφνα, ξύπνησα τρέμοντας κληρη από το κρύο. Έραία με ματιά στο κρεβάτάκι της Ζακελίνας. Ήταν άδειο. Σηκώθηκα άσως και τί φαντάζεσθε πως είδα Είδα την εγγονή μου, μονάχα με ποκαμισάκι της και με γυμνά πόδια, να στέκεται όρθια μπροστά άνοιχτό παράθυρο και να κυττά άντικρυ, μακριά τη θάλασσα.

«Είδα κι' έπαθα όσπου να την θάλω να ξαναπάρω την εγγονή μου, να την έβλεπα να τρέχει και πάλι στο παράθυρο. «Εκείνη με έβλεπε και με άκούγε άρηρημένη. «Όσο της γυρνούσε άλλοι, στην θάλασσα της...»

«Σε μία στιγμή, έμεινε άκίνητη και άφησε το πόδι της να γείρει στον άμο της.

«Κρυώνω! ψιθύρισε. Τι πολύ που κρυώνω! Την είχε πιάσει δυνάτος πυρετός... Πριν άκούω, ή καλά, έστειλα να φωνάξουν ένα γιατρό. Την έβλεπα με προσοχή κι' άναστέναζε θαθεία:

— Κρυολόγησε άσχημα, μου είπε. Η κατάσταση είναι σοβαρή!...»

«Συνέχεια στη σελίδα 66)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η σελίδα της θουαίτσα

ΧΕΙΜΩΝΙΤΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

«Όση χάρι κι' αν έχουν οι άνοιξιάντικοι γάμοι, έν τούτοις οι χειμωνιάτικοι έχουν περισσότερη μεγαλοπρέπεια και ή συγκέντρωση παίρνει πιο έπίσημον χαρακτήρα. Η νύφη μπορεί να φορέσει μία τουαλέττα πιο θαυρά και ή καλεσμένες κυρίες δεν έχουν να σπάσουν το κεφάλι τους για να θρούν τί είδους φόρεμα και τί είδους καπέλλο πρέπει να φορέσουν, γιατί άναλόγως της ώρας που θα γίνει ο γάμος θα θάλουν φόρεμα άπογευματινό ή θραδυνό.

Για τις νυφικές τουαλέττες συνηθίζονται πολύ ως ύφασματα τα θαμπά κρέπ, το ζέρσεϋ, και το λευκό μεταξοτό θελοδδο. Το σχήμα των φορεμάτων είναι ή πρενσές ή άμπίρ, και τα δύο δηλαδή σχήματα που έρχονται άεραμυστά, σφίγγουν πολύ στη μέση, δίνουν χάρι στο κορμάκι με ντραπέ ή με σούρες και άφήνουν μεγάλο φόρδος στη φούστα.

Τα ντεκολτέ είναι μικρά. Άλλα νυφικά έχουν έντελώς κλειστό λαιμό, άλλα έχουν ένα μικρό μυτερό ντεκολτέ, άλλα ντραπάνουν έμπρός στον λαιμό και σχηματίζουν ένα ντεκολτέ άκανόνιστο. Η ούρα συνηθίζεται πολύ στα νυφικά, αλλά δεν είναι άπαραίτητη. Όταν ή φούστα είναι αρκετά κλός και πίσω μακρύτερη από έμπρός, τότε ή ούρα σχηματίζεται από μόνη της. Έξ άλλου ούρα ταιριάζει μόνο στις ψηλές και λυγερές νύφες. Μία νύφη μετρίου άναστήματος και παχουλιά πρέπει να άποφύγει τέτοιου είδους νυφικόνινα πειράματα.

Τα μανίκια είναι όλα μακριά κι' έφαρμυστά, άλλα κολλητά στους ώμους και άλλα ρεγκλάν. Γενικά όσο πιο άπλο και πιο σεμνό είναι ένα νυφικό φόρεμα, τόσο ωραιότερο θεωρείται.

Αντιθέτως το πέπλο για να κάνει φιγούρα πρέπει να είναι πολύ πλούσιο και καλοβαλμένο. Προκειμένου μία νύφη να φορέσει ένα πέπλο ψαράλεο, καλύτερα να λείπει.

Στο κεφάλι με το πέπλο φορούν διαδήματα από τα όποια θγάνει το τουλλι, ή ένα μπουκέτο από άνθη πορτοκαλλιές, θαλμένο ψηλά από το μέτωπο. Τα κρίνα και τα άλλα άνθη με τα όποια σόλιζαν τις νυφικές τουαλέττες και τα πέπλα υπεχώρησαν μπρός στα πατροπαράδοτα άνθη λεμονιάς, τα όποια και πιο λεπτά είναι και ταιριάζουν σ' όλες τις φυσιογνωμίες.

Το πέπλο φοριέται πολύ ψηλά και στερεώνεται σ' ένα περιωρισμένο μόνον σημείο στο κεφάλι, ώστε να

πέφτει ελεύθερα και να άφήνει ξεσκέπαστο το πρόσωπο και τις μπούκλες που σπνρίζουν το μέτωπο και τ' αυτιά. Άλλα πέπλα στερεώνονται μ' ένα μπουκέτο στην κορυφή του κεφαλιού, άλλα πάλι, όταν φοριούνται με διάδημα άρχίζουν πίσω από τ' αυτιά και πέφτουν σουρωτά ως κάτω.

Η τουαλέττες των κυριών που θα παρευρεθούν στον γάμο είναι ποικιλώτατες, σε σχέδια, ύφασματα και χρώματα.

Γι' αυτό μπορεί ελεύθερα κάθε κυρία να φορέσει χωρίς διαταγμό την τουαλέττα που έχει σ' ένα γάμο. Και αν μόν ο γάμος γίνει άπογευματινό, μεταξύ 6 — 8, το φόρεμα μπορεί να είναι άπογευματινό, μεταξωτό, θελοδδίο, ή λαμέ, αν δε ο γάμος είναι μεταξύ 8 — 10, θα φορέσει φόρεμα θραδυνό, μακριό, άλλ' όχι πολύ ντεκολτέ, έκτος αν όρίζεται ρητώς στην πρόσκληση.

Η τουαλέττα των δεσποινίδων μπορεί να είναι πιο έπίσημες. Πολύ συνηθίζονται για τις νεαρές δεσποινίδες τα κρινολίνα από ταφτά ή θελοδδο σε χρώματα παστέλ, γαρνιρισμένα με άνθη, ρύς, θολάν κ. λ. π. Πολλά φορεματικά είναι έντελώς άπλά και ως μόνη γαρνιτούρα έχουν μία πλατεία και μακριά, ζώνη από θελοδδο που δένει σ' ένα πλούσιο φιόγκο.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΛΟΥΚΙΕΣ

Θα σάς γνωρίσω σήμερα έναν καινούργιον και άπλούστατον τρόπο, πρακτικόν, ταχύν και εύκολον για το μαντάρισμα μίας παλουκιάς σ' ένα ρούχο.

Διαλύετε ένα άσπρά δι άύγου με λίγο νερό και με το μίγμα αυτό άλείφετε ένα κουμμάτι ύφασμα ίδιο με το ρούχο που σήστηκε — αν δεν είναι ίδιο, ως έχη το ίδιο χρώμα — και το καλλάτε με προσοχή επάνω στην παλουκιά. Εύθως άμέσως έχετε ένα καυτό σίδερο και άφ' ου θέλατε ένα θρεγμένο πανί επάνω στην παλουκιά, την πατάτε δυνατά με το σίδερο. Το καλλήμα είναι στερεώτατο και άόρατο.

— Θαιμάσια τουαλέττα από θελοδδο σε φόρμα πρενσές. Η φούστα σχηματίζει ένα μυτερό άμπεισμέν. Ένα χρυσό γαλόνι γαρνίρει όλο το φόρεμα από πάνω ως κάτω.

— Ωραιότατο νυφικό φόρεμα από ζέρσεϋ μεταξωτό. Το φόρεμα είναι όλο μονοκόμματο και έμπρός σχηματίζει σούρες πιασμένες επάνω σ' ένα φύλλο προσθετό. Ένα μικρό μπουκετάκι στολίζει το ντεκολτέ.

— Φόρεμα από κρέπ ζωρζέτ με πλαστρόν και μανικάκια από δαντέλλα. Ζώνη πλατεία θελοδδένια.

— Θαιμάσια τουαλέττα από θελοδδο σε φόρμα πρενσές. Η φούστα σχηματίζει ένα μυτερό άμπεισμέν. Ένα χρυσό γαλόνι γαρνίρει όλο το φόρεμα από πάνω ως κάτω.

— Ωραιότατο νυφικό φόρεμα από ζέρσεϋ μεταξωτό. Το φόρεμα είναι όλο μονοκόμματο και έμπρός σχηματίζει σούρες πιασμένες επάνω σ' ένα φύλλο προσθετό. Ένα μικρό μπουκετάκι στολίζει το ντεκολτέ.

— Φόρεμα από κρέπ ζωρζέτ με πλαστρόν και μανικάκια από δαντέλλα. Ζώνη πλατεία θελοδδένια.

— Θαιμάσια τουαλέττα από θελοδδο σε φόρμα πρενσές. Η φούστα σχηματίζει ένα μυτερό άμπεισμέν. Ένα χρυσό γαλόνι γαρνίρει όλο το φόρεμα από πάνω ως κάτω.

— Ωραιότατο νυφικό φόρεμα από ζέρσεϋ μεταξωτό. Το φόρεμα είναι όλο μονοκόμματο και έμπρός σχηματίζει σούρες πιασμένες επάνω σ' ένα φύλλο προσθετό. Ένα μικρό μπουκετάκι στολίζει το ντεκολτέ.

— Φόρεμα από κρέπ ζωρζέτ με πλαστρόν και μανικάκια από δαντέλλα. Ζώνη πλατεία θελοδδένια.

— Θαιμάσια τουαλέττα από θελοδδο σε φόρμα πρενσές. Η φούστα σχηματίζει ένα μυτερό άμπεισμέν. Ένα χρυσό γαλόνι γαρνίρει όλο το φόρεμα από πάνω ως κάτω.

Θα σάς γνωρίσω σήμερα έναν καινούργιον και άπλούστατον τρόπο, πρακτικόν, ταχύν και εύκολον για το μαντάρισμα μίας παλουκιάς σ' ένα ρούχο. Διαλύετε ένα άσπρά δι άύγου με λίγο νερό και με το μίγμα αυτό άλείφετε ένα κουμμάτι ύφασμα ίδιο με το ρούχο που σήστηκε — αν δεν είναι ίδιο, ως έχη το ίδιο χρώμα — και το καλλάτε με προσοχή επάνω στην παλουκιά. Εύθως άμέσως έχετε ένα καυτό σίδερο και άφ' ου θέλατε ένα θρεγμένο πανί επάνω στην παλουκιά, την πατάτε δυνατά με το σίδερο. Το καλλήμα είναι στερεώτατο και άόρατο.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

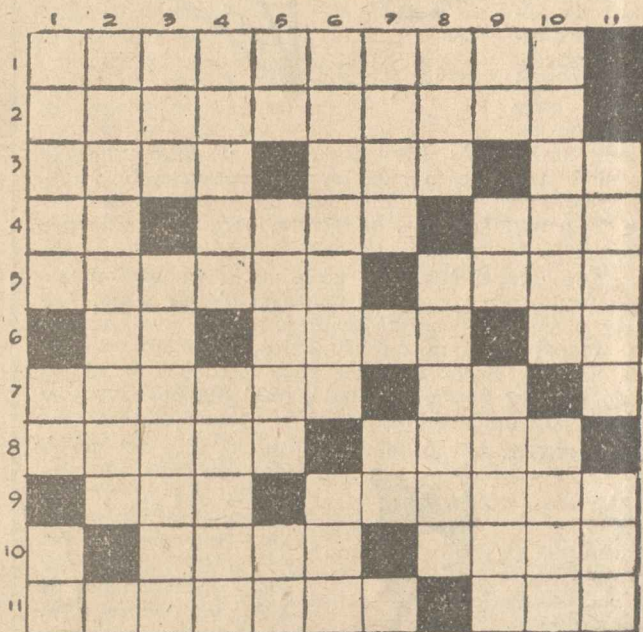
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

[Σταυρόλεξα, έγχρωμες μαγικές εικόνες, αναγραμματισμοί κτλ. κτλ.]

ΓΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ. — 1) Δεν ήταν ούτε άνθρωπος, ούτε θεοπάλης, αλλά τα άνθη του έμειναν μοναδικά και άσσυγκριτα.
2) "Ό,τι γίνεται με το «έτσι θέλω».
3) Νεαρός μνηστήρ ευρωπαϊκού θρόνου. "Εφτιαξε μία κατοικία που ήταν ο πλουσιώτερος ζωολογικός κήπος των σιλώνων. Γράμμα του "Αλφάβητου.
4) "Αρχαία ξενική θεότης. Χρονικόν επίρρημα. Μέλος του σώματος (πληθ.).
5) Βρίσκεται στην κουζίνα και στα φαρμακεία. "Αρχαίος θεός.
6) "Αρβρον (πληθ.) "Ωραία φρούτα. "Ο διασημότερος συγγραφέας
7) Σκοπός του είναι, συνήθως, η φιλανθρωπία. Νότα.
8) Μεγαλόνησος του "Ινδικού "Ωκεανού (γεν.) Διευθύνει τον άνθρωπο.
9) Χρώμα. (Ξεν.) Καταστρέφεται από τους θαρούς.
10) Πόλις της Γαλλίας. Τόπος προσευχής (γεν. πληθ.)
11) "Ηγεμονίδες. Σύνδεσμος.

- ΚΑΘΕΤΩΣ. — 1) Φυλή άγρίων Ιθαγενών. Σύνδεσμος (άρχ.) Νότα.
2) Μέγας μαθηματικός και φιλόσοφος (άρχ.)
3) Ρήγμα. Κλητική συνηθισμένη στις επιγραφές των ρωμανικών τάφων, που τη συνώδευε ή προστακτική «στάσου».
4) "Ο Γκιουλνέζερ ταξίδευε στην φανταστική χώρα τους.
5) "Αόριστος αντωνυμία. "Υπάρχουν στις διελιοθήκες (ένικ.) Ζών.
6) Γνωστόν Ιταλικό μελόδραμα. "Αρχαία θεά.
7) Θηρίον. Δύο σύμφωνα.
8) Προστακτική της δημοτικής που σημαίνει «άφρασε». Το μικρό βνομα θρυλικού καλίου.
9) Δύο όμοια σύμφωνα. Δύο γράμματα της λέξεως «ώρα». "Αν ταλλάσσονται στις εορτές.
10) "Επαγγελματίας. "Όρος της Γραφής.
11) "Αρχηγός μυθικής έκστρατείας. Πρόθεσις.

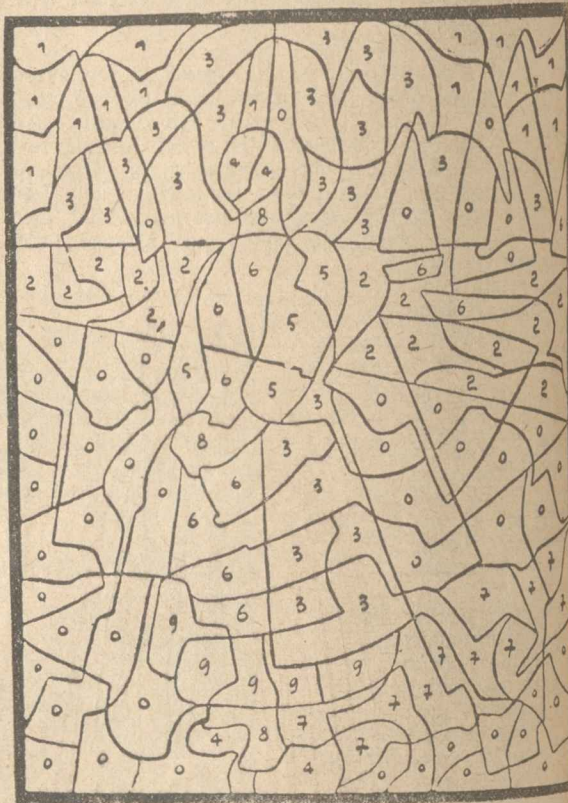
ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

"Οριζοντίως: 1) ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ, 2) ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ, 3) ΡΑ-

ΝΗΣΙΣ, 4) ΕΓΚΟΣΜΙΑ, 5) ΧΟΥΣ-ΑΣΤΕΙΑ, 6) ΩΜΑ-ΗΡΩΙ, 7) ΝΕΜΟΣ-ΠΣ-ΝΤ, 8) ΝΟΜΙΚΑ-ΒΙΑ, 9) ΠΟΙΑ - ΛΑΤ-ΑΣ, 10) ΟΣ-ΛΑΤΙΟΝ, 11) ΘΑΝΩΝ-ΗΩΣ.

Καθέτως: 1) ΠΑΡΕΧΩΝ-ΠΟΕ, 2) ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΣ, 3) ΡΑ-ΚΥΑΜΟΙ, 4) ΙΧΝΟΣ-ΟΜΑΛΑ, 5) ΣΩΟΣ - ΡΣΙ-ΑΝ, 6) ΤΡΑ-ΜΑ-ΚΑΤΩ, 7) ΡΗΣΙΣ-ΠΑΛΙΝ, 8) ΟΣΙΟΤΗΣ-ΤΟ, 9) ΠΙΣ-ΣΕΡ - ΝΗ, 10) ΟΣ-ΙΩΝΙΑ, 11) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας και χρωματίστε τα με τα γραμμάκια αριθμημένα κενά ως εξής:
0 λευκό, 1 μπλε ανοιχτό, 2 μπλε θαλάσσιο, 3 ροζ, 4 κίτρινο, 5 πράσινο, 6 κόκκινο, 7 βιολετί, 8 μαρρόν και 9 μαύρο.
"Ετσι χωρίς κόπο και δυσκολία, θα σχηματίσετε μία όμοια με λυχνωρή εικόνα που θα παριστάνει μία γραφική θαλασσίνη σκηνή.

ΨΗΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Δημοσιεύουμε παρακάτω τρεις φράσεις, των οποίων η λέξη με αναγραμματισμόν εξ ολοκλήρου, δίνουν τα όνόματα δύο ιστορικών έργων "Ελλήνων συγγραφέων:

ΣΑΝ ΟΦΙΣ...

ΚΟΣΜΑ, ΣΚΟΡΔΟ!...

Πρός διευκόλυνσιν των αναγνωστών μας σημειώνουμε, ότι πρόκειται περί έργων του Παπαδιαμάντη και του κ. Ξενοπούλου.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του "Μπουκέτου" τιμάται παντού δρασμάς 5. "Η αθάνατος υπερτίμησής του παρά των "Υποπαρατορείων απαγορεύεται.

"Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

ΧΑΡΑΛ. ΖΟΥΓΡΑΝ, Μουζάκι (Ζακύνθου). — Στείλτε μας λεπτομερή κατάλογον όλων των θημάτων που έχετε και τα όποια πάντως — Νάτ Πινκτον, "Ατλαντίς κτλ. — δεν είναι κειμήλια όπως νομίζετε.

ΕΥΑΝ ΔΡΟΣΙΝΟΥ, Θεσσαλονίκη. — Σας ευχαριστούμε θερμάς για τα καλά σας λόγια. Το διήγημά σας όχι απολύτως επιτυχές. "Έχει κάτι το έκζητημένο, το «ανάληθες», όχι στην υπόθεσιν αλλά στις σκέψεις και στις ιδέες που διατυπώνετε σ' αυτό. "Επίσης το έργο σας έχει — προσέξτε το αυτό — κάποιον καθαρευουσιάνικο τόνο. Προς τί δ'αυτά; Γράψτε απλούστερα κι' εδώ είμαστε πρόθυμοι να σας εξυμνητήσουμε, αρκεί να στείλετε κάτι το άλλο το δημοσιεύσιμο.

Π. Α., Κων/πολιν. — Το ποίημά σας όχι απολύτως επιτυχές. Γιατί απλώνετε τόσο; Γράψτε μικρότερα ποιήματα. Και ασφαλώς θα είναι καλύτερα. "Η πολυλογία στην ποίησι θάλαπται.

ΡΑΓΙΑΝ,

Κων/πολιν.

Μας γράψτε

"Αγαπητό μου "Μπουκέτο,

"Επειδή τυγχάνω παλαιός και τακτικός σας αναγνώστης λαμβάνω το θάρρος διά να στείλω το έσώκλειστο ν. Παρακαλώ την διεύθυνσιν του "Μπουκέτου, όπως δημοσιεύσῃτε εάν θεθείς είναι άρεστόν.

(Σημ.) — Σας πληροφορώ ότι το έσώκλειστο ν. δεν απευθύνεται σε πρόσωπο όριστικό είναι ένας μονόλογος.

Κάρλ-Πούλντ

Δυστυχώς το ποίημά σας είναι έντελώς ανεπιτυχές. "Ιδού:

ΑΠΙΣΤΗ

Τριαντάφυλλο την νόμιζε
λουλούδι μυρομένο
δεν σκέφθηκε δεν κύταξε
δεν είναι άκανθωμένο.
Πώς να ήξευρε αν τ'αίμα της
ήτο νοθευμένο
το γάλα που έβγαξε
δτι ήτο μολισμένο.

"Αντί να του παρέδιδε
ως "Ιούδας τα φίλιά της
τά μυστικά άς τούλεγε
ή άπιστη καρδιά του.
Πού γέρνει τώρα η άστατη
σ' αλλόθρησκου άγκαλιά
διά να γευθή ήδονικά
του άπιστου τα φίλιά.

Το μύρον που άλείφθηκε
έν δλη τη ζωή της
Πύρινη λάσθα άς γινή
κι' άς κάψῃ το κορμή της

Στείλτε, αν έχετε, τίποτε καλλίτερον.
Γ. ΧΑΤΖΙΟΓΛΟΥ, "Αξιούπολιν (Μακεδονία). — "Οχι χρήσιμον. Ευχαριστούμεν.

ΜΕΝ-ΕΛΛΑΝ, "Ενταύθα. — "Οχι κατάλληλον για το "Μπουκέτο.
ΜΙΧ. ΓΡΑΤΣΙΑΝ, "Απειρανθον. — "Εκ των ποιημάτων σας ένεκρίθη και θα δημοσιευθῇ το «Γράμμα σου». Το πρώτο σας ποίημα ανεπιτυχές έντελως.

ΧΡ. ΒΟΥΝΑΝ, "Αργοςόλι. — Ευχαριστούμεν. "Από τις σάτυρες σας θα δημοσιευθῇ σὲ ιδιαίτερη στήλη ή καλλίτερες. Θα έπισκεφθῇμε τὸν κύριον καθηγητήν. "Από αὐτοῦ όμως δεν γίνεται τίποτε; Θα μάς υποχρεώνατε. "Εννοείται με το αήμιλτον.

ΠΑΒ. ΕΛ. ΧΑΝΙΑ. — Για δσα καλά μάς γράφετε θερμά σας ευχαριστούμεν. Τα δύο σας ποιήματα όχι τόσο επιτυχῇ. Θέλουσιν «έπινσας», όπως λένε, διόρθωμα δηλαδή προσεχτικό. Διορθώστε τα λοιπόν αν δεν σας κάνει κόπο.

SCHERK

Μικρό παράδειγμα

Ένα δροσερό σταράτο πρόσωπο με καστανά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομπάκι και κραγιόν σε χρώμα India. Πόσο είναι εύκολος ο καλλωπισμός με τον πίνακα του Scherl! Σας βοηθά να εύρετε το άρμονικό συμπλήρωμα της ωμορφιάς σας είτε είστε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή. Η αίθερα σούδρα Mystikum, το κομπάκι Mystikum και το κραγιόν χελών Nigella προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που σας πηγαινει καλύτερα στα μάτια, μαλλιά και επιδερμίδα θα δημιουργήσουν τον ξεχωριστό γοητευτικό σας τύπο. "Ο πίναξ του Scherl εύρίσκει εις όλα τα κατεστήματα. Πούδρα Μυστικού σε καυσία των δραχμών 80. και 50. Κομπάκι Μυστικού άρ. 40. Κραγιόν χελών Νιγέλλα άρ. 40.

Μαλλιά: ΣΚΟΥΡΑ
Μάτια: ΚΑΣΤΑΝΑ
Δέρμα: ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΙΑΡΑΤΟ
Πούδρα: RACHEL
Κομπάκι & Κραγιόν: INDIA

Yupi - mupi
kacelva
yupi o koutou
yupuch
mupachoula
alapaia
rachel II
tetta
eliva
δουσι

Μυστικου πούδρα

ΜΙΑ ΘΕΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46)
νο στη φωνή ή νέα που μου έδωσε κάποιο θάρρος, θα ήθελε να σου δώσω...

Και πλησιάζοντας περισσότερο κοντά μου, συνέχισε: —... είκοσι καπικιά!... Μ' ακούς; Θέλεις να σου δώσω είκοσι καπικιά;... Θέλεις;...

— Θα ήθελα, της δήλωσα γεμάτος έλπιδα. Δώσε μου είκοσι καπικιά. Θα σου τα επιστρέψω χωρίς άμφιβολία. Σου τ' όρκίζομαι ότι θα σου τα επιστρέψω...

Η ιδέα, ότι πιθανόν να έτρωγα κάτι, ότι θάβρεχα με κάτι τον ξερό λάρυγγά μου σκορπούσε ρίγη συγκινήσεως στο σώμα μου.

— Βλέπεις; μου είπε. Βλέπεις αυτό το νόμισμα των είκοσι καπικιών; Μ' αυτά τα λεφτά θα μπορούσες να φας δυό μέρες... Τό βλέπεις; Θέλεις να σου δώσω αυτό το νόμισμα;

Αντί απαντήσεως, άπλωσα το χέρι μου.

— Είμαστε σύμφωνοι, μου είπε.

Και ξαφνικά, το εірωνικό γέλιο της με χτύπησε σαν μπάτσος στο πρόσωπο. "Επειτα μου έριξε το νόμισμα στο χέρι με δύναμη κι' αυτό κύλισε κατά γή.

Συγχρόνως η γυναίκα σηκώθηκε από τον πάγκο. "Επειτα στάθηκε μπροστά μου, κορφώσε το βλέμμα της στα μάτια μου και μου φώναξε με μία στριγγιά φωνή:

— Βλέπεις τί ήλιος που είσαι; Πίστεψες ότι μπορού-
ρούσα, με την αλήθεια να σου δώσω αυτά τα λεφτά για να χορτάσης την πείνα σου; Χάσου από δω πέρα.

Και μ' έγκατέλειψε γελώντας κυνικά. Λίγο μακρύτερα στάθηκε και πάλι και με φωνή ραγισμένη από τους λυγμούς μου φώναξε!

— Μπορεί να είσαι ένα καλό παιδί... Μπορεί να μην έχεις κάνει ποτέ κακό σε κανέναν;... Αυτό θα με στενοχωρούσε που σε λύπησα... Μα έκδικούμαι στο πρόσωπό σου όλους τους άνδρες... Καταλαβαίνεις;

Η φωνή της μου μαστίγωνε το πρόσωπο. Δεν ήξερα αν έτρεμα από τον εξευτελισμό των λόγων της ή από την πείνα. Η γυναίκα απομακρύνθηκε φωνάζοντας.

— Πές σ' όλους, σ' όλους τους αθλίους, αν δεν πεινάς πραγματικά, ότι τους μισώ, τους μισώ όλους τους άνδρες!... Τους παληανθρώπους!... Πήγαινε!...

Υστερα ή σιωπή άπλώθηκε στον δημόσιο κήπο. "Ενωισαό ότι ή γή άρχισε να γυρίζει... Ζαλιζόμουν... "Όσotόο προσπάθησα να σηκωθώ και να θρώ το νόμισμα των είκοσι καπικιών. Τα πόδια μου, τα χέρια μου όλο το σώμα μου ήταν μουδιασμένα. Μία εξάντλησι μου παρέλυε κάθε κίνησι. Προσπάθησα να φωνάξω, να καλέσω σε θούθεια, μα ή δυνάμεις μου μ' έγκατέλειψαν.

Δίχως πνοή, δίχως σκέψη, ένα ανθρώπινο κουρέλι από την αγωνία και τις στερήσεις, σωριάσθηκα ανάσθητος κατά γής, εκεί κοντά στο παγκάκι, κοντά στο νόμισμα των είκοσι καπικιών....

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΙ

«ΘΑΛΑΣΣΑ, Σ' ΑΓΑΠΩ...»

(Συνέχεια από τη σελίδα 62)

»Κι' έφυγε. Με άφησε απαρηγόρητη, μισότρελλη από την άπελπισία μου. Στο μεταξύ, ή Ζακελίνα άρχισε να παραμιλά από τον πυρετό.

— Θάλασσα, σ' αγαπώ! Έλεγε με σθυσμένη φωνή. Θάλασσα, σ' αγαπώ!

»Δυό δλοκλήρες άφρες παραμιλούσε έτσι... "Ο νοός της ήταν όλο στη θάλασσα. Έμένα δεν με συλλογιζόταν διόλου. Δεν ήξερα πειά τί να κάμω...

»Τέλος, με θυμήθηκε. "Επιασε το χέρι μου, το άκούμπησε στο μάγουλό της και μου χαμογέλασε.

— Είσαι καλή, γιαγιά, — μου είπε, — που μ' έφερες στην θάλασσα!...

»Και αυτά ήταν τά τελευταία της λόγια. "Εμεινε ακίνητη, με το κεφάλι γυρισμένο προς το άνοιχτό παράθυρο, σαν ν' αντίκρυζε και νεκρή ακόμα τη θάλασσα...

»Αχ! γιατί ό γιατρός Μιλλό να την στείλη εκεί κάτω! Νόμιζε πως ό καθαρός άέρας θα της έκανε καλό... Χαμένος κόπος! Αυτά είναι πράννιατα για τους πλουσίους... Για μās τους φτωχούς, που είμαστε μαθημένοι να ζούμε μέσα στην σκόνη, ή θάλασσα και ό καθαρός άέρας είναι θάνατος!...

»Η μικρούλα μου ή Ζακελίνα είδε, επί τέλους, την θάλασσα, ίκανοποίησε την μεγάλη της επιθυμία! Και ή θάλασσα μου την σκότωσε!...

JACQUES NORMAND

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

ταγές που έστειλε ή Αυστροουγγαρία στον πρεσβευτή της, πριν ακόμα λάθη εκείνος γνώσιν αυτών!...

»Ιδού και μία άλλη άνάλογος περίπτωση: Στις άρχές του πολέμου, το «Γκαίμπεν» και το «Φρεσλάου», τά δυό θρυλικά γερμανικά καταδρομικά, οι βο-
θεροί αυτοί κουράσοι των θαλασσών, λίγο έλειπε να
θυθισθούν από τον άγγλικό στόλο.

»Υστερ' από μία σύντομη καταδίωξη, μία άγγλική μο-
ρα κατώρρωσε να περιζώση τά γερμανικά πολεμικά
στον πορθμό της Μεσοήνης, στη Σικελία. Δεν ύπήρχε
καμμία άμφιβολία ότι τ' άποτελέσματα της ναυμαχίας
θ' απέβαιναν υπέρ των "Αγγλων. Την τελευταία, όμως,
στιγμή συνέβη κάτι το έντελώς άπροσδόκητο.

Τ' άγγλικά καράβια, αντί να έπιτεθούν κατά τώ
γερμανικών, άνέκρουσαν πρύμναν και άρχισαν ν' απο-
μακρύνονται όλοταχώς. Τί είχε γίνει; "Απλούστατα:
ό κυβερνήτης του «Μπρεσλάου», ό όποιος ήξερε τον άγ-
γλικό μυστικό κώδικα, έστειλε στον άρχηγό του έξο-
κού στόλου ένα κρυπτογραφημένο τηλεγράφημα για να
του μεταδιδάση την διαταγή να κατευθυνθή άνευ της
παραμικράς άναβολής, προς την Κωνσταντινούπολη.

Ο "Αγγλος κυβερνήτης άναγκάσθηκε να συμμορ-
θη με την έντολή αυτήν, νομίζοντας ότι προήρχετο απ-
τό Ναυαρχείο. Κι' έτσι τά δυό γερμανικά πολεμικά συ-
θηκαν ως έκ θαύματος από θεάδία καταστροφή.

Έννοείται, ότι το πονηρό αυτό τέχνασμα δεν άργη-
σε ν' άνακαλυφθώ. Διετάχθησαν άυστηρές άνακρίσεις. Κα-
τό άποτελέσμα ήταν, ό πρίγκηψ του Βάττεμβερν, άρ-
χηγός του άγγλικού στόλου — και θεός του Βασιλείου
της "Αγγλίας — ν' απομακρυνθώ από την θέσι του, λόγω
της γερμανικής καταγωγής του!

Την μεγαλειτέρα τελειοποίησι που είδε μέχρι σήμερα
ό κλάδος αυτής της κατασκοπείας, είναι μία μικρή γο-
φομηχανική, ή όποία συντάσσει κρυπτογραφημένα έγ-
γραφα με όση ευχέρεια θα μπορούσε να γράψη και με
έμπορική έπιτολή. Μέχρι πρό τριών έτών, το μυστικό
της κατασκευής της το ήξερε μονάχα ή Σκωτία. Γι-
αυτό, ή άστυνομική διεύθυνσις του Λονδίνου, "Αλλά πό-
ρα διεδόθη τόσο πολύ, ώστε να ή χρησιμοποίησι και
αυτοί ακόμα οι έμποροι, στην άλληλογραφία τους!

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

Μητράρα το κεφάλι.

— "Ωχ, αδελφέ! σάμπως χάλασε ή έκκλησίά, ή έρω-
γε τίποτε μονεσιτήρια και φωνάζει έτσι ό παπάς, σαν να
είναι λυσσασμένος!...

Και επί τέλους τί άμαρτία έκανε, που ήρθε με τό
κρέας στην έκκλησία, για ν' άνάμνη κι' αυτός ένα κρε-
ας χριστιανός!... Κρέας είναι από χοίρο και από προ-
βατο, δεν είναι από σκυλλί... Δεν μαγάριασε την έκ-
κλησία!... Τί θέλει, επί τέλους, ό παπάς!...

— Δεν άκούτε! Ξαναφώναξε ό παπάς, που τον πε-
ραζε πιο πολύ των «κυριών» ή άταραξία και τά εірωνικά
χαμόγελα.

— Τί δεν άκούμε και έακούμε, φώναξε τότε κι' ό Μη-
τράρας, με θυμό!... Πάρ'το, επί τέλους, τό λίγο κρεας
πούχω, για να ήσυχάσουμε και να πάψης να φωνάζεις
παπά μου...

Και θγάζοντας από τον όμο το σακκούλι του μου
με τό κρέας πτώ ήταν μέσα, το πέταξε μπρός στο "Αγι-
Βήμα, στα πόδια του παπά και σπράχνοντας τον κό-
σμο, τράβηξε να φύγη όξω από την έκκλησία.

— "Ωχ, αδερφέ, μās έφαγες και σό!...

Χάλασε ό κόσμος μέσα στον ναό. "Αναστατώθηκε το
πλήρωμα, διεκόπη ή λειτουργία, κι' ή γυναίκες γυμνα-
δωπές ήσαν, άφορημ ήητοδσαν, να λιποθυμήσουν.

— Τί πέταξεν εκεί ό θλάχος;... Μπόμπας!

Πολλοί έσπευσαν να τρψουν τά ντεκολτέ των κυριών
για να ξελιποθυμήσουν «π α σ χ α σ α ν τ ε ρ», έτσι
την μεγάλη αυτή ήμέρα με κρέατα όμα.

Ο Μητράρας όμως και ή οικογένειά του συνέχισαν
άκόμη και την μεγάλη έκείνη των Χριστουγέννων γιορ-
τή που με τόση λαχτάρα την περίμεναν νάρθη, συνη-
σαν, λέμε, τη Σαρακοστή, γιατί τό κρέας δεν ύπήρχε
για να φάνε.

»Ας όψεται ό Καραλίθανος και τά ντεκολτέ των κυ-
ράδων!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

σημείο! "Ηταν πραγματικά στοιχειωμένο καράβι. Και
θα όρισκόμαστε στην μέση του όκεανού επί άπειρον, αν
ό Μουσελίμ δεν ήξερε ένα ξόρκι για την περίπτωσι αυ-
τήν. "Εγραψε ένα έδάφιο του Κορανίου σ' ένα κομμάτι
χαρτί και τό έρραψε στο μεγάλο πανί. Τά μάγια διαλύ-
θηκαν τότε άμέσως. Τό καράβι μας άρχισε να προχωρή
κανονικά — και ύστερ' από τρεις μέρες άράξαμε σε μία
στερή, που έτυχε να είναι πολυκατοικημένη πολιτεία.

Πρώτη μου δουλειά ήταν τότε να πάω να θρώ ένα μολύ-
βι, που ρημιζότανε για τη σοφία του. Το έξηγήσα τί
συνέβαινε στο καράβι κι' εκείνος θρήκε άμέσως την λύ-
σι του ανήγματος:

— Οι άνθρωποι αυτοί, μου είπε, θα έκαναν κάποιο
φρικτό έγκλημα και ό "Αλλάχ, για να τους τιμωρήσει,
τους κατέβασε να περιφέρωνται έλυωτοι στην θάλασα,
μέχρι συντελείας των αιώνων. Για να ήσυχάσουν, πρέ-
πει ν' άγγίξουν σε χώρα.

Πήρα τότε μερικούς ανθρώπους και τους διέταξα να
κόψουν πά σανίδια άπάνω στα όποία ήσαν κολλημένοι
οί σκοτωμένοι και να τά μεταφέρουν στην ξηρά. Ο μολύ-
βις είχε δικήν: Μόλις οι νεκροί μεταφέρθηκαν στην γή,
διαλύθηκαν άμέσως κι' έγιναν σκόνη!... Ο "Αλλάχ
τους άνάπαυε για πάντα...

Οι θησαυροί που θρήκα στο στοιχειωμένο καράβι μου
ήταν δικαιωματικά και κανείς δεν μπορούσε να μου
τους άφαιρέσει. Πούλησα τιςπραγματίες και ξαναγύρισα
στην πατρίδα μου με άμύθητα πλούτη.

Έννοείται, ότι απέφυγα να πω πως την άπέκτησα την
περιουσία αυτήν. Πολλοί φαντάσθηκαν ότι άνακάλυφα
τον κάμπο με τά διαμάντια, του Σεβάχ του Θαλασσινού.

Τους άφησα με την έντύπωσι αυτήν.

Σό σήμερα ήσυχος κι' εδύχισμένος. Και κάθε πέντε
χρόνια, πηγαίνα στην Μέκκα να προσκυνήσω τον τάφο
του Προφήτη και να τον παρακαλέσω να δεχτή στον πα-
ράδεισό του τον καπετάνιο του στοιχειωμένου καραβιού
και τους ανθρώπους του.

»Όστόσο, έρχονται στιγμές, — σās τό είπα και στην
άρχη, — που άμφιβόλως αν ή Ιστορία αυτή έγινε αληθι-
νή ή μήπως την είδα σ' όνειρό μου, αλλά τόσο ζωντανή,
ώστε να μην μπορώ να την ξεχωρίσω απ' την πραγ-
ματικότητα!... Πρέπει να ξέρετε, ωστόσο, ότι υπάρχουν
καράβια — φαντάσματα που ό ναυτικοί...

W. HAUFF

Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ ΝΟΥΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

»Έρχαν ποτάμι από τά μάτια της.

— Τι τρέχει λοιπόν; φώναξεν ό δύστυχος. Τι καινούρ-
γιες δοκιμασίες μās στέλλει ό Πανάγαθος;

»Ο φτωχός καρδουνιάρης έσκυψε το κεφάλι του κι' ά-
ναστεύαζε:

— Δεν έχεις πειά παιδί! Μόλις μπόρεσε να πη ή γυ-
ναίκα του κι' έπεσε ανάσθητη πάνω στην κούνια.

— Ο νουνός — ό Χάρος — φύλαξε τον λόγο του. Τό
παιδί μου δεν θα πονέση, δεν θα πεινάση, δεν θα δυστυ-
χήση πειά. Τό παιδί μου είν' εύτυχημένο. Είναι νεκρό!...

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 40 ΧΡΟΝΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

μέρα μεταξύ Σάμου και "Ασπρου — Κάθου κι' άμέσως
τούκαμε σινιόλο να παραδοθώ. Κι' έπειδή ό Χαλκιός δεν
έδεξε καμμία προθυμία να ύπακούση στην διαταγή αυ-
τή ό Κιόρ — Καπταίν άρχισε το κανονίδι. Ο Στεφανής
Χαλκιός χωρίς να χάση καιρό άπάντησε με τό κανονά-
κι του κι' έτσι, άνάμεσα πελάγους, άρχισε μία φοβερή
ναυμαχία μεταξύ του καταδιωκτικού του Κιόρ — Κα-
πταίν και του λαθρεμπορικού του Χαλκιού. Η ναυμαχία
αυτή άσπασε πάνω από δυό άφρες και στο τέλος τό κα-
ταδιωκτικό έπαθε τέτοιες ζημιές που άναγκάσθηκε να
τραπή εις φυγήν και να ζητήσει την σωτηρία του στο
Λιμάνι της Χίου. Ο Χαλκιός κατέδιωξε τον Λαζό μέχρι
τόσας κ' ύστερα γύρισε και πήγε άτάραχος και ξεφόρ-
τωσε σ' ένα έρημικό άκρογιάλι, όπου τον περίμεναν οι
σύντροφοί του.

Τέτοια πάνω-κάτω ήσαν τά παλληκάρια στα Βουρ-
λά.

λα.

Τόν Στεφανή Χαλκιό τον γνώρισα πριν από 30 χρό-
νια στα Βουρλά. "Ηταν τότε πάνω — κάτω εξηντάρης.

Φορούσε πολύτιμα σασθάρια, μία μαύρη πλατεία ζώνη
τουζλούκια αντί για μπότες, γυλέκο σταυρωτό με θυ-
σανωτά τσόχνα κουμπιά και ένα κοντό κρητικό φεσάκι,
με μία μαύρη μεγάλη μεταξωτή φούντα. Καθότανε σ'
ένα καφενείο μ' επιθλητική μεγαλοπρέπεια και γύρω
του ήσαν οι άνθρωποι του που με θρησκευτική προσοχή
τόν άκούγαν να τους μιλά.

Ζή ακόμα. Γέρος πειά ένεννηντάρης μά πάντα θαλε-
ρός και άκμαίος — είναι άποτραπηγμένος σε κάποιο ά-
κρογιάλι του Σαρωνικού. Καλλιεργεί εκεί ένα χτημα-
τάκι του και προσπαθεί να ξεχάση τά περασμένα του
μεγαλεία και την πολυκύμαντη και περιπετειώδη ζωή
του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια. Π. Ι. ΚΑΥΗΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΑΚΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

στημα. "Εχει μέλλον μπροστά του και όλοι πιστεύουν ό-
τι δεν άπέδωσε παρά ένα μικρό μέρος από ό,τι είναι σε
θέσι να δώση. Δεν συνηθίζει να λήη, ό νέος μέγας λό-
για αλλά δεν κρύβει κι' όλες τις έλπίδες που έχει να φε-
ρή στους έρχόμενους Βαλκανικούς άγώνες αποτελέσμα-
τα τιμητικά γι' αυτόν και για τά έλληνικά χρώματα.

»Η μεγάλη φιλοδοξία του είναι να μπόρση να λάθη μέ-
ρος στους προσεχείς "Ολυμπιακούς. Δεν πιστεύει βέβαια
ότι άνάμεσα στους «άσσους» όλης της οικουμένης θα
μπορέση να κερδίση κάτι, έχει όμως τον πόθο να δοκι-
μασθώ σε εύρύτερον όρίζοντα. Και πούος ξέρει!...

»Όπως γράφουμε και στην άρχη εργαζεται ως υπάλ-
ληλος στο ταχυδρομείο, παίρνει 1.500 δραχμές τον μήνα
μισθό και αυτό βέβαια άποτελεί τό θλιβερό σημείο του
έιόυ του. "Αλλοτε ήταν βιβλιοδέτης και έπαιρνε 60
δραχμές μεροκάματο. Ο άθλητισμός όμως τον υπεχρέ-
ωσε να έγκαταλείψη μία έργασία που τον άπορροφούσε
όλες τις άφρες της ήμέρας του. "Εχει μάθει αρκετά
γράμματα, πήγε ως την τετάρτη του γυμνασίου, ό πα-
τέρας του ήταν αξιωματικός και σκοτώθηκε στον Μι-
κρασιατικό πόλεμο και έτσι τό σπύτι του βασίζεται σ'
αυτόν, σαν σε προστάτη. Η ζωή του είναι πολύ περιω-
ρισμένη. Η φτώχεια απ' τη μία και ό άθλητισμός απ' τη
ν άλλη τον έχουν περιορίσει όσο παίρνει. Ταχυδρο-
μείο, Στάδιο, σπύτι. Οι τρεις αυτοί τόποι είναι τά μέρη
όπου περνά όλη την ήμέρα του. Καμμία άναμυχή, καμ-
μία άπόλαυσι. Καί μένει μόνο, για να θερμάνη την ψυ-
χή του και να γαλθανίξη τό νού του, ό σκοπός που έχει
τάξει στη ζωή του: Να γίνη σπουδαστής και τσόνος προ-
αθλητής.

Ο ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

καιρό μονάχα για τά όφρατά μου τά μάτια! ΖΩΡΖ. — Σύμφωνοι. Μα ήταν δυνατόν να γνωρίζουμε
πως ό Μπινωτό αγάπησε την μητέρα σου, όταν ήταν εί-
κοσι χρονών, ότι οι γονείς της δεν θέλησαν να του την
δώσουν γυναίκα και ότι εκείνος...

ΖΑΝ. — "Εφυγε άπελπισμένος από τη Γαλλία και
γύρισε όλον τον κόσμο για να λησμονήση την αγάπημέ-
νη του, και ότι μόλις ξαναγύρισε στην πατρίδα του...

ΖΩΡΖ. — ... θρήκε έσένα μπροστά του, έσένα που
του θυμίζες την γυναίκα που δεν έπαψε να θυμάται και
να λατρείη σάραντά δλοκλήρα χρόνια!...

ΖΑΝ. — Γι' αυτό με κύταζε με πόση στοργή και ά-
γάπη...

ΖΩΡΖ. — Και γι' αυτό σου άφησε όλην την περιου-
σία του! Πέντε έκατομμύρια φράγκα!... Τόν καμεί-
νω τον Μπινωτό! Να μην τό ξέρουμε να πάμε στην κη-
δεία του!

ΖΑΝ. — "Αν δεν έμοιαζα τόσο πολύ της μητέρας μου,
δεν θα ήμασσε σήμερα πλούσιος!...

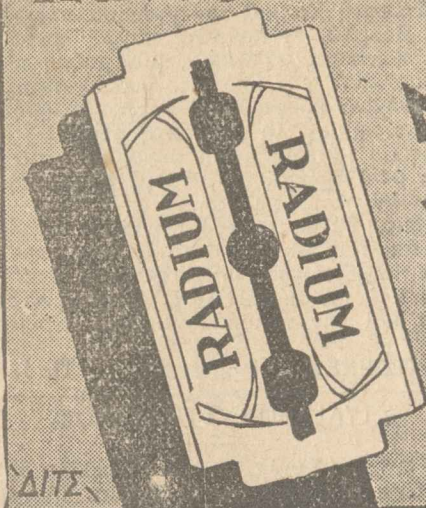
ΖΩΡΖ. — Τί παράξενα πράγματα που συμβαίνουν στον
κόσμο!... "Αν την Ιστορία αυτήν την διαβάσαμε σε
κανένα βιβλίο, θα λέγαμε: «Αυτά δεν γίνονται στην προ-
γματικότητα!»

ΖΑΝ. — Και όμως, έγιναν σε μās!... Τόν καμείνο
τόν γέρο!...

(Κλείνει από την χαρά τους).

HENRI PICARD

Πάντοτε Πρώτη ΝΕΟΝ ΣΧΗΜΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ

Η λάμα RADIUM
εφαρμόζεται αμέσως
εις όλης τας ξυριστι-
κὰς μηχανὰς παλαι-
οῦ καὶ νέου τύπου.

ΔΙΤΣ

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Έσωτερικὸς Νοση-
κομείου Α. Συγγρού.
Δερματικά - Γυναικο-
λογικά.

Κουμουνδούρου 21
Ἀθήναι
(Ἐναντι Βασ. Θεά-
τρου) 9 — 1 π. μ.
5-9 μ. μ.
Τηλέφ. 52-623

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑ-
ΜΗ Ὑψηλότητος τῆς Ὀφθαλ-
μολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθήναι
Τηλέφ. 52-771

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3.
Τηλέφ. 20507
Ἀθήναι

ΕΛΕΝΗ ΚΑΖΑΚΟΥ
Ἀπό Μ. Κωνσταντίνου 18
Τηλ. 25-173

Μόνον
ΕΙΣ ΤΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΡΑΒΙ
ΟΦΕΙΛΩ ΤΗΝ
ΩΜΟΡΦΙΑ ΜΟΥ

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΔΙΣΤΕΙΔΟΥ 3-ΑΘΗΝΑΙ
ΜΗΝΥΤΩ

Τὰ
ΜΟΒΤΟΥΜΙΑ
ΣΤΑΡΡ
Τοῦ Ἀποστόλου
Ἄριστος

Διὰ τὰς Κυρίας

Διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Κάϊρο-Σίτυ», παρελ-
βουεν μίαν θαυμασίαν μηχανὴν Περμανάντ
EUCEWE τελευταίου τύπου καὶ ἀρκετὰ φάρμακα
δι' αὐτήν.

Ἡ μηχανὴ EUCEWE εἶνε γνωστὴ εἰς ὅλον
τὸν καλὸν κόσμον τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὴν χρησι-
μοποιῶν δὲ ὅλα τὰ καλλίτερα κομμωτήρια
τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἡ καλλιτέρα μηχανὴ εἰς τὸ εἶδος αὐτὴ
καὶ κάμνει θαυμασίως ONDOULATIONS χωρὶς
νὰ καταστρέφῃ τὰ μαλλιά.

Εἶνε μηχανὴ καὶ συνδυάζει τὰς ONDOULA-
TIONS δι' ἐπάνω καὶ τὰς μπούκλας διὰ τὰ πίσω
μαλλιά.

Εἶνε αὐτόματος εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς
δλῆ ἀπὸ βακυλίτην, διὰ περισσοτέραν ἀσφα-
λειαν, καὶ παρουσιάζει, ὅτι νέον ἔχει ἡ τέχνη
τῆς Περμανάντ.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 38)

φόβο του καὶ νὰ καταλήφῃ ἀπὸ ἀδιαθεσίαν...
Καὶ ὁ Γκέσνερ, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐπιποτήμων, συνε-
χίζει:

«Κάποτε, ἕνας καλὸγερος ἀποκοιμήθηκε σ' ἓνα λει-
βάδι κι' ἕνας μικρὸς θάτραχος κατάρθωσε νὰ μπῇ μέ-
σα στὸ ἀνοιχτὸ τοῦ στόμα. Τί ἔπρεπε τότε νὰ γίνῃ; Πῶς
θὰ ἔβγαζαν ἀπὸ μέσα τὸν θάτραχο; Κάποιος πολὺπει-
ρος χωρικός, εἶπε τότε νὰ μεταφέρουν τὸν δυστυχισμέ-
νον τὸν καλὸγερο καὶ νὰ τὸν ξεπλῶσουν σὲ μιά ἀποθήκη
ἀποστά σὲ μιά ἀράχνη πού ὕφαινε τὸν ἱστό της. Ἡ ἀ-
ράχνη, μόλις εἶδε τὸν θάτραχο μέσα στὸ στόμα τοῦ μο-
ναχοῦ, ἔτρεξε καὶ τὸν δάγκωσε. Δὲν μπόρεσε, ὅμως, νὰ
τὸν θανατώσῃ ἀμέσως. Τὸν ξαναδάγκωσε, καὶ τότε μό-
νον τὸν ἔκανε νὰ φοβῆσθαι. Δὲν ἦταν πια δύσκολο νὰ
τὸν θγάλουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ καλογέρου, ὁ ὁποῖος
ἐλλόγησε τὸν Θεὸ ἐπειδὴ τὸν γλύτωσε ἀπὸ θέσαιο θά-
νατο!»

Ὅλα αὐτὰ εἶναι... φαντασία καὶ καρδιά. Ποιὰ εἶναι
ἡ ἀλήθεια, σχετικὰ μὲ τοὺς θάτραχους; Θὰ σὰς τὸ ποῦ-
με ἀμέσως.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ θάτραχοι ἔ-
χουν ἀδένες μὲ δηλητήριο, ὅπως ἡ σαλαμάνδρα καὶ ἡ
τρίτωνες. Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ διεπιστώθη
ἀπὸ δῶ καὶ πολλοὺς αἰῶνες. Ἀλλὰ μονάχα ἀπὸ τὰ
1800 καὶ ὕστερα οἱ εἰδικοί ἀρχισαν νὰ μελετοῦν ουστη-
ματικὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ.

Στὰ 1851, ἕνας γιαντὸς ἔκανε ἕννοι σ' ἓνα μικρὸ
πυλὶ μὲ δυὸ χιλιοστὰ γραμμαρίου ἀπὸ φαρμάκι θάτρα-
χου. Τὸ πυλὶ ψόφησε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας,
χωρὶς σπασμούς καὶ ἀγωνία. Τὸ πείραμα ἐπανελήφθη
καὶ σὲ σκύλο, ὁ ὁποῖος ψόφησε ὕστερ' ἀπὸ μιά περίπου
ὥρα, μὲ φριχτοὺς σπασμούς. Ἡ διαπιστώσις αὐτὴ προ-
εκάλεσε μεγάλο θόρυβο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Οἱ κεκρυγ-
μένι ἐχθροὶ τοῦ θάτραχου ἔβρισκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὀρ-
γώσουν καὶ πάλιν εἰς ἔαρος τοῦ μισοῦ τοῦ ζώου. Ἡ ἀ-
λήθεια, ὅμως, εἶναι ὅτι ὁ θάτραχος ἔχει δυὸ εἰδῶν δη-
λητήρια καὶ ὅτι τὰ φαρμάκια αὐτὰ δὲν ἐπενεργοῦν σ'
ὅλα τὰ ζῶα—καὶ ποτὲ στοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δηλητήρια αὐτὰ θρίσκεται μέσα σ'
ἓνα ἀδέν, κάτω ἀπ' τὴν κοιλιά, καὶ τὸ δεύτερο σὲ δυὸ
ἀδένες τοποθετημένους δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς,
μεταξὺ τοῦ ματιοῦ καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Τὸ δηλητήριον τῆς κοιλιάς εἶναι ἄχρουν καὶ ἀφρώδες.
Αὐτὸ χρησιμοποιοῖ ὁ θάτραχος ὅταν θέλῃ νὰ παραλύσῃ
κανένα ἀντίπαλό του. Δὲν εἶναι, ὅμως, τόσο δραστικὸ,
ὅπως τὸ φαρμάκι τῆς σαλαμάνδρας πρὶν προκαλεῖ σπασ-
μούς καὶ ἐμετό. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἄλλο δηλητήριον, εἶναι
τόσο ἀνίσχυρο, ὥστε νὰ μὴν ἀξίζει ὁ κόπος νὰ γίνῃ λό-
γος γι' αὐτό. Ὁ θάτραχος τὸ ἐκκρίνει μονάχα ὅταν ἀ-
πώσῃ κανεὶς τὸ χέρι του νὰ τὸν πιάσῃ. Ἐννοεῖται, ὅτι
τὸ ὑγρὸ αὐτὸ προκαλεῖ ἐρεθισμό τῆς ἐπιδερμίδος, ἀλλὰ
χωρὶς νὰ ἔχῃ σοβαρότερες συνέπειες.

ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

ἐπαυθῶ ; ρώτησε ὁ Μπερνάρ.
— Ἔστω, ἀφοῦ ἐπιμένετε θὰ ἔρθω νὰ εἶς ἐπισκεφθῶ
μετὰ δυὸ μέρες...

Κ' ἔφυγε χαρούμενη ὅπως εἶχεν ἔρθει.
Ὁ Μπερνάρ σ' αὐτὴς τὶς δυὸ μέρες θάληκε νὰ με-
ταβῇ τὸ διαμέρισμά του σὲ μιά κουκλιώτικη φωλιὰ.
Ἀλλάξε τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα. Ὅλα ταχτοποιήθηκαν μ'
ἐξαιρετικὸ γούστο. Ἰ. πρὸ τὸ πρῶτὸ δὲ τῆς δευτέρας μέρας
φρόντισε νὰ προμηθευθῇ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ ἓνα πλού-
σιο τοῦ. Ταχτοποιήσε ἀκόμη καὶ τὰ σερόβια. Μὰ
καθὼς ἔπαυσε στάθηκε μὴ στιγμή σὺν κερανυόληκτος.
Εἶχε ἀνακαλύψει, ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὸ συρτάρι τὸ πολὺτιμο
μεινταγιόν! Ὁ Μπερνάρ σκέφθηκε ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀ-
γνωστὴ κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε μὴ μέσα στὸ δωμάτιο.
Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ κλέ-
ψτρα.

Τί ἥλιος πού εἰμαι! σκέφθηκε ὁ Μπερνάρ. Ἐφε-
ρα μιά ἀγνωστὴ στὸ διαμέρισμά μου γιὰ νὰ μὲ κλέψῃ.
Καὶ τώρα ἀν δὲν ἔγῃ τὸ θράσος νὰ ξανάλθῃ θὰ χάσω
τὸ μεινταγιόν. Δὲν ξέρω τ' ὄνομά της οὐτε πού κάθεται...
Ὁ Μπερνάρ ἐννοεῖσε νὰ γυρίσῃ τὸ μυαλό του. Μὲ
θλέμμα πρὸς τοὺς παρακολουθοῦσες τοὺς δείχτες τοῦ ρολο-
γιοῦ. Τὸ ραντεβού τοὺς ἦταν σὲ πέντε. Μὰ δὲν ἦταν

θέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπε πια.

Ὡστόσο σὲ πέντε ἀκριβῶς χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἐ-
τρεξε ν' ἀνοίξῃ. Στὴν πόρτα στεκόταν ἡ γυναῖκα μὲ τὰ
πράσινα μάτια πρὸς γοητευτικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Καθὼς θλέπετε, τοῦ δήλωσε, κράτησα τὴν ὑπόσχεσί
μου. Ἦρθα. Μὰ ἔχω καὶ τὸν λόγο μου. Σὰς φέρνω καὶ
τὸ πολὺτιμο μεινταγιόν σας. Σὰς τὸ πῆρα γιὰ νὰ σὰς
δείξω πόσο εὐκόλα μποροῦσε νὰ κλαπῇ. Ἐμπρὸς λοι-
πόν. Μὴ διστάζετε καθόλου. Πρέπει νὰ ἀσφαλισθῇτε.
Εἶμαι ὑπάλληλος τῆς πρὸ μεγάλης ἀσφαλιστικῆς ἐται-
ρείας «Τὸ Ἀγρυπνὸ Μάτι». Ἐμπρὸς μὴ διστάζετε.

Ὁ Μπερνάρ ἔπιασε τὰ χέρια τῆς νέας καὶ τὰ φίλησε
μὲ συγκίνησι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, τῆς εἶπε. Θὰ ἀσφαλισθῶ μ' ὅλη
μου τὴν καρδιά. Μὰ ποῖος θὰ μ' ἀποζημιώσῃ ὅμως γιὰ
τὶς ζημιές πού μοῦ προξένησαν τὰ γοητευτικὰ πράσινα
μάτια σας ;

— Αὐτὸ θὰ τ' ἀναλάβω ἐγώ, τοῦ εἶπ' ὁ ἓνα χαμόγε-
λο ἡ νέα.

Καὶ τοῦ πρότεινε τὰ χεῖλη της.

A. COULLET - TESSIER

ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

τὴν ἔβδομη τέχνη. Ἡ «Γουὼρνερ Μπρὸς» ἦταν τέλος ἐ-
κείνη πού μὰς προσέλαβε.

Καταφέραμε ἀκόμη νὰ πάρουμε μαζί μας καὶ τὴ Λό-
λα πού περνοῦσε μιά δυστυχισμένη ζωὴ στὰ θέατρα τῆς
φιλομουσικῆς. Κ' ἡ τρεῖς ἀποτελούσαμε ἓνα γοητευτικὸ
κι' ἁρμονικὸ σύνολο. Εἶχαμε γίνῃ τὸ σκάνδαλο τοῦ Χόλ-
λυγουντ γιὰ τὴν ὁμορφίαν μας καὶ τὴ χάρι μας.

Ὁ καιρὸς μὰς ὅμως δὲν πῆγαινε χαμένος. Εἶχαμε νὰ
μάθουμ! ἓνα σωρὸ πράγματα. Νοικιάσαμε λοιπὸν μιά
κομψὴ οὐλά σὲ Μπέμπερλ Χίλς καὶ ἀρχισε ἡ ἐργασία:

Ἐπρεπε νὰ μάθουμε νὰ... μιλάμε, νὰ περπατοῦμε, νὰ
ντυνόμαστε, νὰ κινούμεθα σ' ἓνα πολυτελὲς σαλόνι. Συγ-
χρόνως ἀρχισαν νὰ μὰς ἐκγυμνάζουν καὶ νὰ μὰς μαθαί-
νουν ὅλα τὰ σπὸρ. Ἐργαζόμεστε εἰκοσι ὧρες τὴ μέρα.
Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅμως εἶχαμε τόσο ἐνθουσιασμό καὶ
τόση χαρὰ πού θὰ παίζαμε στὸν κινηματογράφου πού δὲν
καταλαβαίναμε τὴν κόουρασι. Ὅταν πια μὰς κρίναν κα-
τάλληλες μὰς ὡδήγησαν σὲ «πλατῶ» γιὰ νὰ «γυρίσου-
με» μιά δοκιμαστικὴ ταινία. Κι' ἐκεῖ στὸ «στούντιο» κά-
ναμε ἐπίσης τὴν γνωριμία ἐνὸς γοητευτικοῦ νέου, τοῦ
Τζέφρεϋ Λὺν καὶ μίαις χαριτωμένης νέας τῆς Γκέιλ Παί-
ητς πού θὰ ἐπαίζαν μαζί μας στὸν πρῶτο κινηματογρά-
φικὸ θρίαμβό μας, στὸ «Τέσσερα ὑπέροχα κορίτσια».

Θέλετε τώρα νὰ σὰς πῶ τίς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὸ
«στούντιο» καὶ τοὺς ἀνθρώπους του ;

Σ' ἡν ἀρχή, δὲν σὰς τὸ κρύβω ὅτι ἀπογοητεύθηκα. Ἡ
ὄνειρδὴς ζωὴ τῆς ὀθόνης καὶ ἡ ζωὴ τοῦ «στούντιο» δὲν
ἔχει καμμιὰ σχέση. Διαφέρουν ὅπως ὁ Παράδεισος μὲ
τὴν Κόλασι. Ἡ πρώτη εἶναι τὸ ψέμα. Ἡ δεύτερη ἡ
σκληρὴ πραγματικότητα. Μὰ σιγά... σιγά συνήλθαι κα-
νεὶς καὶ μετρεῖται τ' ὄνειρο μὲ τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι τοῦ
φαίνονται ὅλα γοητευτικὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα.

Μὰ ἡ ἐμφάνισί μου στὸν κινηματογράφου τοῦ ἐστοί-
χισε καὶ τὴν πρώτη αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσί μου. Δὲν
διστάζω νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔβριχα
πολὺ συμπαθητικὸν τὸν Τζέφρεϋ Λὺν.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν Λόλα καὶ τὴν Πριούλλα,
τὶς ἀδελφές μου καὶ μὲ τὴν συνεργάτιδά μας, τὴν ὁ-
μορφὴ Γκέιλ Παίητς. Ὅλες τὸν θέλαμε δικὸ μας. Ἀρ-
χισαν λοιπὸν ἡ κατὰ γὰρ κ' ἡ ζήλεις μέχρι τὴν ὥρα
πού μὰς ἔκοψε τὸν ὄμμα ὁ σκηνοθέτης Μικαὲλ Κούρτις
καὶ μὰς διέλυσε τὰ ὄνειρα. Ἡ περίφημη ἐπίσης συγ-
γραφεὺς Φαννὺ Χέρσι, πού εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸ ἔργο
«Στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς» καὶ ἀπὸ τὸ σενάριο «Τέσσε-
ρα ὑπέροχα κορίτσια» μὰς ἔκανε νὰ συνέλθουμε καὶ μὰς
δήλωσε τὰ ἑξῆς:

— Ἄν θέλετε νὰ κάνετε καριέρα δὲν πρέπει νὰ ἐρω-
τεύεσθε. Πρέπει νὰ κάνετε μόνο τοὺς ἄλλους νὰ σὰς ἀγα-
ποῦν...

Κι' ἐμεῖς τῆς δώσαμε τὸν λόγο μας. Πῶς ὅμως εἶνε
δυνατὸν νὰ ζήσῃ μιά καλλιτέχνης ὅπως ἡ τρυφερὴ Λόλα
καὶ μιά αἰσθηματικὴ νέα, ὅπως ἐγώ, δίχως ἔρωτα ; Αὐτὸ
εἶναι τὸ μόνο σύννεφο τῆς σημερινῆς εὐτυχίας μας. Ὅ-
σο γιὰ τὴν Πριούλλα, αὐτὴ δὲν δίνει οὐτε ἓνα «σέιντ» γιὰ
τὶς καρδιές ὄλων τῶν ἀνδρῶν. Τῆς ἀρέσκει μόνο τὰ
παιγνίδια.
ROZMARY LEVIN

Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλύτερη διαφήμισή μας είναι όταν σὰς ξεγυαλίζουν καὶ
μιά φορά καὶ κάμετε ἄλλου. Εἰς τὸ ποιοτικὸν τὴν Γερμανάντ σας
Τότε ἀκριβῶς καταλαβαίνει τὴν ἀνταρρότητα τῆς ἐργασίας μας καὶ
τότε γίνεσθε ἡ καλύτερα πελάτισσά μας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 - ΤΗΛ. 29-208

